

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · setè període · sèrie P · número 144

Ple del Parlament

Sessió 70, primera reunió, dimarts 20 de febrer de 2024

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Debats	
255-00007/13 i 255-00010/13	4
Interpel·lació al Govern sobre les zones de baixes emissions	
300-00442/13	56

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 70.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut i el conseller de Drets Socials.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Debat sobre el canvi climàtic (tram. 255-00007/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
3. Debat sobre les mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya (tram. 255-00010/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat (tram. 270-00007/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 743, 61)
5. Projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya (tram. 200-00026/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 749, 24)
6. Interpel·lació al Govern sobre les zones de baixes emissions (tram. 300-00442/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el pla únic d'obres i serveis de Catalunya (tram. 300-00443/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la cultura popular (tram. 300-00440/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les perspectives financeres i pressupostàries per al 2024 (tram. 300-00446/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la transició justa i els canvis en el mercat de treball (tram. 300-00441/13). Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00437/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la resposta del Departament d'Acció Exterior i Unió Europea a l'informe del Parlament Europeu sobre els usos lingüístics a les escoles (tram. 300-00439/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola (tram. 300-00438/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00445/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les causes de la ruïna del sector primari (tram. 300-00444/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos (tram. 302-00392/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació socioeconòmica (tram. 302-00396/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels seus compromisos en l'àmbit dels drets socials (tram. 302-00393/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els sectors econòmics (tram. 302-00394/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos d'Agents Rurals (tram. 302-00398/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la dificultat d'accés a l'habitatge per les polítiques de la Generalitat (tram. 302-00395/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions del Departament de Territori i Sostenibilitat per al garantiment del desplegament de la Llei de l'Estat 12/2023, pel dret a l'habitatge (tram. 302-00397/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona (tram. 302-00399/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pagesia (tram. 302-00400/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

La presidenta

Diputats, diputades, iniciem la sessió plenària.

Gràcies... (*Remor de veus.*) Gràcies. Comença la... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Comença la sessió amb la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple –està inclosa en el dossier del Ple– i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, tal com apareix al primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que un diputat ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. És el diputat senyor Wagensberg, del Grup d'Esquerra Republicana.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

En compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2024 hi ha un total de 185 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Debats

255-00007/13 i 255-00010/13

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre el canvi climàtic. Com bé saben, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, aquest debat se substanciarà conjuntament amb el debat sobre les mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la mateixa Junta de Portaveus.

Atès que ambdós debats esmentats es fan a iniciativa del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, intervindran en primer lloc els dos grups parlamentaris propo-sants per un temps màxim de cinc minuts cadascun.

Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades i públic, bé, molt contents d'estar en aquest Ple monogràfic del canvi climàtic i la sequera després de més d'un any d'haver-lo demanat.

Una mica abans de venir aquí, parlava amb els veïns i les veïnes al carrer, al bar, a les seves feines, amb la família, sentint de manera recurrent com la ciutadania de Catalunya parla, pregunta, s'informa, sobre el canvi climàtic i la sequera. Des de fa uns anys, no hi ha dia que aquest tema no es parli en teles, ràdios, diaris o les matei-xes xarxes.

Els veïns i les veïnes de Catalunya, si més no una majoria, no saben què pensar. Per un costat, veuen les evidències del dia a dia: portem un hivern que no sembla hi-vern i un estiu que dura quasi sis mesos; una pluja que porta quaranta mesos sense mullar una part important de Catalunya, i una gran part de Catalunya porta molts mesos de restriccions, on el sector econòmic, on treballa sobretot la pagesia, o en l'ús domèstic de l'aigua s'han notat realment aquestes problemàtiques i no entenen ben res: se'ls diu que estem en emergència climàtica, que cal tancar l'aixeta perquè l'aigua no cau del cel i alhora escolta missatges com aquests que ara els hi llegiré: «No s'ha d'aprofitar la sequera per imposar el decreixement.» Però bé, els veïns bé que veuen que la inflació que pateixen els hi fa perdre el poder adquisitiu, que els lloguers cada vegada són més abusius, que els salaris són més baixos. Això no és decreixement?

Una altra frase: «S'ha centrat en la gestió de la demanda d'aigua i no pas en la gestió de l'oferta», del PSC. Però qui pagarà novament les infraestructures per a la gestió de l'oferta de l'aigua? Tots els veïns i veïnes ja ho saben.

Una altra: «Vull un compromís per pressionar perquè s'ampliï l'aeroport barce-loní», de Junts. La ciutadania pensa: «Però per què no parlem de millorar la xarxa ferroviària de Catalunya o el transport públic?»

Una altra –el senyor Trias–: «Els cotxes no tenen res a veure amb el canvi climà-tic.» Doncs, perquè se'ls posa un impost de CO₂ als vehicles? La gent no entén ben re.

Una altra: «Sense grans projectes d'energies renovables no ens en sortirem. O fem la transició o ens la faran des de fora», de Junts. Però si tots els macroprojec-tes que s'estan fent a Catalunya venen de fora!, i els estan fent grans empreses o fons voltors, totes vinculades amb l'IBEX 35.

Port de Barcelona: «La voluntat és mantenir la xifra de creuers que arriben a la infraestructura i incrementar els moviments que tenen com a port base de Barcelo-na», Lluís Salvadó. Però que els creueristes i els creuers no contaminen? I on és l'im-post sobre les emissions portuàries de grans vaixells? Aquest sí que no l'hem vist.

I també podríem parlar dels acords entre el Govern central i la Generalitat pel Quart Cinturó, entre Sabadell i Terrassa. I la gent diu: «Però per què ens parlen des-prés de la necessitat de deixar el cotxe a casa i utilitzar el transport públic per no fer emissions mentre se'ns fan aquestes noves infraestructures?» Bé, tot són contradic-cions.

I als comuns, que avui organitzem..., bé, vam presentar, si més no, conjuntament la demanda de fer aquest Ple, nosaltres el que els hi demanem és que ens sumem també a no donar suport als pressupostos, a uns pressupostos que contemplin aques-tes infraestructures negacionistes com són l'ampliació de l'aeroport, el Hard Rock o el Quart Cinturó. Sumem també per a això.

Bé, i totes aquestes frases de Junts, PSC, Esquerra, són frases de partits que voten a favor de la llei del canvi climàtic o van estar d'acord en declarar l'emergència climàtica a Catalunya, però que alhora continuen desenvolupant un model totalment insostenible que ens ha portat fins avui aquí a celebrar aquest Ple. S'omplen la boca de canvi climàtic, descarbonització, energies renovables, quan en realitat el que fan és continuar apostant per infraestructures al servei dels combustibles fòssils, l'augment de gasos d'efecte hivernacle, l'augment de la temperatura, però sobretot, que els rics continuïn sent més rics i a la gent treballadora d'aquest país cada vegada li costi més sobreviure.

Per això vam proposar aquests debats monogràfics, perquè quedi clar que calen polítiques valentes i que venen temps molt complicats, però que és totalment necessari adaptar-nos i mitigar el canvi climàtic.

Estan disposats, en aquest Ple, a parlar dels problemes reals que té la ciutadania d'aquest país? Estan disposats a dir la veritat? D'on no n'hi ha, no en raja.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots. Començaré dient una obvietat, tot i que alguns actuen com si no ho fos: estem patint la pitjor sequera de la nostra història. Però aquesta sequera no és fruit de la casualitat, aquesta sequera és fruit d'una cosa que es diu «emergència climàtica». I l'emergència climàtica tampoc és fruit de la casualitat, és la conseqüència d'un sistema extractivista, depredador amb el territori, que actua com si els recursos fossin una mercaderia de supermercat que pots anar reposant de manera infinita i que, a més, tant li fa els residus que generes, perquè en teoria es podran absorbir; això sí, com més lluny millor.

I aquí està la gran mentida, perquè tot això està muntat sobre una gran mentida: ni tots els recursos naturals són infinits –no ho és l'aigua, no ho són els minerals– ni els residus, en la forma en la que vostès vulguen, es poden absorbir a aquest ritme. I, a més, aquesta gran mentida acostuma a anar acompanyada de falses promeses; això sí, boniques i grans, però falses promeses. Falses promeses d'ocupació, quan en realitat estem parlant de precarietat, estem parlant de pa per a avui i fam per a demà, i es diu fiar-ho tot al turisme i al sector serveis mentre perdem oportunitats de transicionar la nostra indústria i perdem l'agricultura i la ramaderia extensives.

Falses promeses de guanyar diners i fer que l'economia funcione, quan en realitat l'economia, tal com està ara, només està funcionant per a uns pocs, cada vegada menys, que acaben «forrant-se» mentre la majoria acaba subsistint i malvivint; la majoria, però sobretot les dones, la gent més jove i les persones migrades.

I falses promeses de futur per al país, que en realitat, doncs, el que ens acabem trobant és que uns territoris acaben devastats, col·lapsats per la massificació, mentre d'altres acaben buidats i empobrits per l'abandonament.

I aquí els he de confessar que no sé si em preocupen més els negacionistes o els retardistes. No sé si em preocupen més els que ens acusen de religió climàtica o els que fan un discurs verd, es posen a la solapa un pin de l'agenda 2030, però després segueixen proposant el Hard Rock al Camp de Tarragona, ampliar l'aeroport del Prat, fa un any parlaven dels Jocs Olímpics d'Hivern, i només volen fer dessaladores per seguir perpetuant l'ús i abús de l'aigua, i que, a més, aquesta continue en mans privades.

I després n'hi ha d'altres. Després està Esquerra Republicana. Esquerra Republicana, que sap que aquestes propostes són un veritable disbarat, però no són capaços de dir «no». No s'atreveixen a dir «no». No s'atreveixen a plantar-se davant dels lobbys i a plantar-se davant les propostes d'altres forces polítiques. Perquè aquí jo crec

que ho hem de tindre totes clar: o guanyen els lobbys o guanya la gent, però no es pot defensar a uns i a altres alhora. Uns tenen interessos privats i només volen fer diners, i els altres, les institucions públiques, amb representants escollits per la ciutadania, han de fer polítiques per a la gent, per al seu benestar, per a la seua salut, per a la bona ocupació. Però torne a dir-ho: defensar els lobbys i defensar la gent al mateix temps és impossible, perquè si d'alguna cosa va l'emergència climàtica és de desigualtat, dels privilegis d'uns i del patiment dels altres.

I d'aquí la importància d'aquest Ple, president, perquè, malgrat les seues promeses d'una transformació verda urgent, durant el debat d'investidura, estem veient, primer, que no s'ha concretat en res efectiu; segon, no l'hem vist valent a l'hora d'aturar les propostes que són un disbarat d'altres forces polítiques i dels lobbys; i, tres, hem de recordar que vostès estan al Govern des del 2015 i que han arribat tard a la gestió de la sequera. Però és que, a més, cap de les lleis anunciades ha vist encara la llum. No ha vist la llum la llei de biodiversitat, ni la de transició energètica, ni la de residus, ni la de territori, ni la de caça, ni l'impost als grans vaixells. Ens trobem lluny de complir els objectius de reducció d'emissions i, a més, la generació de renovables a Catalunya és només del setze per cent.

I per això, per fer front a un problema que és col·lectiu, nosaltres proposem tres coses: proposem repartiment d'esforços, inversió pública i planificació.

Repartiment d'esforços. I això va des d'un nou pacte entre les ciutats i les zones rurals; no confrontar el sector primari amb la protecció del planeta; que la implantació de les renovables no siga a costa de certs territoris que acaben massificats, mentre d'altres són un oasi, i que si un veí gasta cent litres d'aigua al dia i un turista més del doble, evidentment, cal actuar i declarar el turisme sector específic i, per tant, amb unes mesures concretes.

Segon, inversió pública. I posaré només tres exemples: compensacions per als veïns i les veïnes dels municipis que més pressió de renovables tenen; finançament de les inversions hídriques (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), si cal, també dels pressupostos –acabe, presidenta–, i més inversió en transport públic.

I tercer, planificació ecològica. Només des de la planificació ecològica podrem avançar en una transició justa, en una transició ecosocial. Perquè, com he dit abans, si d'alguna cosa va l'emergència és de desigualtat...

La presidenta

Diputada...

Jéssica Albiach Satorres

...i hem d'avançar cap a la gestió pública de l'aigua i cap a la sobirania alimentària, industrial i energètica.

I acabe. Estem en una cruïlla, i el dilema...

La presidenta

Gràcies.

Jéssica Albiach Satorres

...és clar: o planificació ecològica o més desigualtat i caos, o un projecte d'esperança pel benestar comú o li estarem donant arguments a l'extrema dreta.

Gràcies.

La presidenta

A continuació i per part del Govern, té la paraula, en primer lloc, el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Vicepresidenta, conselleres i consellers, diputades i diputats, en primer lloc, voldria començar la meua intervenció en

aquest Ple monogràfic sobre canvi climàtic i la sequera donant les gràcies als grups proposants, als grups de la Candidatura d'Unitat Popular i En Comú Podem, doncs, per portar aquesta qüestió a debat en forma de ple monogràfic, malgrat que és evident que n'hem parlat moltíssimes vegades –de fet, a cada Ple tractem les qüestions relacionades amb el canvi climàtic i la sequera. Canvi climàtic i sequera, dues realitats, dos reptes indestruïbles que no es poden abordar per separat. Per molt que avui s'hi esforcin els negacionistes climàtics, la sequera evidencia que el canvi climàtic és el principal repte del país i del conjunt de la humanitat.

Jo formo part d'una generació que des de ben joves se'ns ha conscienciat a l'escola, entre altres llocs, de com de fràgil és l'equilibri mediambiental, d'un avenç, d'un canvi climàtic sense aturador, i com l'acció humana, la de totes i tots nosaltres, posa en risc el propi planeta com a espai habitable. Per això el Ple d'avui és tan important, perquè, parlant de canvi climàtic i de sequera, parlarem de vida, de la manera com vivim, del model de país i de com l'adaptem a una nova realitat climàtica que ningú pot negar, obviar o minimitzar.

Com els deia, la meua generació ha crescut, hem crescut, sentint parlar dels efectes, doncs, de la contaminació, dels gasos d'efecte hivernacle, dels combustibles fòssils i la contaminació atmosfèrica, del forat a la capa d'ozó, de l'escalfament global, del desgel dels pols, de la desertització i de la pèrdua d'ecosistemes i biodiversitat. Portem dècades parlant-ne, n'hem pres consciència, s'han fet passos endavant, però massa sovint se n'ha parlat i s'han abordat com una qüestió de futur, com una realitat els efectes de la qual siguin aliens a Catalunya; que passava lluny de casa, malgrat els crits d'alerta de científics i d'experts. I les evidències fa temps que hi són, començant pel retrocés de les glaceres del Pirineu o el propi retrocés morfològic del delta de l'Ebre, però també acabant per fenòmens meteorològics extrems, que se n'ha dit «un temps boig», que en el fons és conseqüència directa del canvi climàtic.

Només cal mirar algunes dades d'aquest any 2023 que tot just hem deixat enrere; a nivell global, l'any més càlid de la història. Per entendre on som: el passat 18 de juliol, Figueres arribava als 45,4 graus centígrads –rècord absolut i històric a Catalunya–; la nit del passat 22 d'agost, la temperatura mínima a Barcelona –mínima– era de 29,4 graus centígrads –mai abans s'havia registrat una temperatura mínima nocturna tan alta a la capital del nostre país–; l'últim estiu el vam tancar amb 206 nits superant els vint-i-cinc graus, i la temperatura del Mediterrani va superar els trenta-un graus en diferents punts de les Illes Balears, un dels màxims històrics mai registrats i el màxim pel que fa a les costes del conjunt dels Països Catalans.

Les dades de la sequera són igualment terribles i conegudes per tothom: quaranta mesos sense precipitacions o amb precipitacions molt per sota del que és habitual –més de tres anys de sequera. Ho hem dit manta vegades: des de que es tenen dades mai s'havia registrat un període de sequera tan sever com l'actual a Catalunya.

Davant de tot això, no hi ha excusa per negar l'evidència. Avui Catalunya pateix la pitjor cara del canvi climàtic, i la sequera és l'alerta, és l'avís que ens ha d'empènyer a reaccionar per posar el país al dia i adaptar-lo a la nova realitat climàtica. I aquesta ha de ser una prioritat absoluta, i per al Govern ho és, perquè estem parlant de vida, i davant la vida no hi ha excusa que valgui.

Des del primer dia de la meua presidència m'ho han sentit a dir: tenim el repte de transformar la forma de produir, de distribuir i de consumir béns i serveis al nostre país i en el conjunt del planeta. Som conscients que aquest canvi no es pot fer d'un dia per l'altre, és impossible fer-lo de cop, però que l'hem d'enfrontar amb la màxima ambició, conscients que el canvi climàtic no és només una amenaça per a la biodiversitat, per al medi natural, per al medi ambient, sinó que és també una amenaça per al sistema productiu del nostre país, per al conjunt de l'economia i per a la cohesió social a casa nostra. El canvi climàtic posa en risc la viabilitat de sectors productius bàsics, fonamentals, importantíssims de casa nostra i fa més difícil l'accés a

recursos bàsics i essencials per a la ciutadania, com l'energia i l'aigua, amb el creixement de les desigualtats que això comporta.

Els hi he dit moltíssimes vegades: el meu compromís és per assolir una Catalunya justa, amb oportunitats per a tothom arreu del país, aquesta Catalunya sencera que somiem; una Catalunya que també volem pròspera, on l'agricultura i la ramaderia siguin font de riquesa i de preservació del territori, on la indústria verda i digital sigui font de progrés, i on el turisme sostenible jugui un paper essencial de dinamització i oportunitats. Per això, aquesta intervenció és també una intervenció a favor de la prosperitat, de les oportunitats, a favor de construir entre tots un sistema productiu viable i sostenible, a favor d'un sistema productiu amb què compartim que lluitar avui contra el canvi climàtic no és un cost, sinó que és una inversió absolutament necessària per garantir la viabilitat de cada sector, i també per millorar i preservar la nostra competitivitat.

Aquesta intervenció és a favor d'una transició justa; una transició justa que no deixi ningú enrere. Hem d'anar avançant cap a un nou model econòmic, social, energètic, que contribueixi, doncs, a la mitigació i adaptació davant del canvi climàtic. Però, alhora, aquesta nova realitat no pot aprofundir les desigualtats existents, ha de crear noves oportunitats i contribuir al progrés i a la cohesió de la societat. Per això, des del Govern acompanyem i seguirem acompanyant tots els canvis i transformacions que el teixit productiu de Catalunya ja està impulsant per adaptar-se a la nova realitat climàtica, per fer una bona transició cap a les renovables, per aprofundir en la descarbonització, per guanyar resiliència i capacitat d'adaptació.

Després d'anys en què no havia estat una prioritat –sovint, deixadesa; també, a vegades, manca d'ambició–, el meu Govern s'hi ha bolcat, i el salt endavant que hem fet és inqüestionable. Ho veiem amb l'impuls de la transició energètica i les energies renovables. Ho hem dit moltes vegades: nou megawatts autoritzats a l'inici de legislatura; avui superem els 1.600 megawatts de potència en renovables autoritzats.

Ho veiem també amb l'aposta decidida pel transport públic i l'electrificació de la mobilitat, no només en termes de la demanda, sinó també en termes de l'oferta, enfortint sectors que estan fent una transició, com el sector de l'automoció, del motor de combustió al vehicle elèctric, fent-ho també gràcies a un pacte nacional per la indústria que incorpora també la lluita contra el canvi climàtic en un dels seus eixos vertebradors.

Ho hem fet desplegant la llei del canvi climàtic, on no podem fer cap pas enrere. Però també en com concebem el territori, amb el pla director urbanístic del sistema costaner, que ha retirat desenes de milers de nous habitatges que estaven planificats en zones del litoral, per preservar l'equilibri mediambiental.

I ho veiem també amb la sequera; una sequera on, com a govern, com tants altres àmbits, ens ha tocat posar el país al dia, fer la feina que restava per fer després d'anys de manca d'inversions, sigui per l'endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua o per una austeritat mal entesa d'altres governs.

Avui, doncs, estem pagant les conseqüències també d'anys de sequera d'inversions, d'infraestructures que s'havien desprogramat, però també d'una manera d'entendre aquest sector, el sector de l'aigua, absolutament clau, estratègic per al nostre país, com un sector de què es podia prescindir, que no havia d'estar en les prioritats i, de fet, que es podia privatitzar, com la privatització d'Aigües Ter Llobregat, que ha estat revertida i que avui està evidentment sota control públic, que no n'hauria d'haver marxat mai. Vull recordar-ho: Aigües Ter Llobregat, l'empresa encarregada de l'impuls de les dessaladores, que vam fer-la pública de nou, com hem fet aquest Govern per posar la gestió de l'aigua al servei de l'interès general i les necessitats de la ciutadania.

Com deia, avui estem pagant les decisions del passat. Si alguna cosa no se li pot imputar a aquest Govern és manca de previsió i deixadesa amb la sequera; al contrari, hem actuat des del primer moment –de fet, des de les primeres setmanes de

legislatura–, amb l'equip al capdavant del que ha estat el nou Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. Aquesta actuació, des del primer moment prenent decisions, desencallant projectes i inversions, si no s'hagués fet, faria un any que estaríem en situació d'emergència, perquè, malgrat que les conseqüències d'avui són fruit de decisions del passat, les responsabilitats d'avui són d'aquest Govern i les assumim amb plenitud, en la seva totalitat.

Des de l'any 2021 estem treballant amb el pla especial de sequera, desplegant-lo i aplicant-lo, amb un monitoratge diari, comptant amb el treball expert i treballant per l'anticipació sempre, per prendre les millors decisions i, en paral·lel, accelerant inversions, treballant especialment amb els ajuntaments per millorar una xarxa de distribució en l'àmbit local que en molts casos encara és ineficient. Vam acordar, en el marc del treball compartit amb les forces polítiques que tenim en aquesta cambra, en el marc compartit pel que fa relació a la sequera, que obriríem una línia de suport de 50 milions d'euros per als ajuntaments. Han arribat peticions per 120, i atendrem totes aquelles peticions de suport d'ajuda dels ajuntaments que serveixin, doncs, per reforçar la xarxa.

Però també hem treballat per multiplicar la capacitat de produir aigua i que no depenguem només dels embassaments. Avui, més del cinquanta per cent de l'aigua que es consumeix a l'àrea del sistema Ter Llobregat, a les zones més poblades del país, prové de dessaladores i de plantes de regeneració. Habitualment aquest percentatge estava per sota del quinze per cent; del quinze a més del cinquanta per cent.

La feina per posar el país al dia en la gestió de l'aigua és ingent i en queda moltíssima més. I probablement ens tocarà prendre decisions complexes, però ho continuarem fent amb més inversions i més recursos, com els més de 1.045 milions d'euros que el pressupost 2024 destinarà a l'ús eficient de l'aigua i al combat de la sequera i al suport per a la modernització dels regadius. Un pressupost que preveu 1.045 milions d'euros en aquests àmbits i que, avui més que mai, ha d'estar aprovat; 1.045 milions d'euros per a infraestructures de regeneració i dessalinització; 1.045 milions d'euros per produir més aigua; 1.045 milions d'euros per millorar la xarxa d'abastiment de l'aigua, col·laborant també amb el món local; 1.045 milions d'euros per millorar els sistemes de reg; 1.045 milions d'euros per fer front a la sequera més important que patim en el darrer segle i que es sumen a tots els esforços que ja hem fet fins al moment, a tots els recursos que ja hem posat sobre la taula i que hem executat en el suport als sectors productius, especialment la pagesia, com el més afectat, o el suport als ajuntaments, que comentava fa escassos moments.

El futur, doncs, passa per aquí. El canvi climàtic i, especialment, com impacta en aquest racó del Mediterrani ens obliguen a que el futur passi per aquí: ser autosuficients en la producció d'aigua i no haver d'esperar que ploqui per garantir-ne l'abastament. Totes les inversions que estem executant van en aquesta direcció: inversions que ens permetin guanyar aigua de forma immediata i que, en els propers cinc anys, ens oferiran totes les infraestructures que necessitem per no dependre de la pluja per garantir aigua de boca al nostre país. Preparar el país i transformar el país per a la nova realitat climàtica és això, és el conjunt de potabilitzadores i dessaladores que entraran en funcionament al llarg dels propers cinc anys, que ens faran ser molt més resilents davant de sequeres com les que estem patint.

I, dit això, no enganyaré ningú: si no plou, vindran mesos complexos, vindran moments complicats. I, des del Govern, els afrontarem com ho hem fet fins ara, buscant una solució a cada problema, treballant i oferint tot el suport que estigui al nostre abast al món local, i treballant també de la mà dels sectors econòmics més afectats per la sequera i que estan fent un esforç ingent per intentar minimitzar els seus efectes. Com el sector agrícola i ramader, que porta molts mesos fent un esforç ingent i amb qui s'està parlant, s'està treballant, per adaptar les necessàries restriccions fruit de la sequera a la màxima viabilitat del sector i de les explotacions. I ho estem treballant amb converses en diferents fòrums i esperem que també pugui

culminar en acords en el marc de la Taula Agrària. Com també estem fent amb la resta de sectors productius, amb qui compartim l'esforç per aconseguir un ús més eficient d'un recurs cada vegada més escàs, com és i serà l'aigua.

Buscar una solució a cada problema i treballar conjuntament, amb voluntat d'avançar i construir, i deixant de banda interessos de part; saber escoltar i saber construir consensos –saber escoltar i saber construir consensos–: només així podrem impulsar el canvi en la manera de produir, de distribuir i de consumir de què parlava a l'inici. Treballar de forma transversal i establir sinergies a través d'eines que ja hem estat desplegant i ja hi hem estat treballant, com l'Assemblea Ciutadana pel Clima, la Taula de Diàleg Social de les Energies Renovables, la Taula Nacional de l'Aigua –que s'està desplegant, amb tots els seus grups de treball–, les taules de qualitat de l'aire o la Taula Social del Canvi Climàtic, i també en l'àmbit parlamentari, que sempre el tenim present, que sempre el tenim en compte, a l'hora d'enfocar un repte tan immens com la sequera i el canvi climàtic. I aquesta és la nostra manera de treballar. La millor garantia, aquests grans acords, que els canvis que decidim siguin sòlids i perdurin.

I acabo. He començat la intervenció parlant de com la generació que vam néixer als vuitanta ha crescut prenent consciència del canvi climàtic i situant l'actual sequera com l'evidència més clara que el canvi climàtic és el principal repte que tenim al país i que té el conjunt de la humanitat. He compartit amb vostès la necessitat d'actuar i de com ho estem fent des del Govern per recuperar el temps perdut en la lluita contra el canvi climàtic, centrant-me especialment en l'actual situació de sequera. I he fet un èmfasi especial en la necessitat de construir consensos. Alguns –i entenc que deu ser fruit de la lògica parlamentària de govern i oposició– no compartiran la forma d'aquest discurs. Ho entenc. Però, en un debat tan important i tan transcendent, els demano que puguem compartir un mínim del fons del debat. I això, des del meu punt de vista, vol dir cinc coses.

La primera, rigor. Que ningú negui ni minimitzi o banalitzï el canvi climàtic. La segona, sentit de país. La prioritat compartida ha de ser, al meu entendre, preparar el país per a la nova realitat climàtica. I això passa per energia renovable, ser autosuficients en l'abastiment d'aigua i garantir la sostenibilitat i viabilitat de tots els sectors productius, fent una transició justa que no deixi ningú enrere.

Rigor, sentit de país. Tercer, visió de futur. Tots aquests canvis que hem iniciat no es poden tornar a frenar encara que comenci a ploure i encara que comenci a ploure molt, com desitgem, i la sequera s'acabi. No cometem errors vells; no cometem errors del passat. Quart, coherència. Els criteris mediambientals no són uns criteris més a l'hora d'impulsar qualsevol projecte, no és un informe annex que s'afegeix a l'hora de valorar els aspectes més importants, juguen un paper central, ineludible, a l'hora de plantejar tota infraestructura, iniciativa o activitat social o econòmica.

Rigor, sentit de país, visió de futur, coherència i confiança, perquè la crisi climàtica posa a prova el país i posa a prova el conjunt del planeta. Estic convençut que des de Catalunya estarem a l'alçada del repte i en sortirem més forts, més resilients, més capaços. Només cal veure el que ens demanen les generacions més joves, el seu nivell de consciència i compromís amb el planeta, amb la preservació de la biodiversitat, amb la defensa de la vida, en definitiva. Davant d'un repte com el canvi climàtic, no tinc cap mena de dubte que avui les generacions més joves, amb el seu compromís, són una inspiració per a tots nosaltres, que tantes vegades parlem d'ells en termes de futur quan són una realitat de present. Inspirem-nos, doncs, en ells, en la seva exigència i vitalitat perquè, quan parlem del canvi climàtic, no deixem de parlar de vida, i la vida la defensarem arreu i sempre.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, tot seguit, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bona tarda a tots i totes. Ho deia el president. És d'agrair que puguem fer aquest Ple a instàncies, a petició, del grup de la CUP i dels comuns. Sempre és bo debatre; sempre és bo contraposar models; sempre és bo escoltar-se, posar-se les sabates dels altres, aprendre quan escoltes els altres i, al final, construir; construir davant d'un repte, el més gran que té el conjunt del planeta, també el nostre país, també Catalunya. Segons tots els experts, els quatre riscos globals més greus dels propers anys són els esdeveniments meteorològics extrems, els canvis crítics en els sistemes terrestres, la pèrdua de biodiversitat i el col·lapse dels ecosistemes i l'escassetat dels recursos naturals.

Vivim en un context de crisi ambiental i climàtica de grans proporcions amb efectes molt importants en regions com les nostres, en regions mediterrànies, i també molt importants sobre la biodiversitat i sobre les funcions dels ecosistemes. Unes crisis que es reproduïxen arreu, com dèiem, i també, evidentment, a casa nostra i, especialment, en els climes mediterranis com el nostre.

I davant d'aquesta situació, hem de ser capaços de construir els consensos suficients per reconstruir la confiança en el futur, en el nostre futur, i construir plegats un futur més esperançador. Així és com ho entenem nosaltres. És completament necessari que Catalunya continui elaborant una política de lluita –ara ja segurament d'adaptació i mitigació– contra el canvi climàtic. I ho hem de fer per una qüestió de justícia social. Ho hem de fer, perquè la nostra salut està en joc. Ho hem de fer, perquè tots els que vinguin darrere nostre es trobin un país en el qual poder viure.

Això, com deia, és especialment preocupant en els climes mediterranis com el nostre. I, per això, hem constituït aquest partenariat amb catorze regions d'arreu del món que tenen els mateixos problemes que nosaltres.

Quatre dades perquè vegem..., aquells que neguen on som..., perquè ens adonem de realment on som. Pel que fa a les emissions de CO₂ equivalents a Catalunya, durant el període del 90 al 2005 han crescut de manera continuada, tot i que ja havien d'haver començat a decreïxer. És veritat que del 2005 al 2022 han disminuït una mica, i que les dades oficioses encara del 23 ens diuen que es reduiran un cinc per cent. Això fa que en el total del període hagin crescut com no havien d'haver crescut, sinó que havien d'haver disminuït.

Pel que fa a la temperatura, hem incrementat la nostra temperatura 1,8 graus des del 1950. Totes les previsions ens diuen que fins al 2050 aquest augment encara serà superior. I pel que fa a les precipitacions, pel que fa a la pluja, cada dècada des del 1950 fins al 2014 hem perdut un 1,2 per cent de precipitacions.

Tots els estudis ens pronostiquen un escenari d'escassetat hídrica que requerirà mesures d'adaptació a la nova realitat. I avui ho estem veient al nostre país. Allò que ens deïen que passaria, avui està passant al nostre país. Aquestes temperatures extremes, aquestes onades de calor, aquestes nits tropicals, la durada dels períodes secs i, després, l'augment de la torrencialitat i de la freqüència dels dies amb pluges molt intenses.

Però la nostra obligació és dissenyar un futur per a tots. No podem caure en el catastrofisme, tampoc en el derrotisme, hem de ser capaços de dibuixar un futur d'esperança per a tots els que venen darrere. I això és el que fem al nostre Govern, intentar assumir aquesta responsabilitat i actuar en conseqüència.

Sempre dic que el país ha fet moltes coses bé els darrers anys, i una d'elles és aprovar la llei del canvi climàtic el 2017; quatre anys abans, per exemple, que el Govern espanyol. Aquesta llei, en aquell moment la van votar el setanta per cent dels diputats dels grups que avui són aquí representats. Avui, aquests diputats representen el vuitanta-cinc per cent d'aquest hemicicle. I, per tant, hem de ser conseqüents, hem de ser coherents amb el que vam votar en aquell moment. El full de ruta de la lluita contra el canvi climàtic en aquest país està dibuixat. I, per tant, estaria bé que el conjunt de les forces polítiques no se'n desviessin.

Mirin, des de que vam arribar nosaltres al juny del 21, que assumim les competències del canvi climàtic, la llei tenia un quaranta-dos per cent de desplegament. Avui estem al setanta-cinc. Hi ha alguns dels elements del desplegament de la llei que estan a les mans d'aquesta cambra. Per exemple, l'impost sobre les emissions portuàries dels grans vaixells, que en parlaré d'aquí una mica, però algun dels grups que va votar la llei hi ha presentat una esmena a la totalitat.

És veritat que queden altres elements de la llei per desenvolupar, com el Pinecat, que ja el tenim confeccionat i ara començarà el seu tràmit administratiu, o la llei de residus, que ja la tenim enllestida i que aviat la traurem a informació pública.

El nostre compromís es veu reflectit en l'augment de pressupost en polítiques de canvi climàtic. De fet, el 21, prorrogat del 20, era de 14 milions i avui és de 80. Estem, doncs, posant al dia el país i preparant-lo per als impactes del canvi climàtic.

Hem aprovat l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic 2030 al gener del 23. Una estratègia que integra la planificació i programació sectorial de la Generalitat, amb 312 mesures. D'aquestes 312 mesures, avui ja n'hem implantat el cinquanta-sis per cent –avui, un any després. I a final d'any estarem al setanta-dos. Perquè no es tracta d'aprovar estratègies per aprovar-les i escriure-les i prou, sinó que es tracta d'aprovar estratègies per posar-les en pràctica, per implementar-les.

D'exemples en tenim molts, eh?, dels darrers mesos, dels darrers anys. Per exemple, l'estratègia del delta de l'Ebre. Una estratègia consensuada amb tots els actors del territori i que avui ja estem executant les obres de la guarda de protecció de la badia dels Alfacs, abans d'acabar el mandat començarem les guardes de les basses de l'hemidelta dret i esquerre, etcètera. Tres actuacions que estan pressupostades en 21 milions d'euros. Una estratègia d'adaptació que arribarà a tots els racons del país i a tots els àmbits de les nostres vides.

També, a banda de l'adaptació, és imprescindible que ens preparem també, que lluitem per mitigar al màxim l'escalfament global. I aquí el full de ruta és el Pinecat, que, com els deia, el presentarem aquest primer trimestre del 24. Ningú havia fet res en aquest país per la mitigació. Nosaltres en dos anys hem treballat amb tots els departaments i ja tenim enllestida la proposta per portar-la a debat amb tots els sectors. No només això, sinó que, a més a més, hem posat eines a disposició dels actors per dur a terme totes aquestes mesures que vam aprovar. Per exemple, totes les mesures que hem pres per a la lluita d'adaptació i mitigació del canvi climàtic. Intentaré ser breu a l'hora d'enumerar-les.

El Fons Climàtic aprovat per la llei és un mecanisme estable de finançament en la lluita contra el canvi climàtic. Aquesta llei, que és del 2017..., fins al 2020 no es crea l'impost; del 17 fins al 20 no es fa res. En aquesta previsió, el primer any significava uns ingressos de 60 milions i, a partir del segon any, de 160. Donades les circumstàncies del moment –situació econòmica post-covid–, el Govern decideix congelar l'impost i, per tant, seguir recaptant els 60 i no els 160, però, alhora, decideix aportar-hi els 100 de fons propis i, per tant, mantenir el conjunt dels ingressos en 60 i el conjunt de diners destinats a les polítiques en 160. Avui destinem 80 milions a la lluita contra el canvi climàtic; només 22 venen de la recaptació de l'impost, els altres 58 els posem de fons propis del Govern.

Què fem amb aquests diners? Per exemple, la línia de recerca, que ampliem fins a 20 milions en el període 24-25. Per exemple, la línia «empresa», que creem amb l'ICF una línia de descarbonització a crèdit zero. Per exemple, la línia ProAcció Green que tenim amb Acció, que ampliem dels 3 als 8 milions actuals. Per exemple, la línia d'adaptació per als ens locals, que havia de ser de 40, que són 80 milions. Per exemple, la línia d'entitats del tercer sector, una línia creada amb la Direcció General d'Economia Social de 2 milions. Per exemple, els projectes singulars als quals destinem 8 milions, per exemple, per a l'eliminació de la canya al Llobregat, de l'ACA, o financem la producció agrària sostenible amb 10 milions.

El mercat dels crèdits climàtics ja són una realitat al nostre país. Els primers d'Europa; avui ja estan en funcionament. Els primers que hem posat en marxa són els forestals, que ja estan funcionant; com, per exemple, l'actuació que estan fent finançant Túnel de Barcelona i Cadí, Concessionària de la Generalitat de Catalunya, SA, pagant actuacions a Collserola, actuacions forestals a Collserola, quaranta hectàrees, que significaran, per exemple, la captura de 10.700 tones de CO₂ o 83.900 metres cúbics d'aigua blava. O l'actuació que estan fent diferents càmpings de la Costa Brava, a la vall de la Muga, per millorar, a través d'actuacions forestals, la gestió forestal i la generació d'aigua blava a la conca de la Muga: 57,8 hectàrees que generaran 165.000 metres cúbics d'aigua blava, per exemple.

Els pressupostos de carboni; pressupostos de carboni que aquest Parlament va decidir dur a terme, que aquest Parlament havia de designar-ne els membres del comitè d'experts. La llei és aprovada el 17. Al desembre del 22 es designen els experts –cinc anys després–; uns experts, els quals no tenen eines suficients, i el Govern és qui posa les eines perquè aquests experts puguin treballar, i que està previst que, en aquest primer trimestre, els entreguin al Govern, i el Govern traslladarà al Parlament aquests pressupostos de carboni.

La nova fiscalitat verda que s'aprova a la llei del canvi climàtic. Tres eines. L'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica, que ja està en funcionament. L'impost sobre les emissions portuàries dels grans vaixells, que, tal com ho ha aprovat el Govern, és exactament com deia la llei del canvi climàtic, punt i coma de cada una de les frases; i tres dels partits que la van votar a favor han presentat una esmena a la totalitat. Ho deia abans: siguem conseqüents, siguem coherents amb el que volem per al nostre país. I l'impost a les emissions de gasos d'efecte hivernacle a determinades activitats econòmiques, que hi estem treballant i que aviat traurem..., tirarem endavant.

Una altra de les potes de la lluita contra el canvi climàtic és el model energètic. No m'hi estendré, perquè m'ho han sentit a dir moltes vegades. Cinc pilars: les modificacions normatives del Decret llei 24/21; les OCTEs, les oficines comarcals de transició energètica –una persona a cada comarca–; L'energètica pública, i l'impuls a l'autoconsum. A més a més de fer aquella feina que no s'havia fet, que és la planificació a través del Plater.

Això està començant a donar els seus fruits, eh? Abans el president ho deia de nou: 1.600, pràcticament 1.700. Avui estem ja en 102.000 instal·lacions d'autoconsum que han arribat pràcticament a la giga de potència. És només una mostra del model.

És veritat que en algunes coses anem més a poc a poc del que voldríem o del que alguns voldrien. Per exemple, el disseny i l'aprovació del Plater. Però és que aquest país, si no fem les coses entre tots, si no fem les coses consensuant-les entre tots, no ens en sortim, i llavors passa el que ens ha passat sempre: que ve un govern, aprova una cosa, ve el següent i la tomba. Hem de ser capaços de generar els consensos suficients amb tot el país, amb tot el territori, i el disseny del Plater es farà comarca a comarca, s'està fent comarca a comarca, perquè això sigui possible.

Una altra de les eines és l'Agència de la Natura. També la va aprovar aquest Parlament l'any 2020. I el nostre compromís és posar-la en marxa aquesta legislatura. Estem fent grans esforços per fer efectiva aquesta gestió, aquesta nova gestió de la natura. I m'hi vull aturar un moment.

Quan es va aprovar aquesta llei, va generar un incendi a bona part del territori del nostre país, en bona part dels actors que viuen al que alguns entenen per la natura. Nosaltres, a través dels estatuts de l'agència, estem intentant reconduir això, i també esperem que a través de la llei de mesures siguem capaços de fer possibles uns òrgans de direcció que entenguin la visió completa de la natura.

Hem realitzat, per aprovar-ne els estatuts, un procés participatiu previ amb deu sessions: vuit de territorialitzades, una específica per al món científic i una altra per

al món local. Més de tres-cents persones que han fet 254 aportacions. Aquesta és la manera de fer les coses. D'aquestes aportacions, les que tenien a veure exactament amb el procés participatiu, n'hem acceptat totalment el setanta-sis per cent, parcialment, el noranta per cent. El 21 de gener va finalitzar la participació de la primera versió dels estatuts. Tenim vint-i-vuit propostes que estem analitzant a veure si som capaços d'integrar-les totes.

Una altra pota: la protecció dels espais naturals. Aquest país està acostumat a declarar parcs naturals i no fer-hi res. Ja està bé de tanta declaració i poca execució, poca feina. La preservació merament declarativa dels espais naturals hauria d'acabar-se. Per això volem posar solució a això, i aquest trimestre iniciarem les participacions públiques del pla de protecció del delta de l'Ebre i el dels aiguamolls, i tenim el compromís d'aquest any engegar tots els plans de protecció dels tretze parcs naturals del país, a banda de la declaració del Parc Natural de les Muntanyes de Prades, que ja està en fase de participació i n'esperem l'aprovació a finals d'any; el farem conjuntament amb el pla de protecció.

També, tot un reguitzell d'accions que no s'havien fet mai a aquest país en espais protegits. Invertirem més de 10 milions en la compra de finques de reserves integrals al país; més de 10 milions en els propers dos anys en restaurar infraestructura verda; 7 milions i mig als espais naturals protegits de Catalunya; 8 milions i mig als espais de la Xarxa Natura 2000, que no havia passat mai, o 10 milions en tots aquells espais naturals protegits que no tenen òrgan de gestió, que avui han hagut de fer el que han pogut fer els ajuntaments d'aquests espais per compte propi sempre.

Però també amb, per exemple, la nova ZEPA del Llobregat. Aquesta nova delimitació que fa mesos que hi treballem per donar resposta, en base a criteris purament tècnics, als requeriments prejudicials plantejats a la carta d'emplaçament de la Comissió Europea.

La nostra visió de la ZEPA és la de gestionar el delta com un tot, assumint que els espais agraris i els espais naturals formen part d'un sol espai geogràfic, i que té una doble funció: preservar l'espai agrari i preservar la biodiversitat; és l'única solució per a la seva viabilitat futura. I ho seguirem fent, assumint totes les responsabilitats i acompanyant tots els agents del delta del Llobregat per intentar arribar al consens que creiem que és imprescindible. Ho hem fet amb l'estratègia Delta. A l'Ebre semblava quasi impossible i hem aconseguit consensuar una estratègia amb tots els actors, que vam presentar fa uns mesos i que mobilitzarà 117 milions d'euros fins al 2032.

També, tot el que fa referència a sensibilització i educació ambientals. Parlant d'educació, aquest any fan vint-i-cinc anys les Escoles Verdes. Des d'aquí un reconeixement a l'equip de mestres que fa possible que segueixin cada any amb la seva feina; també als informadors que hem posat en bona part dels espais sobrefreqüentats..., els espais naturals protegits sobrefreqüentats del nostre país. Vam començar amb una prova pilot amb onze el 2022; aquest any ja han estat vuitanta-cinc –el 23–, i seguirem amb aquesta feina.

També prevenció d'incendis. Totes les mesures de gestió forestal per preservar la salut dels nostres boscos i la seva resiliència. Després de trenta anys d'abandonament de la política forestal d'aquest país, tenim un full de ruta clar, que consisteix bàsicament en tres potes que semblen molt fàcils, però que a l'hora de la veritat no ho són: la gestió forestal sostenible, la prevenció d'incendis i els ajuts a la indústria. En total, 80 milions per a prevenció d'incendis en quatre anys; 64 milions per a la gestió forestal sostenible, i 6 milions cada any en ajuts a la indústria. Això són pràcticament 170 milions d'euros en quatre anys.

Vam constituir, dissabte, la que havia desaparegut Taula Intersectorial Forestal del país. Per primera vegada en molts anys reunim tots els actors en una taula, perquè quan es varen derogar tota una sèrie d'organismes que formaven part de l'entorn del Govern, també es va anul·lar la Taula Intersectorial Forestal del país.

Una altra eina, el pla de qualitat de l'aire de Catalunya. És evident que un factor amb implicació directa en la salut de les persones és la qualitat de l'aire, i les dades ens deixen clar que és imprescindible reduir la contaminació de l'aire al conjunt del país, no només a Barcelona. Per això hem elaborat el pla de qualitat de l'aire de Catalunya. L'hem tret dues vegades a exposició pública. Hem rebut moltes aportacions que acceptarem en la seva majoria, especialment totes les presentades per l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona, que és el model que s'està demostrant que funciona. Estem d'acord amb que aquest model funciona i la prova és que les emissions, en aquestes zones de baixes emissions, estan donant molts bons resultats. El 23, per primer cop des de fa molts anys, Barcelona ha complert amb la directiva de la Unió Europea en totes les seves estacions, i tot degut a les mesures de mobilitat preses. Per tant, no tenim cap dubte que també ens posarem d'acord amb els municipis de l'arc metropolità, tot i les seves reticències a posar en marxa les zones de baixes emissions.

Com ja vaig explicar la setmana passada, per primera vegada aquest pla inclourà tot Catalunya, i no només les zones de baixes emissions, sinó moltes més mesures, i englobarà totes les partícules contaminants. Perquè cada euro invertit en la millora de l'aire que respirem es tradueix en dies de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes. I no podem esperar més.

Ho dèiem, eh? Una de les conseqüències d'aquest canvi climàtic és, sens dubte, la sequera que estem vivint –ho hem dit moltes vegades–, la més dura des de que en tenim dades, per la durada, la intensitat i la superfície. I l'estratègia no ha estat mai esperar que plovi. Hem treballat de manera planificada, quirúrgica, amb l'objectiu de garantir l'abastiment d'aigua a la ciutadania i també amb l'objectiu de preparar el país per al futur. Ens hem avançat de tal manera que vam activar el pla especial de sequera al setembre del 21, i vam convocar una cimera per a la sequera al març. Una cimera en la qual teníem tots els punts acordats i que va caure per la intransigència del PSC amb el règim sancionador als ajuntaments. Però ho teníem tot acordat ja llavors, que és el que va passar després amb la llei. Per tant, aquests grans acords són els que acaben funcionant al nostre país. Un règim sancionador, per cert, que estem treballant amb l'Associació i la Federació de Municipis per flexibilitzar i tenir en compte qui està fent els deures i qui no, perquè hem dit sempre que la intenció no era sancionar els ajuntaments.

Així doncs, i davant la sequera més greu que ha viscut mai el país, hem activat mesures a curt, a mitjà i a llarg. Hem activat la construcció de les noves infraestructures; vam aprovar el pla de gestió el 23. La primera cosa que va fer el director de l'ACA quan va ser nomenat és signar el pla de gestió i començar el seu procés per a aprovació al setembre del 21, perquè no estava aprovat. Una inversió superior a 2.400 milions d'euros que fa que, en matèria del cicle de l'aigua, entre el 2022 i el 27 –després de les últimes actuacions amb les dessaladores serà entre el 28 i el 29– resolguem el dèficit hídric de les conques internes.

Inversions més importants: les dues dessaladores, l'ampliació de la Tordera 2 i la del Foix. Entre les dues potabilitzaran pràcticament noranta hectòmetres cúbics més d'aigua, una inversió de 450 milions d'euros que hem endarrerit des del setembre que estàvem a punt de licitar fins avui, perquè el Govern de l'Estat va decidir incloure'l dintre del *decreto de sequía* i, per tant, ell se n'ha de fer càrrec. Al febrer van decidir com ho farien i esperem que licitin al més aviat possible; de fet, aquest és el seu compromís.

Pel que fa a regeneració. Hem presentat el pla de reutilització de l'aigua regenerada, on invertim, fins al 2040, 407 milions d'euros en l'impuls d'aquest equipament. De fet, el 2018 es regeneraven vint hectòmetres cúbics d'aigua; el 2023 n'hem regenerat vuitanta. Per tant, alguna cosa devem haver fet durant el 21, el 22 i el 23.

Altres actuacions dutes a terme. Recuperació i construcció de pous directament a través de l'ACA o amb la línia que hem obert d'ajuts als ajuntaments, que vam

treure l'any passat dos vegades i que hem tornat a treure ara. També la facilitació que hem donat als pagesos per construir nous pous per sequera o omplir els ja existents al sector primari, el sector que ha patit, que està patint més la sequera al nostre país. I també l'ús de l'aigua freàtica, la qual ens està ajudant a poder substituir aquells usos que competeixen amb l'aigua d'abastament, sigui el rec urbà, el recreatiu, l'agrícola o per ajudar a reduir el perill produït per la pols en suspensió.

L'objectiu 27-30, amb l'ajuda d'aquestes accions i inversions, ens garantirà l'abastament d'aigua a tota la regió metropolitana de Barcelona. El consum anual de la regió metropolitana –ho he explicat moltes vegades– és de 400 hectòmetres cúbics l'any. Avui n'estem generant 205-210. La resta vindrà de l'ETAP del Besòs, a Barcelona, i de l'ERA de Sant Feliu de Llobregat –35 més–; de les dues ETAPs del Besòs, a Montcada i Bon Pastor –80 més–; de l'ampliació de la dessaladora de la Tordera –60–, i de la construcció de la nova del Foix –30. Això fa un total de 405.

Però també, a més de generar tota l'aigua, hem d'aconseguir reutilitzar-la totes vegades com calgui; per tant, l'objectiu de no perdre ni una gota i poder tancar també aquest cicle de l'aigua. Cal una forta aposta en l'eficiència de les xarxes. Per aquesta raó –ho ha comentat el president–, vam obrir la línia de 50, que n'hi posarem 120, però també hem destinat els 40 milions dels ajuts d'adaptació i mitigació del canvi climàtic, també amb més sollicituds de les que tots plegats teníem previstes, i n'hem posat quaranta més per atendre sobretot tots aquells projectes relacionats amb l'aigua..., amb el cicle de l'aigua –perdó. Però també la millora de les xarxes d'abastament supramunicipals –13 milions–, el transport de l'aigua en cisternes o les obres d'emergència.

Però no només hem ajudat els ens locals, també estem invertint en millores en els nostres regadius, en modernització dels regadius del país –168 milions en els darrers dos anys–: la modernització d'alguns dels canals del Segarra-Garrigues, la modernització dels regadius de Valls o l'inici del Xerta-Sènia o la xarxa secundària del Segarra-Garrigues.

Per tant, sabem que al nostre país plourà molt menys en un futur molt proper, tal com ens apuntaven ja les prediccions climàtiques, però això vol dir que el Govern ha de garantir la necessitat que tenim de més aigua a través de la generació i de les inversions en les infraestructures que els acabo de citar de tot el cicle de l'aigua, però també la necessitat de tancar el cicle de l'aigua i reutilitzar cada gota d'aigua en les indústries i empreses del país. La necessitat de treballar també en accions forestals que permetin l'aprofitament de l'aigua als aqüífers, a les zones humides, als rius i les lleres, i la necessitat de fer-ho plegats, com fem tot el que fem des d'aquest Govern. I això és palès a la Taula Nacional de l'Aigua, on hi ha tots els actors de tots els territoris.

Però també avui tenim exemples de tot això que estic explicant que s'estan posant en marxa ja, com conduir l'aigua regenerada de Reus per portar-la fins a l'embassament de Riudecanyes o la de l'ERA de Figueres per portar-la fins a la Muga, utilitzant aigua regenerada per a la neteja de carrers i el reg de les zones verdes, com fan localitats de l'àrea metropolitana de Barcelona o..., i Aigües de Barcelona –perdó–, la Comunitat de Regants de Valls, que utilitza aigua regenerada en el reg per degoteig, o les indústries del Camp de Tarragona.

Si hem aconseguit que el país continuï amb la seva activitat després de més de tres anys de pluges per sota de la mitjana, a més del cinquanta per cent del país, és perquè hem actuat amb temps, amb dades i de manera planificada. I gràcies a aquesta previsió, gràcies a aquesta actuació quirúrgica, hem allargat quinze mesos pràcticament l'entrada en emergència.

L'objectiu d'aquest Govern, com he dit fa una estona, ha estat des del minut u garantir el proveïment d'aigua a la ciutadania i treballar intensament per preparar el país per al futur que vindrà. Sabem que la situació és molt complexa i que Catalunya no és l'única regió del planeta en la qual passa això, però hem d'actuar en

conseqüència, no defugint cap responsabilitat i fent les coses amb el conjunt d'actors implicats, sempre: la Taula del Diàleg Social de Renovables, l'Assemblea Ciutadana pel Clima o la Taula Nacional de l'Aigua.

I és obvi que cadascú pot fer el soroll que vulgui –absolutament legítim o no–, però crec que no es pot dir mai que no actuem d'aquesta manera. Sabem on volem anar, sabem quin és l'horitzó i utilitzem i creem les eines necessàries, les que tenim a l'abast i les que creiem necessàries. I hi posem els recursos; no només ho diem. És l'única manera que la ciutadania del nostre país se'n surti. Això no va de governs, va de responsabilitat.

I espero, confio que vostès, amb les seves propostes de resolució, ens ajudaran a construir aquests consensos. Malgrat totes les adversitats, treballem perquè el futur sigui millor que el present; treballem per garantir que el país pugui seguir oferint les condicions per viure-hi i per desenvolupar-hi vides dignes. És un repte majúscul, com els deia abans, però això va de salut. I en termes climàtics, el futur no està escrit.

Des del minut u vam entendre que calen accions i fermesa; així ho hem fet i ho continuarem fent, amb la lluita, adaptació, mitigació contra el canvi climàtic i també amb la sequera. Hi estem bolcats al cent per cent.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i prosseguint el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de vint minuts per a cada grup, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa Roca.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats, no cal ni donar massa voltes ni recrear-se en algunes obvietats, convé, però, que quedin un cop més dites.

Primera. Patim la major sequera de la història recent: quaranta mesos sense ploure, en un context d'emergència climàtica.

Segona. Això, naturalment –naturalment–, no és culpa del Govern ni de ningú.

Tercera. El país, Catalunya, no està preparat per fer-hi front al nivell que seria esperable d'un país com el nostre. Però això sí que és culpa del Govern o, millor dit, dels governs.

Quart punt. Efectivament, el Govern, els governs –aquí n'hi ha per a tothom, senyor Batet– no han fet els deures durant els darrers deu anys: ni el senyor Mas, ni el senyor Puigdemont, ni el senyor Torra ni el senyor Aragonès. Per això som on som. Saben quin és el resultat d'aquests deu anys de procés? Avui Catalunya és més dependent en aigua, més dependent en energia, més dependent en inversions.

I cinquè. El Govern Aragonès, sabent que afrontàvem una sequera severa, molt severa, no ha tingut la celeritat deguda en aquests darrers dos anys.

Hi poden donar les voltes que vostès vulguin, això és així. El moment actual és, efectivament, delicat i complex; tan delicat i tan complex que tots, tothom, hauríem d'ajudar. Aquesta és l'actitud del meu grup i la meva, i el Govern hauria de deixar-se ajudar. Torno a insistir en la conveniència d'una reunió amb els grups parlamentaris en format de cimera, en format bilateral o en el format que vostè vulgui.

Els resumiré a continuació les línies mestres del plantejament que, a parer nostre, a parer del meu grup, toca ara impulsar. La diputada Sílvia Paneque els exposarà després les mesures concretes que plantejarem com a propostes de resolució, sempre –sempre– oberts a contrastar-les i a consensuar-les amb la resta de grups de la cambra.

Pensem que el focus principal de l'acció del Govern en matèria de sequera ha de ser sobre l'oferta del recurs: més aigua –sobre el recurs: més aigua. En aquest sentit, compartim la filosofia base de les directives europees i de més legislació sobre l'au-

toabastiment de les conques. La capacitat d'estoc d'aigua disponible a Catalunya no dona els marges de folgança necessaris, atesa la nostra climatologia mediterrània, per a una societat desenvolupada com la nostra, i per raons de diferent índole no es pot ampliar.

Per desacoblar, doncs, la disponibilitat del recurs de la pluviometria, objectiu que espero que sigui compartit per tothom en aquesta cambra, cal dessalar i reutilitzar, exactament igual que ho fan a tants i tants països. La Llei 9/2023, del maig passat, detalla les inversions que cal fer en aquest sentit. El pressupost de la Generalitat de l'any 2023 acordat amb el meu grup, i d'altres també, en proveeix els recursos necessaris i si en calguessin més, aquí ens tenen per ajudar.

Senyor Mascort, vostè no fa ni un any que és conseller, no és responsable de tot el que està passant. Tinc tendència a comprendre la situació en què es troba, però un punt més d'humilitat –un punt més d'humilitat–: si tan bé ho han fet, com és que som on som? (*Alguns aplaudiments.*) Un punt més d'humilitat. I li asseguro... Sí, perquè l'aigua ve de Sagunt –l'aigua ve de Sagunt–, de la dessaladora de Sagunt, amb un esforç de generositat del Govern d'Espanya i de col·laboració. I vostè va posant el dit a la llaga i el dit a l'ull. No crec que sigui la millor actitud. I fixi's que tinc molta propensió a entendre la seva situació, perquè vostè, hi insisteixo, no fa ni un any que hi és.

Demanem, doncs, anar per feina, que l'Agència Catalana de l'Aigua es posi, d'una vegada per totes, les piles i el Govern també.

Cal actuar també, certament, per la banda de la demanda, de la demanda d'aigua. De fet, arribats a aquest punt, per previsió, per imprevisió del Govern, no hi ha més remei que fer-ho. En aquest sentit, primera qüestió que volia compartir amb vostès: els catalans no malbaraten aigua. Es pot millorar, es pot ser més eficient en l'ús de l'aigua, però Catalunya no és un país que malbarati aigua. Ho diuen..., no ho dic jo, ho diuen les xifres. Comparin-les. Ho diuen les xifres: els catalans no malbaraten l'aigua, tot i que es pot millorar, s'ha de millorar. I ara estem en una situació conjuntural que obliga a prendre mesures complicades i dràstiques.

Dos. La prelación d'usos establerta per normativa i pels organismes internacionals és la que s'ha de seguir. No hi ha massa ciència en això, la que ja està feta. Hi ha una prelación d'usos en aquesta situació de complexitat i d'escassetat de recurs que tenim.

Tercer. El pla especial de sequera aprovat pel Govern no pot ser una camisa de força; un pla que aprova el Govern no pot ser una camisa de força per al Govern –no ho pot ser. És un criteri de seguiment de prendre mesures, però no pot ser una camisa de força. Això no ho pot dir, des del meu punt de vista almenys. Aquest pla especial de sequera s'ha d'aplicar. És clar que s'ha d'aplicar, amb proporcionalitat, amb flexibilitat i amb sentit comú.

És una mala solució –des del nostre punt de vista, una solució nefasta– confrontar sectors productius, com alguns volen. I també és una mala solució i una solució que pagariem cara, molt cara, durant molt temps, permetre que es destrueixi teixit productiu a Catalunya. Catalunya no ha de renunciar a generar prosperitat i no pot permetre que en aquesta situació de sequera es destrueixi teixit productiu. I aquí hem de fer el que convingui, ajudant amb subvencions, amb ajuts i amb recursos. Aquí ens tindran al seu costat.

I cinquè. També, per disminuir la demanda, nosaltres hem estat sempre partidaris –sí, ho hem estat des del principi, és veritat– del principi de col·laboració; no d'imposar –no d'imposar.

Naturalment que si algú se salta de forma flagrant, com ha passat amb alguns episodis que hem vist als mitjans de comunicació, les directrius que prengui el Govern, que nosaltres som els primers a respectar, ha de ser sancionat. Però no es pot, com a criteri general de relació amb el món municipal o amb altres sectors –les empreses col·laboradores, les empreses que subministren o altres sectors–, establir el principi de la sanció, a vegades sembla que per externalitzar responsabilitats.

Sancionar quan, d'una forma deliberada i ostentosa –em refereixo a un episodi de fa pocs dies a Palafrugell–, un se salti... Clar que sí, amb tot el pes de la llei. Però amb les administracions, principi de col·laboració com a norma fonamental.

Mirin, sempre hem demanat un govern que governi –sempre. M'han sentit dir-ho en aquesta cambra en diferents ocasions i fora d'aquesta cambra m'he cansat de repetir-ho: el Govern ha de governar, ara més que mai –ara més que mai–, perquè, efectivament, ens venen mesos difícils. Tant de bo sortim d'aquí i caigui un ruixat –tant de bo! Però no podem actuar pensant que caurà un ruixat. No podem actuar així. Hem d'actuar pensant, han d'actuar pensant que no plourà. Per tant, venen mesos potencialment molt difícils.

Nosaltres no només no els hi posarem dificultats, no només no els hi farem la «trabanqueta», sinó que si vostès es deixen ajudar, intentarem ajudar amb el que puguem i el que sabem.

I alguns suggeriments: credibilitat. No donem batzegades. Marquem una direcció. Credibilitat.

Consciència de la força que es té. És molta quan es governa. Vostès tenen la darrera paraula, però consciència de la força parlamentària, de la força política que es té.

Tercer. M'ha agradat que ho digués, senyor Aragonès –jo, en fi, soc a vegades punyent amb vostè, però també l'hi vull dir–: ha parlat d'escoltar; va per bon camí si fa això. Sí, senyor, escoltar –escoltar– els grups parlamentaris –avui és una ocasió per fer-ho. Crec sincerament, ho torno a dir –jo no en tinc cap necessitat, eh?, però ho torno a dir–, que la situació, la gravetat de la situació mereix fòrums més reposats per poder parlar amb més calma, amb el format que vostè vulgui, bilateral o multilateral. Crec sincerament que seria una mesura..., en fi, a vostès potser els hi dona alguna idea o podem entendre, en fi, el que fem. No vull posar-lo en una situació compromesa a vostè, perquè, a més, vostè ha anat compartint coses amb mi. Però jo crec que haurien d'articular mecanismes més fluids de comunicació de vostès amb els grups del Parlament de Catalunya, per saber què pensen fer en les properes setmanes i mesos si les coses es compliquen. Per tant, escoltar.

En quart lloc, consensuar sempre que sigui possible. Perquè, en cinquè lloc, si s'han de prendre decisions, jo els hi demano a vostès que decideixin i que les prenguin.

Mirin, no tinc cap dubte que Catalunya estarà a l'alçada. I tant de bo el Govern de Catalunya, el Govern Aragonès també hi estigui. I nosaltres, si podem, ajudarem. Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Mirin, permetin-me que comenci dient que estic convençuda, absolutament convençuda que en aquest Parlament tothom, sense excepció, lamenta que el nostre país hagi de patir aquesta situació de sequera profundament greu. Ara, també em sembla evident que la gestió de la sequera ha estat molt millorable fins ara, per dir-ho amb un eufemisme. I atribuir aquesta afirmació o aquesta crítica no és fruit d'una lògica parlamentària; jo crec que és fruit d'un principi de realitat: escoltar i observar. I alguns discursos d'autocomplaença que hem escoltat fins ara crec que s'allunyen d'aquest principi de la realitat. Dels tres anys d'aquesta legislatura –dels tres anys–, el noranta per cent, pràcticament, s'han passat en sequera. I, arribats a aquest punt, jo crec que fora bo una mica més d'humilitat i de principi de realitat sobre la situació que estem vivint en aquests moments. Per això avui insisteixo que aquest Parlament, capaç de prendre decisions, un dia haurà d'aprovar el pacte de l'aigua a Catalunya, que ja vàrem demanar per primera vegada, president, conseller, al febrer del 2022 –en aquell moment li vàrem lliurar a l'aleshores consellera Teresa Jordà.

És un document que té dos factors clau. El primer és que el nostre país tingui un pla estratègic perquè Catalunya mai més –mai més– no es trobi en aquesta situació d'incertesa i d'indefensió, de vulnerabilitat i de desorientació. Un pla per a un país avançat, tecnològicament preparat i amb capacitat per superar aquesta situació amb un horitzó a llarg termini. I un segon factor clau és que aquest Parlament, com deia, capaç de prendre decisions, ho faci amb coratge, tant per garantir la disponibilitat d'aigua com per alleugerir les conseqüències negatives de les restriccions que s'hauran de prendre. I, en aquest sentit, el compliment de la Llei 9/2023 i l'execució dels últims pressupostos pensem que són passos ineludibles. Efectivament, hi ha –i dic «lamentablement» hi ha, perquè encara hi són– 700 milions d'euros als últims pressupostos pendents d'executar, que anaven destinats a millores urgents i estructurals en la millora del cicle de l'aigua.

I no podem resignar-nos, conseller. Vostè va dir: «No ens podem resignar.» Efectivament. Ara, tampoc podem esperar més la pluja, conseller. Cal actuar –cal actuar– tant des del Govern com des del Parlament, amb més sentit de país que de partit, perquè els estudis científics són clars, evidents: el litoral català pateix reduccions substancials en la disponibilitat d'aigua. Ho diu l'imprès, l'informe de l'ACA, ho diu l'informe del Meteocat i ho diu un informe de l'any 2011 de la Cambra de Comerç de Barcelona, que advertia que Catalunya no estava preparada per a una sequera de més de tres anys. I, no obstant això, hi insisteixo, tenim els recursos, les institucions, punts forts en l'àmbit científic i acadèmic, i els actius necessaris no només per garantir l'accés a l'aigua a Catalunya en les properes dècades, sinó també per recuperar la salut perduda dels nostres aqüífers, de les aigües subterrànies i dels nostres rius.

És necessari, per tant, executar un programa de regeneració d'aigua per a usos ambientals amb recàrrega d'aqüífers, preservació d'aigües subterrànies i barreres que evitin la intrusió d'aigua i, per tant, la salinització cap a l'interior del nostre territori. Proposem 50 milions d'euros. Cal invertir en programes de recerca, desenvolupament del cicle de l'aigua i potenciar la innovació en aquest àmbit tan estratègic i tan important. I cal crear un pla de tecnificació per als regadius per estalviar aigua amb la mínima afectació per al sector.

I el Govern, president, conseller, ha de clarificar –és importantíssim–, ha de dir quines mesures prendrà, quines respostes en cada possible situació d'emergència, què farem en cadascun dels escenaris que ens puguem anar trobant si no plou a Catalunya els propers mesos i setmanes. I ho haurem de fer prevenint problemes greus cap a la ciutadania i oferint suport a productors, empreses i a teixit econòmic. Esperant el millor, conseller. Tots esperem que plogui, que aquesta primavera plogui i plogui molt, però hem d'estar preparats per al pitjor dels escenaris; per si de cas, però hem d'estar preparats. Perquè, finalment, si el cel cau, tots som a sota, i ara el que cal és estar a l'alçada, desitjant el millor, però estant preparats per a allò pitjor.

I ens cal, conseller, també estar oberts a tots els suggeriments, a tots els apropaments i a totes –dic «a totes»– les col·laboracions, perquè la fermesa de la política d'aquest Parlament o del Govern ha de ser compatible també amb criteris de diàleg i d'obertura. És crucial que hi hagi una majoria tan forta com sigui possible en aquest Parlament i buscar suport a totes les administracions, perquè per intentar servir la unitat del país és clau tenir una entesa. Jo, més que clau, li diria que és que no hi ha altra manera que tenir una entesa sincera amb els ajuntaments d'aquest país.

Vostè parlava de la intransigència del PSC en la cimera de l'aigua, i jo li dic que amb multes, amb acusacions, amb espolsar-se les responsabilitats no anem pel bon camí. La situació a Catalunya respecte a la sequera és tan lamentable i absurda com indignant, i l'última cosa que esperariem... Vostè imagina, conseller, ara, que una altra administració vingués a assenyalar l'ACA, vingués a assenyalar el seu departament, els vingués a sancionar perquè no s'han fet totes aquelles infraestructures que ja estaven recollides en les diferents planificacions que té aquest Govern (*aplaudiments*) aprovades des de fa molts anys? Vostè ho imagina, això? Doncs escolti, con-

seller, el que no vulgui per a vostè, no ho vulgui per a ningú. I per això li tornarem a demanar que, en lloc de sancionar els municipis, la Generalitat hi col·labori amb lleialtat i sinceritat. Ara no en traurem res de buscar qui és el primer responsable, la primera negligència; a més, en un moment on el municipalisme jo crec que ha demostrat que l'únic que vol és aportar les seves mans i l'esforç per ajudar a sortir d'aquesta situació.

Les sancions que han estat imposades, per tant, demanem que es retornin a un fons de sequera, juntament amb altres recursos, per ajudar els ajuntaments en totes aquelles tasques i aquells sobre costos que els hi vindran les properes setmanes i mesos per fer front a aquesta situació i compliment d'allò que es derivi del pla especial de sequera.

I demanem també al Govern una instrucció perquè les obres que venen derivades de la subvenció –quan vostès la resolguin– de 120 milions d'euros per a la millora de xarxa en baixa dels ajuntaments es pugui fer com a obres d'urgència i emergència, amb l'objectiu de reduir tràmits i guanyar eficiència. Fixi-s'hi, més de set-cents municipis –vostès, que varen dir que potser els ajuntaments no tindrien els projectes a punt– presentant projectes; jo crec que és una mostra prou clara que el món municipal, el municipalisme el que vol és ajudar i posar el seu esforç també.

I no estaria de més tampoc elaborar una campanya de comunicació dirigida a ens locals, teixit empresarial, ciutadania; directrius útils per a l'estalvi d'aigua, en col·laboració amb entitats municipalistes, grups d'investigadors, sectors econòmics i els sectors socials més afectats per les restriccions.

També és crucial prestar una atenció especial a les empreses catalanes, perquè, mirin, finalment són el motor econòmic del nostre país i d'un gran nombre de llocs de treball, no ho oblidem. Al darrere d'aquest teixit econòmic i aquest teixit empresarial hi ha llocs de treball. Per tant, hem de posar-nos totalment alerta per preservar aquest creixement econòmic en la mesura del possible, ja que això sí que té una implicació i un impacte directe en la prosperitat del país.

I, miri, la reducció dels consums d'aigua d'un vint-i-cinc per cent lineal segons els consums és injusta, perquè, a més a més, aquelles empreses que han fet els deures o comunitats de regants que han fet l'esforç de fer les infraestructures per tenir la menor petjada hídrica possible, o tenir el reg gota a gota per tenir el mínim consum d'aigua possible, ara resultarà que aquests seran els més castigats, i que el que no ha fet els deures i el que ha anat malgastant aigua resultarà que ara tindrà una reducció igual que l'altre, d'un vint-i-cinc per cent.

I ja sé que vostès ens diran lo del pla d'estalvi, però aquest és un procediment molt llarg, de mesos, que a més a més ha de validar l'ACA. I nosaltres el que proposem –i ho veuran en les propostes de resolució– és un sistema estandarditzat d'ús d'aigua basat en la petjada hídrica, un sistema que defineixi indicadors i consums associats a cada sector econòmic segons la classificació de la CNAE. En lloc de castigar, cal reconèixer quan les empreses que hagin reduït i estalviat aigua..., doncs se'ls hi pugui aplicar una reducció molt menor.

Perquè, fixi-s'hi, quan vostès li estan demanant a una empresa que redueixi un vint-i-cinc per cent, una empresa que hagi fet tots els deures i hagi limitat al màxim la seva petjada hídrica, vostès no els hi estan demanant que redueixin el consum d'aigua, vostès lo que els hi estan demanant és que redueixin la seva producció directament. I, per tant, això és un càstig i no una millora.

Per tant, permetin-me, per acabar..., aquestes són algunes de les mesures, però permetin-me que els digui que, com vostès saben, Catalunya ha estat i té un activisme innovador i creador innegable, tal com ens ho recorden les nostres ciutats, hospitals, ports, universitats, i el Govern ha de ser hereu d'aquesta ambició. Catalunya superarà les crisis vinculades al canvi climàtic i a la sequera, i el que ha de fer el Govern és ajudar i acompanyar. La solució no es troba en amagar el cap sota l'ala, ni abaixar els braços, ni mirar més al cel; això no serveix per a res.

Si abandonem el teixit econòmic a la seva sort amb restriccions lineals, si convertim els ajuntaments en l'ase de tots els cops, si triem demonitzar alguns sectors econòmics que garanteixen el progrés i el treball a Catalunya, vestirem un sant per desvestir-ne un altre. Les crisis climàtiques, la crisi i les seves conseqüències, són el repte d'una generació, i el ciutadà el que demana és planificació clara enfront de l'emergència. Els ajuntaments el que volen és treballar colze a colze; el sector primari, suport i que no els hi compliquem la vida; els serveis, que puguin escollir com utilitzar l'aigua i la dotació assignada; i la indústria ens conduirà a la sostenibilitat pel camí de la innovació.

Tothom hauria de tenir molt clar –tothom– l'esperit d'exigència d'aquest país. Catalunya obre la persiana cada dia i el respecte al nostre passat, a la nostra essència, és d'entendre que treballar bé costa molt, però que no té preu. I treballar bé en aquests moments és tenir sensibilitat cap als ciutadans i estar al costat del teixit econòmic. La nostra competitivitat com a país depèn de l'alçada que siguem capaços de tenir ara i del nostre punt d'orgull com a país. Esperem que el Govern estigui a l'alçada.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Sí que pot esperar al final dels grups o vol fer-ho... (*Veus de fons.*) Cada grup? Com vulgui. Potser és millor al final, i llavors també podran tornar a intervenir els grups, eh? Obrirà torn.

Gràcies.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. Ens trobem davant d'un dels reptes més grans com a país i com a societat. El canvi climàtic és una realitat certa, amb efectes devastadors.

El secretari general de l'ONU, el senyor António Guterres, a la COP27 d'Egipte, afirmava que el canvi climàtic és la lluita de la nostra vida, i l'estem perdent. Per això cal actuar amb responsabilitat i compromís. Només progressaran els països que actuïn amb excel·lència i amb previsió. Compromís que tenim Junts per paliar els efectes del canvi climàtic i responsabilitat, que vull entendre que compartim els diferents grups, per impulsar mesures per fer front a la sequera.

Compromís i responsabilitat que veiem amb la primera llei del canvi climàtic aprovada pel Parlament de Catalunya; la primera llei aprovada per un parlament del sud d'Europa, que va ser del Govern de l'any 2017 del president Puigdemont i del conseller Rull –Catalunya sempre a l'avantguarda–, com el Govern del president Torra i el conseller Calvet van aprovar el primer pla de sequera l'any 2020, concretament el pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera, quan no hi havia sequera i ningú parlava de sequera. I és evident que ara cal treballar-lo amb flexibilitat i millorar-lo per fer front a l'actual situació.

Com també va ser, ara fa menys d'un any, la primera i fins ara única llei que ha aprovat aquest Parlament aquesta legislatura, per fer front amb mesures a la sequera, amb un paquet d'inversions, aprofitant el romanent de tresoreria de l'ACA, de 500 milions d'euros per fer front a inversions, que va ser aprovada gràcies a l'impuls de Junts per Catalunya, conjuntament amb el Partit Socialistes, Esquerra Republicana i el Partit Popular.

Compromís i responsabilitat. I per aquest compromís i aquesta responsabilitat, demanem un canvi de rumb urgent en la governança per fer front a la sequera, en fons i en formes. S'ha d'abandonar la confrontació per fomentar la cooperació entre administracions, entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, però també amb Madrid.

Perquè el senyor Illa no se'n recorda, perquè avui deia, em sembla, en un mitjà de comunicació, que venia amb voluntat d'ajudar i de no posar el dit a l'ull. Doncs Déu

n'hi do, senyor Illa. Perquè vostè parla de totes les administracions i no se'n recorda de la més important, que és la de Madrid, el Govern central. Perquè qui governa la infraestructura més gran aquí a Catalunya és la CHE. I el que ha passat amb el canal d'Urgell i la seva desinversió durant aquests anys és culpa també, és responsabilitat del Partit Socialista. Com el que passa també amb la governança d'aquest àmbit, ja sigui..., en tots els altres temes, no? Per tant, una mica de memòria, perquè el senyor Montilla va deixar l'ACA arruïnada, amb 1.500 milions d'euros d'endeutament.

Però així no arribarem enlloc, perquè cal actuar amb compromís i responsabilitat. I cal entendre que no hem de fer una confrontació entre la pagesia i el turisme, o entre la indústria i els ajuntaments, o entre les zones que estan governades per la CHE i les zones que estan governades per l'ACA. Per això cal escoltar, cal compartir i cal complir. Escoltar els forners, els jardiniers, els hotelers, els pagesos, la indústria, sectors que ens han dit que no se senten escoltats pel Govern. I aquí s'ha de fer un esforç molt gran, perquè estem en una situació com amb el covid, que hi han empreses que els hi va el seu futur i famílies que els hi va el seu menjar. I el Govern ha de tindre aquesta mateixa sensibilitat que ja vam veure amb la crisi del covid.

I cal actuar amb transparència. En Salvador Vergés després en parlarà amb claredat. Què costaran aquests vaixells? I com es pagaran? Això s'ha d'explicar amb transparència. I s'ha de complir. Perquè si s'hagués complert amb el *timing* que marcava el decret llei del Govern, el projecte de llei del Govern aquest, no estaríem tan endarrerits amb el tema del Besós, per exemple. Evidentment que hi han altres coses que han avançat, però n'hi ha que no han avançat.

I cal decidir. Cal prendre decisions, cal governar. Això és lo que fa un govern: governar, liderar. I de Junts per Catalunya –en Salvador Vergés, després..., ara en parlarà– tenim clar que cal una solució nacional per a Catalunya, que cal un projecte nacional. Jo he escoltat molt atentament el president, el conseller, el cap de l'oposició, i no he sentit cap proposta nova –no he sentit cap proposta nova. I això em preocupa, perquè davant d'aquesta situació, amb un ple monogràfic de la sequera, el que pertoca és fer propostes, com nosaltres avui en farem.

I, finalment, Junts per Catalunya estem en plena disposició de treballar, president. L'hi hem dit de forma reiterada i tenim voluntat d'aportar solucions. Per això li tornarem a demanar una cimera de país. Davant d'un problema de país, calen solucions de país, i no serveix posar-se de perfil i que la solució vingui de Madrid.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor..., per part de Junts per Catalunya, el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades i diputats. Nosaltres, efectivament, no estem d'acord amb com ha gestionat el tema de l'aigua el Govern. No neguem de cap manera que estem davant d'una sequera absolutament extrema, fruit de l'escalfament global produït pels gasos d'efecte hivernacle, i portem propostes, en aquest ple, de mitigació, d'adaptació, de residus de renovables. Nosaltres no neguem tampoc que cal, evidentment, actuar en la demanda, en reduir el consum tant com es pugui, però som molt crítics en com aquest Govern, que és el que depèn realment del Govern, ha gestionat i gestiona l'oferta. Nosaltres veiem que vostès sancionen a qui gasta més aigua del compte, però en canvi ningú els sanciona a vostès per no ser prou diligents en posar prou aigua a disposició.

I, al final, la cosa era tan senzilla com seguir la nostra llei, la llei de mesures urgents i extraordinàries per a la sequera. Aquesta llei el que fa és establir quines són les actuacions, amb quins diners i de quina manera, que és el procediment d'urgència. De fet, és l'única eina que disposem i, paradoxalment, els grups –la CUP i els

comuns, que estan una mica absents, veig, en aquest moment– que han proposat aquests plens monogràfics no han votat, no van votar aquesta llei.

Aquesta llei, com saben, conté dos annexos. El primer, un annex de les actuacions per als ens locals, el vam dotar de 50 milions d'euros; vostès l'han ampliat amb 70. Bon senyal, senyal que era una bona eina. Nosaltres demanem en el pressupost que s'ampliï amb 50 milions d'euros més, perquè el que cal és no tant sancionar i, en canvi, sí més acompanyar.

I un segon annex, que és el de les grans infraestructures, en les quals nosaltres denunciem sobretot dos incompliments flagrants. Un és la potabilitzadora del Besòs. Vostè, president, l'abril passat va anunciar que passaria dels 0,3 als 2,5 hectòmetres cúbics al mes. Això, a dia d'avui no ha passat encara. Va dir que seria abans d'acabar l'any. No ha passat encara en aquest moment. L'operadora, pel seu compte, ha ampliat a 0,8, però fixi's que de 0,8 a 2,5 hi ha 1,7 hectòmetres cúbics al mes que en aquest moment els podríem tenir si vostès haguessin complert i no els tenim.

Si això ho comparem amb els vaixells que vindran de Sagunt, com a molt podran portar, més o menys, poc menys d'un hectòmetre cúbic. Per tant, fixin-se que si vostès haguessin complert amb el que es van comprometre i el que formava part de la nostra llei, en aquest moment tindríem a disposició el doble d'aigua de la que vostès poden portar en vaixells.

Però si ho mirem a nivell de cost, l'aigua del Besòs pot costar uns vint-i-cinc cèntims el metre cúbic i, en canvi, l'aigua dels vaixells costarà deu euros el metre cúbic. Per tant, per un hectòmetre cúbic al mes, estem parlant de que una aigua que ens costaria 250.000 euros al mes ens costarà 10 milions d'euros al mes. I és cert que els comuns, o els precomuns en el seu dia, en la darrera sequera ho van fer encara pitjor, perquè van portar l'aigua en vaixells a trenta-tres euros el metre cúbic. No m'estranya que, com deia el diputat i president del grup parlamentari, Albert Batet, ens deixessin un forat de 1.500 milions d'euros a l'ACA.

I si m'ho permeten, tot plegat em recorda una mica el conte dels tres porquets. Si s'hi fixen, els comuns van portar aigua en vaixell a trenta-tres euros el metre cúbic. Vostès, Esquerra Republicana la portaran en vaixells a deu euros el metre cúbic. La solució que nosaltres, Junts per Catalunya, vam incloure en la llei costava vint-i-cinc cèntims el metre cúbic. És per això que som crítics. *(Aplaudiments.)*

I això sense tenir en compte la petjada de carboni que tindran tots aquests vaixells amunt i avall. I dient també, perquè s'ha de dir, que al final estem parlant de la xocolata del lloro, perquè si porten un hectòmetre cúbic al mes en vaixell, el consum de l'àrea metropolitana de Barcelona en un mes és de setze hectòmetres cúbics cada mes.

L'altra infraestructura amb la qual som molt crítics és l'ampliació de la dessaladora de Blanes, del Tordera. Aquí, entre Esquerra Republicana i els socialistes han estat mesos i mesos marejant la perdiu, a veure si se'n cuidava un, si se'n cuidava l'altre. Al final la licita Madrid. El que havia de ser una obra que la pagava Espanya, acaba sent un crèdit que el pagaran, com sempre, els ciutadans de Catalunya i s'haurà de retornar. Per tant, cornuts i pagar el beure. Ha estat un autèntic despropòsit. *(Aplaudiments.)*

I aquesta obra, si em permet diputada Paneque, si m'ajuda a fer la divisió, és una obra de 220 milions d'euros. Per tant, si dividim 22.000 milions d'euros de dèficit fiscal entre 220, veurà que dona clavat exacte cent. Per tant, cent dessaladores com la de Blanes és la que podríem fer cada any en una Catalunya independent. Déu-n'hi-do! Déu-n'hi-do, la dada.

Per tant, entre els vaixells que vindran de Sagunt i les dessaladores que ens licita Madrid és evident que aquest Govern del que pateix és d'«espanyolitis». És un govern que ha d'anar sempre a pidolar a Madrid i el que s'espera d'un govern i d'un partit independentista és que porti solucions nacionals. I això és precisament el que nosaltres, Junts per Catalunya, avui portem en aquest debat: solucions nacionals per fer de Catalunya un país hídricament resilient, un país que, amb mentalitat

d'estat, sense dependre de ningú, pugui posar les eines per a aquesta resiliència hídrica.

I, en aquest sentit, al darrer debat de política general vam aprovar a instàncies nostres exigir a l'Estat espanyol la delegació de totes les competències de la conca i de les subconques catalanes de l'Ebre. I amb aquest esperit mateix és amb el que nosaltres plantegem un pla nacional de resiliència hídrica. És important tenir les competències en les conques de l'Ebre. El que volem és tenir un tracte com tenen de tu a tu amb mentalitat d'estat, per exemple, l'Estat espanyol i Portugal per als rius Duero, Tajo o Guadiana. Nosaltres hem de tenir a dir –i tant– amb si els Monegros vol regar, perquè el que no pot ser és que aigües avall nosaltres quedem condicionats pel que vulgui fer Espanya amb aquesta aigua. Això és tenir mentalitat d'estat.

I aquest pla nacional de resiliència hídrica el que contempla és, en primer lloc, les infraestructures, les que formen part de la llei i altres, com, per exemple, un pla de zero abocament a mar de les depuradores costaneres. Contempla també un pla integral de modernització, de tecnificació dels regadius. El regadiu a Catalunya és el setanta-dos per cent del consum total d'aigua, el trenta-cinc per cent a les conques catalanes i el noranta-quatre per cent a les conques de l'Ebre.

Per tant, incidir aquí, incidir en aquest reg, que té un cinquanta per cent, encara avui dia, de regadiu a manta, a gravetat, aquí podem obtenir molta quantitat, molt de volum d'aigua. I això ha d'anar acompanyat, evidentment, amb agricultura de precisió, amb fertirrigació, amb digitalització, etcètera. I d'aquest volum d'aigua que obtindrem el que farem és poder-lo destinar a tots els usos de l'aigua, i també una part –i tant que sí– a produir més reg, perquè hem de tenir en compte que una hectàrea de regadiu produeix com vuit hectàrees de secà, i el que necessitem és poder augmentar aquest quaranta per cent que tenim només de sobirania alimentària al nostre país. Un país en el qual tenim la meitat d'hectàrees de conreu per habitant que la mitjana europea.

I amb un especial esment –ho deia també el president del nostre grup parlamentari, l'Albert Batet– de la modernització dels canals d'Urgell, que en aquest cas no és que reguin a manta el cinquanta per cent; reguen a manta el vuitanta-cinc per cent. Una infraestructura totalment abandonada per l'Estat espanyol i en la qual urgeix que el Govern català i el Govern espanyol es posin d'acord per finançar d'una vegada per totes els 1.400 milions d'euros que costa la tecnificació d'aquest regadiu.

Més aspectes que formen part del pla nacional de resiliència hídrica? Doncs la digitalització de tot el cicle de l'aigua, la creació d'un ecosistema de coneixement i d'empreses en l'enginyeria de l'aigua a Catalunya. També una gestió forestal que sigui eficaç, incloent-hi tots els actors. I aquí l'Agència de la Natura de Catalunya –que vostè en parlava, conseller– hi serà, amb una governança que sigui compartida i que sigui equitativa, perquè hem d'evitar tant com sigui possible l'efecte esponja que patim amb els dos terços de massa forestal que tenim al nostre país.

I aprofito per fer una alerta, que és que, si no fem els deures en netejar les rieres i els rius al nostre país, farà riure, per no plorar, que quan plogui i acabi la sequera resulta que quedarem inundats. Per tant, això també ho hem de tenir en compte. I més mesures que formarien part del pla nacional de resiliència hídrica.

En qualsevol cas, mentre estem estructuralment redactant aquest pla, hem d'estar també des del minut zero –i ho comentava l'Albert Batet– al costat de la nostra gent. I això vol dir –i ho proposem en aquest debat– establir taules d'emergència amb els diferents sectors, amb els sectors més afectats especialment, per poder consensuar amb ells quins són els ajuts de compensació necessaris, quines són les mesures de flexibilització de les restriccions del pla especial de sequera. Moltes vegades, si escoltem el que ells proactivament ens proposen, estarem aconseguint el mateix estalvi d'aigua que nosaltres tenim en ment, però, en canvi, amb mesures que són molt menys lesives per a la seva activitat. Per tant, els hem d'escoltar. Amb equitat, repar-

tint els esforços amb equitat entre sectors, no confrontant els sectors; tots es necessiten entre ells.

I quan parlo dels sectors més afectats em refereixo a la indústria. I és important facilitar, en aquest sentit, els ERTOS. Em refereixo al sector esportiu. Això no va de «vostès tanquin les dutxes i ja s'ho faran». Em refereixo al sector dels flequers –se n'ha parlat també–, que són farina i aigua. Em refereixo als hotelers. El turisme al nostre país és un dotze per cent del PIB directe, un vint per cent del PIB indirecte; ens aporta uns 7.000 milions d'euros de recaptació fiscal cada any. Per tant, dona vida a molts altres sectors. I, per tant, hem de ser sensibles i facilitar que puguin emplenar les piscines amb aigua de mar tractada. No fan cap mal a ningú; al contrari, ens fan un bé a tots. I en això hem de ser-hi. (*Alguns aplaudiments.*)

Hem d'estar al costat també de la jardineria. La jardineria són tretze mil llocs de treball directes. És com si tinguéssim una SEAT dispersa pel territori agonitzant; per tant, els hem d'ajudar. I, per descomptat, la pagesia. S'ha dit: la pagesia és qui més ha patit les restriccions fins ara. Els hi dedicarem un ple monogràfic específic per a ells d'aquí a pocs dies, però cal, més que mai, que els dotem d'ajuts i que els dotem de flexibilització de les mesures.

I, conseller, si avui haguéssim de donar-li les notes de les seves assignatures troncales –que bàsicament són la pagesia, són l'aigua i són les energies renovables–, em sap molt greu, però serien tres suspensos. La pagesia. Vostè fa –l'hi dèiem l'altre dia– més de vuit anys que està a primera línia del departament, i la setmana passada teníem quatre mil tractors mobilitzats a les nostres carreteres. L'aigua vostès ens l'acabaran portant de Sagunt. L'electricitat renovable ens l'acabaran portant via MAT de l'Aragó. Per tant, més que mai el que necessitem són solucions nacionals.

I, malauradament, aquests tres àmbits es retroalimenten entre ells. Li'n poso un exemple. L'altre dia, la setmana passada, sortia a la premsa que no està previst l'abastament de potència elèctrica suficient per poder subministrar l'ampliació de la dessaladora de Blanes. Miri, la majoria de partits d'aquesta cambra –nosaltres, els primers– ens hem posat a darrere de la pancarta del «No a la MAT de la Selva», però ens hi hem posat perquè hi havia alternatives.

La primera, un estudi del Col·legi d'Enginyers Industrials a través del CILMA de la Diputació de Girona, que proposava una solució amb línies més petites en paral·lel, molt menys lesiva tant per al medi com per al paisatge. I aquesta solució recordo que la seva antecessora, la consellera Jordà, es va comprometre a negociar-la a Madrid. Doncs el més calent és a l'aigüera.

Una altra alternativa. Nosaltres hem contemplat –i ja ho va estudiar en el seu dia en Pep Puig– una planta fotovoltaica de cent megawatts per poder abastir la dessaladora de Blanes. També, de nou, el més calent és a l'aigüera.

Per tant, vostès no treguin pit de les renovables. No estan fent els deures en renovables. Estem absolutament a la cua d'Europa. I fixi's que en aquest cas no fer els deures en renovables implica que la dessaladora de Blanes no pot portar més aigua cap a Barcelona a través de Cardedeu.

Per tant, Barcelona ha de seguir estirant aigua com fa ara, tota l'aigua del Ter. I això implica –i vostè és gironí i ho sap, i sé que n'és conscient, i sé també que li sap greu– un autèntic drama a les comarques de Girona. Nosaltres ens hem reunit amb els regants del Baix Ter, amb els de la poma de Girona, amb els arrossaires de Pals. Sé que vostè també i, per tant, sap i compartirà amb mi que és un autèntic drama. Són gent que estan absolutament desesperats. Per als arrossaires de Pals ja no estem parlant de perdre la collita de l'any, estem parlant de salinitzat els aqüífers durant dècades. Per tant, la situació és molt greu. I no només per a la pagesia. És greu, també, per al turisme de la Costa Brava, per a les empreses i per a les indústries de les comarques de Girona.

Per tant –i vaig acabant– és evident que vostès, en la gestió de la sequera, no se n'estan sortint. És molt trist, també, veure que no es deixen ajudar. Nosaltres, dins

de casa nostra, tenim gent amb experiència, gent amb expertesa, gent amb coneixement. Vostès, a dins de casa seva, també en tenen. I tant. Els altres partits també tenen gent amb coneixement, gent que pot aportar molt i, per tant, com deia, és molt lamentable veure que vostès no accepten de posar tot aquest talent de manera conjunta per abordar junts aquesta crisi, que és una crisi absolutament de país, com ho va ser en el seu dia la covid.

Nosaltres –ho sap– li hem demanat i els hi hem demanat, president i conseller, fins a quatre vegades des del meu grup parlamentari, que, si us plau, convoquin una segona cimera de l'aigua, i vostès s'hi han negat. Doncs nosaltres en aquest Ple tornarem a posar aquest punt –en aquest cas, un punt a votació– per instar-los a convocar aquesta segona cimera de l'aigua, per fer un seguiment de la llei que en el seu dia tots plegats vam impulsar per a la sequera.

Nosaltres ajudarem, encara que vostès no ho vulguin, perquè la missió de Junts per Catalunya –i això els hi dic des del cor– és i serà sempre ajudar el país.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula... (*Pausa.*) Té la paraula el senyor... Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Le hemos de reconocer, señor Aragonès, miembros del Gobierno, que celebramos que por fin podamos tener en este Pleno un debate monográfico sobre la sequía. Por fin han logrado encontrar un hueco entre debates sobre presiones estéticas, sobre redactados de proyectos de amnistía y, por fin, el Parlamento de Cataluña debate sobre algo tan importante. Eso sí, ustedes no han perdido la ocasión de añadir el cambio climático para evadir sus propias responsabilidades.

El Govern hace unas semanas ha declarado la emergencia por sequía, una emergencia que, evidentemente, ya está afectando con restricciones inéditas alrededor de 6 millones de personas. Por cierto, un Gobierno que alardeaba de proteger a los más indefensos y que luego, como siempre, les hace pagar el coste de su manifiesta incompetencia. Pero yo quiero ahondar un poco más en las tesis que ustedes defienden y que con cierto malabarismo ocultan, que no es otra que «los ciudadanos corrientes son los culpables del cambio climático». Y eso responde a que ustedes promueven políticas como, por ejemplo, las zonas de bajas emisiones, el aumento de tasas, los gravámenes dobles, restricciones... Es decir, una serie de medidas para que sean los catalanes corrientes quienes paguen su nefasta gestión.

Y yo les he de decir que eso es profundamente injusto. Es injusto, porque –les voy a hacer un *spoiler*– ¿ustedes saben que ni los catalanes de a pie ni el cambio climático tienen culpa de todo lo que ustedes les atribuyen? ¿Saben ustedes que los catalanes no tienen culpa de que la red catalana del agua pierda el veinticinco por ciento de su caudal? ¿Saben ustedes que los catalanes no tienen culpa de la fuga de Badalona, por ejemplo, que lleva más de dieciocho años perdiendo 180.000 litros de agua diarios? ¿Saben ustedes que los catalanes no son responsables de que la Agència Catalana de l'Aigua no haya ejecutado el cincuenta por ciento de su presupuesto en el ciclo del agua en los últimos años? ¿Saben ustedes que los catalanes no son culpables de que hayan sido incapaces de que en una extensión por encima de seiscientos kilómetros de costa tan solo tengan dos plantas desaladoras? ¿Son ustedes conscientes de que los catalanes no son responsables de la falta de previsión de su Gobierno?

Por cierto, un gobierno que ustedes saben perfectamente que tenían unos informes; unos informes..., en primer lugar, uno emitido en 2019 por el ACA y otro en 2021 por el Servicio Meteorológico de Cataluña, que ya les alertaban de la situación dramática a la que nos enfrentaríamos de no hacer nada. Por supuesto que hay se-

quía de lluvia, evidentemente. Pero, sobre todo, lo que hay en Cataluña es una sequía de gestión y sequía de políticos responsables para anteponer el bien común a las imposiciones e ideologías que ustedes llevan promoviendo desde tanto tiempo. (*Aplaudiments.*)

Y les reconozco que los catalanes no les están pidiendo que salven el mundo. No se lo están pidiendo, señor Aragonès. No se lo están pidiendo a todo su Gobierno. Somos una región de 8 millones de personas, pero yo no sé si ustedes saben que en el mundo hay más de 8.000 millones de personas. Pero, es más, el *president* apelaba al rigor del debate científico. Pues bien, vamos a hablar con rigor. Ustedes saben, como yo, que España es responsable tan solo del 0,58 por ciento de las emisiones mundiales. Y China, por ejemplo, es responsable del treinta y tres por ciento de las emisiones de CO₂ y subiendo. Y ustedes pretenden imponer restricciones a una parte de España culpabilizándolos de las políticas que promueven otros países. (*Aplaudiments.*)

Esta es la política y las mentiras que están ofreciendo al conjunto de los ciudadanos corrientes. Y eso no es negacionismo ni todos esos adverbios calificativos que permanentemente intentan colocarnos a todos nosotros. No, no... No. Se llama «quitarles la careta y desmontar el proyecto de estafa climática que llevan impulsando desde hace tanto tiempo desde tantas instituciones». (*Aplaudiments.*) Los catalanes lo que piden es un gobierno que solucione sus problemas. Es sencillo. Que solucione sus problemas; no que cree más problemas.

Porque yo le quiero preguntar al consejero de Agricultura o al señor Aragonés, que parece que han huido despavoridos: «Oiga, ¿qué le van a decir a los agricultores o a los ganaderos catalanes, que sacrifiquen sus cultivos o su ganado?» O ¿qué le van a decir a los hosteleros, a los peluqueros o a los que tienen gimnasios, que cierren sus negocios como hicieron hace unos años? O ¿qué le van a decir a la industria, que deslocalice sus plantas de producción? ¿Eso es el cambio de modelo productivo que ustedes decían antes y la *transformació del model productiu*? ¿Eso es lo que ofrecen ustedes a Cataluña? O, por ejemplo, díganles qué van a decirles a las familias con hijos, ¿que hagan calendarios de qué día tienen que bañar a uno u a otro? Eso es lo que ustedes están planteando al conjunto de los catalanes.

Pero, lejos de todo eso, ahora ustedes no piden. Ahora ustedes exigen solidaridad al resto de regiones de España. Oiga, es curioso; es curioso cuando ustedes han hecho un alarde, el peor de todos, de egoísmo y de insolidaridad territorial desde hace muchísimos años. Le voy a recordar, señor Aragonès, cuando usted se paseaba con esos cartelitos que tanto le gustaban; uno de ellos, por cierto, decía: «La España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva.» ¿Se acuerda, señor Aragonès? ¿Se acuerda, señor Illa, cuando el señor Maragall decía que Cataluña no enviará a Levante ni una sola gota de agua? ¿Se acuerdan, señores del Partido Socialista? ¿O se acuerdan, señores de Junts per Catalunya, cuando su líder, el señor Mas, decía que sería una animalada un plan hidrológico nacional en 2012? Es verdad que ahora le llaman el *pla de resiliència de l'aigua*. Bien, pues ni ustedes, señores de Junts, ni Esquerra Republicana ni el Partido Socialista están en disposiciones de prometer o de ofrecer alternativas para afrontar esta terrible situación. Lo que tienen que hacer es pedir perdón por el tiempo perdido y por el daño causado a tantos agricultores y a tantos catalanes corrientes. (*Aplaudiments.*)

Pero les voy a decir más. Los catalanes, después de décadas de políticas de unos y de otros, ansían un cambio de rumbo. Sí, ansían un cambio de rumbo. Yo les reconozco que están empezando a conocer nuestras propuestas claras; propuestas claras que, insisto, están lejos de estas grandes estafas climáticas que ustedes están permanentemente repitiendo a la gente corriente, porque su transición ecológica, señor Aragonès, o ese cambio de modelo de productividad que, muy solemne repiten desde esta tribuna, eso se traduce en más pobreza, en menos industria y en más restricciones. Ese es el proyecto que tiene Esquerra Republicana y el Partido Socialista.

Luego, como bien decía el *conseller* de Acció Climàtica, menos lemas y más acción, que eso es lo que ha faltado en Cataluña.

Y los catalanes lo que necesitan es que un gobierno se ponga a gobernar, evidentemente. Un gobierno que gobierne y que solucione los problemas de la gente corriente de Cataluña, que no esté permanentemente pendiente de esos burócratas de Bruselas, que deciden que los del mundo rural o los del mundo de la mar tienen que implementar un pacto verde europeo, o una agenda 2030, unas políticas alejadas de las verdaderas preocupaciones de la gente corriente. Los catalanes necesitan un gobierno que gobierne y solucione sus problemas y que no esté pendiente de unos directivos que forman parte de grandes oenegés, que todos llevan en su solapa el pin de la agenda 20-30. Los catalanes lo que quieren, señor Aragonès, es que su Gobierno invierta, de una vez por todas, el dinero en lo que es debido, en infraestructuras hídricas y mantener las existentes.

Evidentemente, no podemos evitar la sequía, pero no la podemos evitar por más impuestos que usted ponga o por más restricciones que usted imponga a los catalanes de a pie. Lo que hemos de hacer es prepararnos, trabajar, prever y prevenir posibles escenarios a futuro. Y muy importante, algo de sentido común, que parece que ustedes desconocen, que es destinar el dinero de los contribuyentes a lo que verdaderamente importa, a solucionar los verdaderos problemas, no a pagar esos viajes que ustedes se pegan a las cumbres del clima, todo, insisto, muy solemne y con palabras muy bien sonantes.

Usted, señor *conseller*, dispone de un presupuesto de más de 1.400 millones en su departamento. Pero ese dinero que sale del bolsillo de los catalanes es para que usted aplique políticas útiles, beneficiosas para la gente del campo. Por ejemplo –le doy ideas–, para construir desaladoras, para condicionar de una vez por todas ese circuito de agua potable que ustedes parece que no quieren mejorar. Para eso está el dinero de los contribuyentes. O, por ejemplo, para que el Gobierno de la Generalitat se decida de una vez por todas a recuperar la solidaridad entre las regiones de España. Ahora parece que hay diputados de Junts que apelan a esa solidaridad interterritorial, pero eso, señor Vergés, está ya inventado, y se llama plan nacional del agua, y es algo que llevamos repitiendo desde hace muchísimo tiempo para que en ningún lugar de España falten (*aplaudiments*) recursos hídricos a ningún español de a pie. Porque mientras hay zonas donde el agua abunda, hay zonas, como Cataluña, donde hay una clara escasez y que comporta y supone un problema de una gran magnitud.

Pero no podemos permitir que los catalanes tengan que pagar las consecuencias de su egoísmo separatista. Por eso, nosotros vamos a seguir trabajando para hacer lo que los catalanes merecen, que es dotarles de un gobierno, de una vez por todas, que acabe con su egoísmo, que ponga fin a una Cataluña que está cansada de sus partidos que tanto y con tanto dinero se han dedicado exclusivamente a promover sus ideologías, a enfrentar a los catalanes, a dividirlos y a condenarlos a la miseria y a la falta de prosperidad.

En definitiva, los catalanes quieren agua, sí, pero lo que quieren, sobre todo y por encima de todo, más allá de esas emergencias apocalípticas que ustedes, de manera falsaria, denuncian permanentemente desde esta tribuna, es vivir en paz, ganarse la vida honradamente, sin imposiciones, y poder disfrutar de poder pasear por las calles de Cataluña libre y sin miedo a ser asaltado. Ustedes han demostrado en numerosas ocasiones que son incapaces, y estoy convencido de que los catalanes no lo van a olvidar, pero yo les aseguro que, ante todos ustedes, y al poco tiempo que les queda en el Gobierno, nosotros seguiremos trabajando para denunciar, y sobre todo para ofrecer al conjunto de los catalanes que hay alternativa a la decadencia, a la miseria, a la ruina y a la falta de prosperidad que todos ustedes llevan impulsando desde hace demasiado tiempo.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. En octubre de 2021 se enciende la alarma de la capacidad del treinta y siete por ciento de los embalses. La única solución que se planteó al problema, en el año 2022: el pacto nacional del agua en Cataluña, para mitigar la sequía como efecto del cambio climático y para hacer frente al gran reto de país. Explíquenles ahora ustedes a todos los ciudadanos que su estrategia ideológica es la causante de las restricciones que sufrimos hoy.

Todos ustedes parten de una falsa premisa. Ustedes dicen que Cataluña es especialmente vulnerable al cambio climático, pero se equivocan. En Cataluña, como en otras comunidades autónomas, como ya he dicho en varias ocasiones, la sequía es un fenómeno natural cíclico que se da en todos los países bañados por el Mediterráneo, tanto en su vertiente europea como en el norte de África.

Cataluña se encuentra hoy en una grave situación con restricciones de agua a más de seis millones de habitantes de su población, porque todos ustedes han abrazado y pretenden imponer la religión climática. Y aquí es donde está VOX y, como estamos viendo estas últimas semanas, también están los agricultores y ganaderos, que ya han levantado la voz de «no» a sus leyes climática y «no» a la agenda 2030.

Dicho esto, la primera piedra de la imposición ideológica del cambio climático en nuestra región no es otra que la Ley 16/2017, de 1 de agosto, de cambio climático, ley que se fundamenta en los acuerdos de París y las directrices de la Unión Europea, que tienen como objetivo llegar a 2050 con una reducción de emisión de carbono del cien por cien sobre los datos de 1990. Y, a partir de aquí, se produce por ley la imposición del fanatismo climático en Cataluña, ley que no tiene competencias para marcar objetivos de reducción de emisiones ni en transición energética, porque así lo declaró el Tribunal Constitucional.

Con este panorama, la Generalitat aprobó el 14 de mayo de 2019 la declaración de emergencia climática y aprobó el plan nacional para la agenda 2030 y lograr los objetivos de desarrollo sostenible. Estos acuerdos y la gran cantidad de normativa que han ido aprobando a lo largo de estos años, con la que nos han acribillado con cargas impositivas, medioambientales y sociales, nos han llevado a la situación actual de desamparo y desprotección en todos los ámbitos –en la vida social, la económica, educación, salud, trabajo e incluso medioambiental–, y de lo más grave, a la baja capacidad del agua en nuestros embalses.

A su religión climática la visten de científica, pero de científica tiene bien poco. El CO₂ no es un contaminante, es esencial para la vida en la tierra. Más CO₂ es beneficioso para la naturaleza: reverdece la tierra. El CO₂ adicional en el aire ha promovido el crecimiento de la biomasa vegetal mundial, sin olvidar que también es bueno para la agricultura, ya que aumenta el rendimiento de los cultivos en todo el mundo.

Hoy por hoy, la ciencia no alcanza comprender el clima. Un sistema multifactorial, no lineal y caótico que hace imposible la predicción a largo plazo. Repito: que hace imposible la predicción a largo plazo. Y miren por donde, esto es lo que reconoció el IPCC ya en 2001. Los científicos andan a tientas en un campo complejísimo que excede a sus conocimientos, y si a eso le sumamos la contaminación del dinero y sus políticas, lo único que conseguimos es enturbiar más la ciencia atmosférica.

A su religión climática también la vista con profecías que nunca se cumplen. Las profecías ecoapocalípticas que se han hecho en el pasado siglo y en este por profetas que anuncian catástrofes, dantescos desastres y apocalipsis sin fin. Solo tienen comparación con los líderes de sectas enloquecidas.

Profecías como la de 1998: «Maldivas completamente bajo el agua en treinta años por el calentamiento global.» En el 2000: «Los niños no conocerán la nieve por

el cambio climático.» En 2004: «Gran Bretaña tendrá clima siberiano para 2020 por el cambio climático.» El problema de estas profecías es que cuando llega la fecha anunciada para las inundaciones, la temperatura infernal, la fusión de los hielos, no ocurre nada, y el mundo sigue girando intacto sobre su órbita.

A su religión climática también la visten de progreso, pero es un retroceso, un fraude. El pacto verde europeo, el tratado de París, la agenda 2030 con sus objetivos de desarrollo sostenible no tienen como objetivo el bienestar ni el conservacionismo de la biodiversidad. Todo lo contrario. Los poderosos intereses financieros y lobbys ecologistas exageran su discurso catastrofista para infundir miedo y sacar un provecho económico recaudando fondos, ayudas y subvenciones.

A esta dictadura ideológica climática hay que sumar otros factores. Sin duda, la escasez de lluvia en los últimos treinta meses. Pero la causa principal de la situación es la década de inacción y de carencia de liderazgo de los gobiernos de la Generalitat, especialmente estos últimos tres años, donde el señor Aragonés y su Gobierno son responsables de la falta de prevención y planificación de la sequía. (*Alguns aplaudiments.*)

En octubre de 2023, solo se ha ejecutado en infraestructuras del ciclo del agua el 19,64 por ciento del presupuesto. El cuarenta por ciento de la red de distribución de agua tiene más de treinta años y no se han realizado obras de conservación y mejora. La última inversión del agua fue en 2009 con la desaladora del Llobregat. En 2023 se han reducido los presupuestos 100 millones de euros en saneamiento y abastecimiento del agua. Y, por último, la situación de la desalinizadora de la Tordera, proyecto que se queda frustrado porque hay un problema de más de treinta años de la capacidad eléctrica de Gerona.

Ustedes han provocado las restricciones y los cortes de agua a las familias, agricultores, ganaderos y a nuestra industria, y quien no obedezca, como no podía ser de otra manera, multa y a pagar. Pero también le digo que no es solo culpa suya, también es culpa del Gobierno de la nación. Estamos en sequía, ¿y qué hacen los señores socialistas? Hacer caso a los ecologistas de salón. Y cada vez que caduca la concesión de una presa hídrica, la destruyen.

Hoy, más que nunca, tenemos que hacer caso a quienes se mueven por criterios técnicos de quienes conocen el campo, a sus agricultores, a sus ganaderos, y a quienes saben de la necesidad del agua, no solo para el campo, sino también para la industria, y, como no, en primer lugar, para el consumo humano.

España tiene suficientemente agua para cubrir las necesidades de todos los españoles. Otra cosa es la eficiente gestión de los recursos naturales. El agua es de todos y no de las regiones donde se encuentra, por lo que es imprescindible establecer la interconexión de cuencas y establecer infraestructuras necesarias para hacer llegar el agua hasta el último rincón de España. (*Alguns aplaudiments.*)

En VOX lo tenemos claro, necesitamos un plan nacional del agua donde el agua sea considerada como un recurso nacional. Y, como les he dicho antes, es hora de escuchar a la gente que sabe, a quien se mueve por criterios técnicos, a nuestra gente del campo, y es hora de que dejen de aprovecharse de las personas con un claro objetivo: esconder sus mentiras bajo el paraguas del cambio climático.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. President, consellers, conselleres, diputades, bé, com que això avui, aquesta primera part, és un debat ideològic, és un debat de model de gestió de l'aigua i què implica, no entraré a contestar a grups parlamentaris que no entren en un

debat seriós i que només diuen ximpleries, la veritat. Per tant, anirem pels grups parlamentaris que realment volen debatre.

President, el seu discurs, dir-li que ens ha semblat molt interessant, tant el seu com el del conseller, però sí que és veritat que sempre marxem amb aquell gust amarg, perquè, amb molt bones paraules, però al final de tot el que acabem veient és que vostès no pensen canviar de model, no pensen ni canviar mínimament el model, sinó que ja els hi va bé continuar amb el model actual de gestió de l'aigua, de la gestió de l'economia i de gestió del país, sigui perquè no tenen una majoria suficient o sigui perquè realment ho pensen.

Però sap greu, perquè escoltant els seus discursos els podríem, segurament, firmar en un tant per cent molt alt, però després la realitat se'ls menja. I la realitat, quan firmen pactes amb altres partits, sobretot amb el PSC, doncs, després arriben, i molt fort, les discrepàncies i no quadra el que diuen amb el que realment fan aquí al país.

Vostè ens diu que Catalunya ha de ser justa, que ha de donar oportunitats per a tothom. Només faltaria –només faltaria. I per això cal planificar. Davant d'aquest escenari complicadíssim que ja tenim, però que es pot complicar més, cal planificar. I cal planificar el decreixement. El decreixement que *de facto* ja està patint la majoria de la ciutadania, l'hem de planificar perquè no sigui molt més greu del que podria ser. Vostè sap que si les coses es planifiquen de mica en mica, també estem d'acord que les coses no es poden canviar d'un dia per l'altre, però amb una bona planificació ens estalviarem que grups com els de l'extrema dreta s'aprofitin de discursos molt fàcils i obtinguin vots.

Bé, de fet, els hi desitgem que treguin a les pròximes eleccions d'aquí els mateixos resultats que a Galícia, no? Però sí que se n'aprofita, aquesta gent, dels discursos. I hem de vigilar molt amb el que diem, perquè la gent del carrer al final ens ha d'entendre i ens ha de veure útils. Ha de veure que aquí hi ha un Govern útil, que hi ha uns partits polítics útils i no inútils, que també n'hi han. I, bé, ho hem vist, no? Però nosaltres anem per la utilitat.

Ens ha parlat de la transició energètica. Sap que no en compartim el model. Sap que té moltes mancances i, segurament, no són culpa ni del conseller ni del mateix president, perquè aquí hi ha una herència del 2019 de feina que no s'ha fet, com el propi Plater, però que és una realitat. I això ha creat un conflicte territorial. I després aquest conflicte és molt difícil de solucionar.

Nosaltres, com vostè ha dit, apostem pel desplegament de la llei del canvi climàtic al cent per cent i fer-ho com ho preveu la llei mateixa, una transició justa, democràtica, de proximitat, distribuïda. I això, al nostre entendre, no és el que està passant, i a l'entendre de molts municipis del territori tampoc és el que està passant, perquè, si no, no veuríem com molts municipis suspenen el planejament urbanístic per regular la massificació de parcs, de macroprojectes renovables als seus municipis.

Quant al conseller, està bé, doncs, que ens ha dit que s'ha arribat al setanta-cinc per cent de desenvolupament de la llei del canvi climàtic. Però encara hi ha molta feina a fer i hi han temes molt molt importants, i que en alguns hi estan treballant i tenen el nostre suport, com amb l'Agència de la Natura. I fins i tot en l'impost per a les activitats portuàries tenen el nostre suport. El trobem massa fluix, el trobem massa cap a baix; nosaltres el posaríem més alt. Però entenem que s'ha de començar per algun lloc. Però sí que és veritat que hi haurà dificultats per aprovar tant aquesta agència de la natura com l'impost per a les activitats portuàries, perquè hi han grups que van aprovar la llei del canvi climàtic i ara, davant dels lobbys, els lobbys de sempre, els que es fan rics a costa dels altres, estan pressionant fort perquè això no tiri endavant. I és una llàstima que una unanimitat que hi havia hagut aquí majoritària al Parlament es trobi aturada en aquests moments.

Referent a l'ACA, sí que li diré, conseller, que hi ha un tema que no m'ha agradat gens el que ha dit. Perquè ha dit que està com molt bé que l'ACA vagi donant permi-

sos per a nous pous, etcètera. Sí, però hem d'anar molt –molt– amb compte. Vostè sap perfectament què està passant, per exemple, a la Muga - Fluvià, on el sector de la pagesia i altres tipus de sectors estan dient: «No repetim els errors de fa quaranta anys.» Aquells pous van portar la salinització dels aqüífers i quasi quaranta anys després continuen salinitzats i aquelles zones no han pogut desenvolupar l'agricultura ni la ramaderia ni altres usos, perquè aquesta aigua està salinitzada.

I amb aquests nous pous que s'han obert al voltant de Castelló d'Empúries, saben que pot tornar a passar el mateix, i així ho denuncia la gent del territori. Anem molt amb compte, no tot s'hi val. No ho podem deixar en mans de consorcis que tenen interessos molt clars, de cara a l'estiu; consorcis que no miren per la pagesia, no miren per la ramaderia, no miren pels veïns i veïnes, miren perquè aquest estiu un sector econòmic que es diu turisme pugui continuar fent de les seves, pugui continuar com si no passés absolutament res. I això va en detriment de la gent, dels ciutadans i de les ciutadanes que treballen cada dia en aquesta comarca, en aquest cas, de l'Alt Empordà.

El Plater. Bé, el Plater, ja l'hi he comentat abans, nosaltres pensem que ja hauria d'haver estat fet. És una pena que ens l'estiguin planificant empreses externes, perquè això és la realitat que passa. I no diguin que no, perquè és així. Com que no hi ha el Plater, les empreses, moltes relacionades amb fons voltors o directament amb energètiques de l'IBEX 35, són les que estan planificant la transició energètica en aquest país. I, evidentment, massifiquen, perquè van als espais on poden treure més rendiment a més baix cost. I veiem, doncs, com comarques senceres estan patint aquest colonialisme energètic, i estem veient com la pagesia pateix per culpa de l'especulació de la terra. I això ho podríem haver evitat amb una bona planificació i anant en consonància amb el que diu la llei del canvi climàtic que es va aprovar aquí al Parlament. Tant de bo es faci tot el que diu, malgrat els matisos que nosaltres hi tinguem.

Però recordi també que és essencial –és essencial–, perquè alguns aquí volen continuar construint, urbanitzant, fent macroprojectes..., és essencial tenir el presupost del carboni sobre la taula. És essencial, perquè, si no..., ampliacions del port, de l'aeroport, el Hard Rock, carreteres, el Quart Cinturó..., macroprojectes arreu del país, perquè no tenim fets aquests pressupostos del carboni que ens permetrien regular tot això o, si més no, tindríem una eina més per intentar regular i, al nostre entendre, dir que no a tots aquests projectes.

El PSC..., bé, el que realment han dit..., el president del PSC: «Hem de fer el que convingui.» «Hem de fer el que convingui» a nosaltres ens sona al senyor Trias, no?, posem la catifa vermella als de sempre. Aquest és el model de sempre. Sí, sí, sí, de fet, tampoc no ens ha estranyat, el seu discurs. És a dir, és el discurs de continuar amb el mateix model de sempre: dir que hi ha canvi climàtic, dir que estem en emergència climàtica, dir que estem en sequera, però continuar mirant endavant i evitant mirar cap als costats per continuar reproduint el mateix sistema, no?, el sistema dels lobbys econòmics.

Nosaltres entenem que hi ha d'haver un canvi; que han de parar de parlar, tant la senyora Paneque com el senyor Illa, del PSC..., han de parar de parlar de creixement sostenible i desenvolupament sostenible, perquè, bé, això ja es deia fa trenta o quaranta anys i mirin on ens han portat, el creixement sostenible i el desenvolupament sostenible: ens han portat a una crisi climàtica, a una emergència climàtica, que sí que estava prevista, però que ningú ha volgut assumir en totes aquestes dècades. I vostès, tants anys després, continuen parlant de desenvolupament sostenible. No, parlin clar: desenvolupament *insostenible*.

I, si volen parlar de desenvolupament sostenible, expliquin-los als països del sud global que bé que ha anat aquestes dècades el desenvolupament sostenible dels països del nord global, com el nostre. Expliquin-los-ho. O expliquin-los també als experts del canvi climàtic o de la transició ecològica que aquí estem fent..., o que

el projecte que vostès ens presenten és de desenvolupament sostenible. Això no s'aguanta per enlloc.

Junts. També està molt bé el que diuen tant el president com el diputat Vergés, però aquí s'ha de recordar que vostès sempre parlen del forat de l'ACA, però, bé, en van tenir la gestió del 2010 al 2021..., deuen voler donar a entendre que aquest forat va durar onze anys. Bé, les coses no són així, perquè l'hemeroteca és molt clara, i capacitat d'inversió n'hi va haver a partir del 2017. Tampoc no podem llegir enlloc què van fer vostès després, que es queixen tant. Però millor, perquè, pel que haguesin fet, preferim el que van fer: no fer absolutament res del 2010 al 2021.

Vostès, amb el seu discurs, volen estar al costat de tothom, però, clar, des de la posició de privilegi d'estar a l'oposició, perquè quan estem a govern ja sabem al costat de qui estan. I en això fa molta gràcia aquesta defensa aferrissada de la pagesia, quan després vostè mateix aquí..., el diputat Batet és el que treu orgull de dir que ells van aprovar el pla de sequera del 2020. Doncs expliqui'ls-ho als pagesos i a la ramaderia, que estan molt contents amb aquest pla de sequera; precisament el que volen és canviar-lo. (*Aplaudiments.*) Vull dir que a vegades s'han de mesurar les coses, i el que toca en aquest pla de sequera és agafar-lo i modificar-lo; les modificacions que siguin necessàries, però no diguem que és com una gran acció que es va fer el 2020, perquè ara, quan s'aplica, veiem que s'hi han de canviar moltíssimes coses.

I també parlar del Ter, per descomptat. Evidentment, hem de parlar del Ter. El Ter porta dècades de patiment, dècades d'espoli d'aigua cap a cap a l'àrea metropolitana precisament perquè aquí s'ha optat per un model creixentista, i un model creixentista centralista que ha fet que l'aigua hagi d'anar cap a Barcelona, amb tots els greuges cap al territori, tots els greuges històrics cap al Ter, que ara es noten molt més perquè la situació és la que és a nivell de sequera extrema, però és evident que això s'ha de revertir. És a dir, els acords del Ter per nosaltres ja no serveixen. El que s'ha de fer és revertir..., que l'aigua del Ter es quedi a la seva pròpia conca i no pas que es transvasi cap a la conca del Llobregat. Ara també és el moment per acabar de buscar les solucions adients perquè el Ter no pateixi més i l'aigua del Ter sigui per a la conca del Ter.

I, un cop dites així les contestes, diguéssim, als partits, perquè és més interessant un debat així que no pas dir el mateix de sempre..., però en el temps que em queda diré el mateix de sempre (*rialles*), que ja ens ho sabem; saben perfectament la nostra posició, perquè ens ha escoltat el conseller a les reunions que hem fet, el president aquí a l'hemicicle o quan negociem els pressupostos. Els hi llegiré una frase d'en Jorge Riechmann. Diu: «Negar la gravetat de la situació i confiar a arreglar-ho sense qüestionar el capitalisme no funciona. El capitalisme verd i el Green New Deal són un oxímoron.» I això és la realitat.

I per això cal donar un missatge clar a la ciutadania i també..., no només a la ciutadania, a tots els sectors econòmics del país, i els hi hem de començar a dir la veritat. Ja ho veuen, que les coses no van bé i que encara poden anar a pitjor. Però tenim l'obligació, com a representants polítics, de començar a fer els passos adients per canviar-ho tot. I «canviar-ho tot» vol dir fer polítiques valentes, vol dir noves polítiques per adaptar el país a les necessitats actuals; adaptar-lo, adaptació i mitigació.

Per desgràcia, ja no hem arribat a temps de frenar el canvi climàtic; això ja ho tenim assumíssim, tot i que tothom sabia que arribaríem en aquest moment. Però, bé, sobretot els responsables polítics durant dècades han estat girant la cara a aquesta realitat, perquè era molt més fàcil continuar com sempre i, bé, prenent aquest rumb del sistema econòmic de creixement perpetu fins a arribar a aquest moment que podríem dir de col·lapse, no?: no tenim aigua, hi ha hagut problemes energètics, hi ha problemes del clima, s'està desertitzant el país, etcètera. Hem arribat a un punt de no retorn.

I a Catalunya, ho hem de dir –perquè això no és un problema només del nostre país, és un problema planetari–, tampoc no hem fet bé les coses, perquè ens hem de-

dicat durant anys a consumir, a consumir i produir gasos amb efecte d'hivernacle, és a dir, provocant el desastre que tenim ara. I no podem culpar tots els països del planeta igual, perquè els nostres països hi tenen una responsabilitat molt més gran. I és aquí on s'ha de treballar aquesta justícia climàtica per reparar tots aquests països que durant dècades han estat patint el nostre desenvolupament insostenible.

«Des de la Revolució Industrial s'han utilitzat massivament el carbó, el petroli i el gas natural, que han permès un creixement econòmic a costa de l'escalfament global i el canvi climàtic. Aquest problema ecològic posa en risc la vida tal com la coneixem.» Yayo Herrero.

Hem d'anar escoltant el que ens diu la gent que en sap, perquè fa molts anys que ho diuen –no ho diuen ara, fa molts anys. I ho diuen no per espantar ningú, sinó per trobar solucions i per planificar el canvi que necessitem.

Alguns diuen que el CO₂ es veu que és molt bo a l'atmosfera i que com més n'hi ha, doncs, més va per a l'agricultura i per a no sé quines coses; però la realitat, la realitat científica, per molt que a alguns potser els hi agradi molt respirar CO₂..., per això després diuen el que diuen, però la realitat és que ja estem sobre 420 parts per milió, i continua augmentant, i això suposarà un augment encara molt més gran del canvi climàtic.

De fet, els experts sempre ens deien que quan arribéssim al punt d'inflexió tindríem un problema, perquè es faria evident per a tota la població que havíem arribat a aquest punt d'inflexió. I no només es faria evident que hi hem arribat, sinó que s'acceleraria a partir d'aquell moment, el canvi climàtic. I això està passant en els últims pocs anys: la gent ha començat a percebre que realment és una realitat, el canvi climàtic, i, a més, que s'està accelerant, i molt.

I els nostres governants..., de fet, el sistema econòmic que governa continua com si res no passés. I en nom del creixement anual del PIB –com si aquest índex servís per a alguna cosa a la majoria de la gent–, doncs, continuen amb el mateix model, continuen proposant reproduir i augmentar encara més aquest model.

El Joan Martínez Alier diu: «Deixar de comptar el producte interior brut, fer servir indicadors físics i socials per a decidir si estem millor o pitjor, mirant i discutint aquests indicadors socials i ecològics que són fàcils d'entendre, i no parlar més del PIB, mai més; redistribució interna i una renda universal bàsica. Això és planificar. Això és pensar en el benestar de la majoria i treballar per un futur millor.»

A la part de la transició energètica no hi entraré, perquè ja ha quedat molt clar. Sí que saben que estem perdent la biodiversitat, més del vint-i-cinc per cent a Catalunya, una realitat que ha quedat com molt amagada amb tota la resta de problemàtiques que hi han. Igual que el tema dels residus, que ja hauríem de tenir la llei de residus sobre la taula per acabar amb el sistema consumista i buscar-hi alternatives, però tampoc encara no la tenim sobre la taula –li presentarem propostes en aquest sentit. I el pròxim dia els presentarem les vint-i-cinc propostes que hem fet arran d'aquest debat que hem tingut avui amb tots vostès.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bàrcena Roig.

Enric Bàrcena Roig

Gràcies, presidenta. Amb permís del diputat Cornellà i amb tota l'estima, jo, com que soc nou, em permetré repetir el que segurament diuen els meus companys, però que jo ho dic de nou.

Totes les dades ens indiquen com avancem en el canvi climàtic a nivell planetari: des de la pujada de les temperatures del planeta a fenòmens climàtics més extrems, desglaç dels pols i fins i tot una possible aturada del corrent de l'Atlàntic nord que s'està alentint i que pot afectar tot el sistema climàtic del planeta. Fa poc ens con-

firmaven que la temperatura mitjana mundial ha superat per primera vegada el punt de referència crític d'1,5 graus per sobre dels nivells preindustrials durant el període continuat de dotze mesos, segons dades de l'agència europea d'observació de la Terra.

I això en són alguns exemples, però és que Catalunya no és aliena a aquest canvi climàtic. Ben al contrari, el canvi climàtic es fa palès a casa nostra, i en veurem..., de fet, en veiem ja els efectes de manera evident. Catalunya està en una posició on els efectes del canvi climàtic es faran molt patents: des de la reducció de les pluges, les onades de calor més freqüents o la disminució de la temporada de neu per la pujada de la temperatura al Pirineu o la regressió del delta de l'Ebre cada any.

El canvi climàtic està afectant la natura, però també l'activitat humana. Segons l'última actualització del Living Planet Index per a Catalunya, realitzada el 2022 per l'Observatori del Patrimoni Natural i la Biodiversitat, s'evidencia una greu tendència regressiva del patrimoni natural i de pèrdua de biodiversitat, alertant que les poblacions de fauna a Catalunya han tingut una davallada mitjana del vint-i-quatre per cent en els darrers vint anys, situació agreujada amb el canvi climàtic. De fet, avui a Catalunya hi han set-centes espècies d'animals amenaçades i cent divuit en perill d'extinció. I Catalunya està contribuint a aquest canvi climàtic amb les seves emissions, ja sigui amb la producció energètica –on suspenem en renovables– o amb la mobilitat, tant de proximitat com de grans infraestructures com ports i aeroports.

Tenim la possibilitat de mostrar el compromís de Catalunya amb la reducció de la seva petjada de carboni mitjançant els pressupostos de carboni i una estratègia de mobilitat sostenible i la implantació de generació d'energies renovables.

Tot i així, malgrat l'esforç que hem de fer per mitigar i reduir la nostra contribució al canvi climàtic, també haurem de prendre mesures per adaptar Catalunya a les conseqüències del canvi climàtic en el medi natural, en l'economia i en els usos socials, en el lleure i el consum per ser molt més resilients. Significa això activar mecanismes de prevenció i protecció davant els episodis climàtics més extrems que viurem, en especial pluges torrencials, sequeres, temporals marítims o onades extremes de calor. I aquestes mesures de resiliència, d'estalvi i eficiència de recursos i de prevenció i protecció han de ser fetes des de les institucions públiques, garantint que s'apliquen a tothom per igual i no exclouen ningú.

No podem esperar a actuar. El canvi climàtic, doncs, ja no és només una hipòtesi de fa anys, sinó que ja fa temps que és una emergència que interpella les nostres institucions. I, malgrat el negacionisme de VOX, el retardisme de Junts i PSC, i la manca de lideratge d'Esquerra Republicana... El negacionisme i el retardisme són com el «poli» dolent i el «poli» bo: discrepen en to, però l'efecte és el mateix, no fer res. Sabem què hem de fer, però alguns neguen i altres arrossegueu els peus.

Es pot ser més o menys ambiciós, però cal ser creïble en les proclames, i no es pot dir una cosa i fer coses que van en el sentit contrari. Perquè hi ha qui diu: «L'horitzó tecnològic ens podrà salvar si esperem.» No, no, no, l'horitzó tecnològic no ens pot servir d'excusa per no fer allò inajornable, sinó que ha de ser el motiu per accelerar el canvi i la transició, perquè no prendre les mesures ni les decisions que ens toquen només fa que endarrerir el moment en què ens veurem forçats a prendre-les sense marge i a un cost molt més alt.

En comptes..., si planifiquem, les anticipem i les repartim de manera justa, tenim un futur que –s'ha de dir– és esperançador per davant. I tenim dues opcions d'actuar davant l'emergència climàtica: en defensa dels interessos d'uns pocs o en favor de l'interès de la majoria, amb justícia social i ecològica. Cal prendre les decisions que no ens portin a una situació irreversible de no retorn i on els més afectats seran els més desfavorits. Sabem que no tots en som responsables en el mateix grau, però també sabem que no en patirem les conseqüències de la mateixa manera.

I entrem una mica en matèria. Sobre descarbonització, doncs, l'exemple que dèiem del diferent repartiment: a nivell mundial, el cinquanta per cent de la població

amb menys ingressos és responsable només del setze per cent d'emissions, mentre que l'u per cent més ric és el responsable del vint-i-sis per cent. I, a més a més, ara que ens vanagloriàvem de reduir emissions al món dels rics, diguéssim, i també a Catalunya, hem de confessar que part dels objectius assolits en la reducció d'emissions, també a Catalunya i en els països rics, és perquè s'han deslocalitzat les indústries que més emeten. Per tant, juguem una mica amb trampa o amb l'avantatge aquest; a partir d'ara no el tindrem. La clau per combatre la descarbonització està en focalitzar els esforços de reducció en les classes més poderoses, i no en les classes més populars. Hi insisteixo, hi insistim, ha de ser una transició justa, i per això l'aprovació dels pressupostos de carboni exigeix tenir un model de país conseqüent socialment, just i que doni resposta adequada al repte.

I, si mirem sobre renovables –ja ho hem dit tantes vegades, hi ha tant de consens que a Catalunya anem tard...–, la setmana passada a Espanya el 56,85 per cent de la producció elèctrica va ser generat amb fonts renovables. A Catalunya seguim sense acostar-nos ni tan sols al vint per cent. Som a la cua d'Europa, i això és una llosa que tenim a sobre, com a país.

Hem d'impulsar la implementació de la generació de renovables a Catalunya amb una visió també de justícia territorial, com aquí es deia abans, i això passa perquè aquells que més pes suporten a les renovables siguin participants dels beneficis..., i siguin compensades. Però no només des de l'Administració pública; també des dels operadors privats, aplicant criteris de responsabilitat amb el territori on estan. I, evidentment, la manca del Plater és un..., hem de disposar ja d'aquest Plater, imprescindible per desenvolupar les renovables a Catalunya.

I, com a complement de la generació de renovables, tenim les mesures a favor de l'eficiència energètica. Tenim camp per recórrer en la construcció i en la rehabilitació d'habitatges, en la millora de l'eficiència energètica, perquè es pot reduir entre el vint i el seixanta per cent del consum domèstic, segons els experts. Hi tenim camp a fer.

I, pel que fa a la mobilitat sostenible, l'aposta pel transport públic ha de ser prioritària. Cal electrificar les flotes de transport..., provinent, això sí, de fonts renovables –que serà difícil, amb els marges actuals–, però també cal fomentar l'eficiència en la mobilitat apostant pel transport públic, com dèiem. I això vol dir posar rodalies i el sistema ferroviari català per davant de quarts cinturons o ampliacions d'aeroports, que, per cert, avui mateix reconeixien els propis operadors de l'aeroport que es poden fer vols intercontinentals sense necessitat d'ampliar la pista. Una pista, per cert, que si s'amplia comprometrà el desenvolupament del port de Barcelona i la terminal logística. Per tant, tenim aquí un punt a fer.

I el compromís decidit amb el tren i la mobilitat sostenible també vol dir recuperar vies de tren i línies de tren perdudes –com les de Girona i la Costa Brava–, crear un nou sistema de mobilitat en tren –com els del Camp de Tarragona, el Bages, la Cerdanya o el sistema de rodalies de Lleida. I també vol dir apostar per un altre tipus de ciutats on la proximitat –els sona allò dels quinze minuts?–, doncs, sigui una prioritat. I, atenció, perquè això passa per com es planifiquen les ciutats i per evitar que es segregui, s'expulsi part de la població, amb un model immobiliari d'habitatge que externalitza el cost de l'especulació amb una mobilitat que es podria evitar.

I, sobre la protecció de la biodiversitat, ni l'estratègia de conservació de la natura –que des del 2018 està aprovada– s'ha desplegat, ni tenim la llei de patrimoni natural i biodiversitat –que està pendent de fa anys–, ni s'ha creat el conservatori del litoral. I, com ja ha dit el conseller –i celebro les seves paraules i la seva determinació–, tenim una gran preocupació per l'agència de la natura, que corre el risc de constituir-se esguerrada i quedar en un instrument inoperatiu al servei d'interessos productivistes, que en cap cas són els de la conservació del medi natural i la biodiversitat. I això ho dic perquè aquí hi han grups que són còmplices per evitar que

l'agència de la natura neixi, i neixi amb les seves finalitats –i ho dic per Junts i PSC, si algú no es dona per alludit.

I, entrant en residus, seguim sense llei de residus ni les planificacions que se'n deriven. Tenim un greu problema amb els abocadors, que es van acabant. El sistema és incapaç de tractar tots els residus reciclables, cosa que es tradueix en incineració i exportació de residus a l'estranger. I, per tant, cal actuar, cal disposar ja d'aquesta llei de residus que introdueixi el concepte de responsabilitat de producte, actuar sobre el forat negre del tèxtil i la seva producció, però també reciclatge, i planificar el tancament futur de les incineradores.

I ara anem per la qualitat de l'aire. Cal deixar de posar traves al desplegament de les zones de baixes emissions, que ja són efectives a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, en especial a Barcelona, i cal treballar amb aquesta institució, l'àrea metropolitana i Barcelona, per seguir complint els objectius, així com implantar amb diàleg però amb diligència les zones de baixes emissions a les ciutats de la regió metropolitana. I celebro també el seu compromís en aquest sentit, tot i que hi han, com deia, partits que arrossegueu els peus, amb les zones de baixes emissions.

I entrem definitivament en el punt de la sequera i de la gestió de l'aigua –que és un exemple de com gestionem algunes coses a Catalunya– i els recursos. La gestió de l'aigua exemplifica perfectament com les decisions sobre aquest recurs beneficien de manera preferent els interessos privats sobre els públics tot sovint, i que, arribada una sequera, aquest Govern les passa magres per aplicar el sentit comú i afinar criteris generals a la gran casuística que hi ha en la seva aplicació.

I centrem el tema. La conca mediterrània és una de les regions més castigades pels efectes del canvi climàtic. Segons el *Tercer informe sobre el canvi climàtic a Catalunya*, la precipitació per al període 1950-2014 ha disminuït entre 2,4 i 3,9 per decenni al Pirineu i Prepirineu, precisament on es troben les capçaleres dels rius que n'abasteixen. I per al període 2031-2050 s'espera el descens del 6,8 per cent de la mitjana anual pluviomètrica a Catalunya, cosa que farà que l'aigua disponible sigui cada vegada menor. De fet, segons aquest *Tercer informe sobre el canvi climàtic a Catalunya*, per al 2051 s'espera una davallada del 17,8 per cent de la disponibilitat d'aigua a Catalunya –anem malament; o ens ho plantejem o fem algun canvi...

Mentrestant, cada cop disposem de menys aigua. Rius, aqüífers i ecosistemes es degraden mentre paguem per produir –o pagarem, encara no prou– aigua salada a un preu molt més alt, independentment de l'esforç que cada u fa per l'estalvi en el seu ús. Permetin-me dir-ho: no té sentit destinar la poca aigua que tenim als macroprojectes urbanístics i turístics mentre no s'assegura l'aigua per a les persones i els rius, i, per tant, seguir apostant per polítiques que fomenten grans consums d'aigua, quan el que cal és reduir el consum d'aigua i protegir la poca que ens queda.

L'Agència Catalana de l'Aigua estima que el consum del sector del lleure i del turisme és equivalent al consum de l'Hospitalet i Badalona juntes, o prop del vint-i-cinc per cent de la que beu Barcelona, o l'equivalent a tot el consum ramader, que té com a restriccions actualment el cinquanta per cent.

Hi han coses que grinyolen. Mentre es preveu una reducció de la disponibilitat d'aigua del disset per cent fins a l'any 2050, el sector del lleure recreatiu vinculat al turisme, que abasta des de camps de golf i balnearis fins a parcs aquàtics, va duplicar el seu consum d'aigua entre el 2007 i el 2018. O, per exemple, un informe del 2016 de *Barcelona Regional* fixava en 147 litres el consum en un hotel d'una estrella i de 545 en un de cinc, multiplicant per cinc el que consumeix qualsevol barceloní. Hi han activitats que consumeixen més, i en funció també, dins de l'activitat, del perfil, encara més.

I, parlant de regadius, no podem seguir creixent en regadius i basar l'economia catalana en les macrogranges i l'agroindústria mentre els petits agricultors i ramaders en queden al marge. De fet, a Catalunya, mentre es tanquen petites explota-

cions, en el període 97-21 la cabana porcina ha augmentat un cinquanta-vuit per cent, i la superfície regada ha crescut un tretze per cent entre el 2007 i el 2022.

I mentre el delta de l'Ebre pateix un retrocés costaner de deu metres cada any a la zona de la desembocadura i la pèrdua d'aiguamolls s'ha avaluat en cent cinquanta hectàrees entre els anys 57 i 2000, hi ha qui segueix apostant pel transvasament de l'Ebre perquè considera que l'aigua del riu es llença al mar, perquè entén cada gota de l'Ebre com un bé mercantilitzable i no com un mecanisme necessari per mantenir un dels espais més valuosos mediambientalment de Catalunya.

I tot això passa perquè les polítiques hídriques d'aquest país sovint han prioritzat i prioritzen els interessos econòmics i lucratius per davant del bé comú. Això té a veure amb el model de la gestió de l'aigua i com ens fem més resilients davant futures sequeres.

A Catalunya, el setanta-vuit per cent de la població és abastida per operadors privats d'aigua –el setanta-vuit per cent–, malgrat que, segons l'ACA, en un informe del 2022, la gestió privada ofereix uns preus un vint-i-dos per cent més cars en comparació amb la gestió pública. Per tant, aquí hi ha un problema de model, de com ataquem aquesta qüestió, i, com veiem, també d'uns desequilibris i unes desigualtats..., una manca d'equitat flagrant.

Es tracta no només de disposar de més aigua, senyor Illa, creant la infraestructura necessària, principalment dessaladores i regeneració d'aigua; també cal usar-la millor. No podem viure en un món de fantasia i d'indiferència al que passa al món. Perquè el seu discurs –perdoni– ha sonat una mica: «Bé, anem tirant, que, total, no podem fer-nos responsables de la crisi.» Qui se'n fa responsable, si no? Cal usar-la millor, com deia, i cal reduir-ne el consum innecessari, perquè hi han fórmules més eficients i alternatives per garantir-ne la disponibilitat.

El cinquanta-set per cent dels aquífers de les conques internes de Catalunya es troben contaminats, la majoria a causa dels nitrats, i el riu Llobregat es veu afectat per 48 milions de tones de residus salins abocats a la vora del riu per la mineria de la potassa del Bages. Són algunes dades per demostrar que, en la gestió de l'aigua, Catalunya hi té molt a fer. I, sobretot, perquè l'equitat brilla per la seva absència. Tindrem temps..., bé; és clar.

Deixi'm fer un incís sobre el turisme. Les mesures respecte a les restriccions d'aigua són clarament no equitatives. S'estan exigint esforços a tothom, i a alguns sectors se'ls hi demana i a d'altres no. Ramaderia, agricultura, indústria, aigua de boca..., però en contra del turisme passa de puntetes, equiparant-lo al consum domèstic. Bé, nosaltres no hi estem d'acord, i per això presentarem una bateria de propostes dijous a favor de mesures per l'equitat en el turisme.

També hem de dir que vostès apliquen les restriccions sense mirar qui, dins de cada sector, ha fet més estalvi i qui no. És molt injust que a qui ha fet un esforç per estalviar aigua ara se li apliqui el mateix criteri de reducció que a qui no. I, després, també que no es valorin els certificats d'eficiència hídrica en els diferents sectors, des de la indústria fins al turisme o la jardineria, per exemple.

I, per últim, nosaltres estem molt preocupats pels efectes de la sequera i com podem pal·liar aquests efectes a tres espais. Primer, els boscos, perquè davant de la campanya d'incendis que ens ve necessitem prevenir. I això vol dir actuar sobre la biomassa, que pot ser combustible aquest estiu o a la primavera; vol dir actuar per reforçar els efectius d'extinció d'incendis, i vol dir ja activar la temporada com calgui per estar ben alerta.

Sobre els ecosistemes fluvials..., ens preocupen, perquè hi ha un sector que no se'n parla, que és qui ha patit la retallada, que són els medis fluvials. Han patit una retallada de la seva aigua del noranta per cent, i això té implicacions en medis aquàtics molt fràgils. Hi ha espècies que estan en perill d'extinció, i per això volem un monitoratge i revertir-les, si cal.

I, per últim, que es respectin i es valorin els espais comunitaris i els refugis climàtics com a espais que fan una funció social de primer ordre i que, per tant, aquests quedin «excepcionats». (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Gràcies...

Enric Bárcena Roig

I, per últim –presidenta, permeti'm–, estem davant d'un repte majúscul, no només el Govern, sinó tots els grups d'aquest Parlament. No podem caure en el camí d'acceptació resignada del col·lapsisme ni de l'antipolítica, com alguns pretenen. Nosaltres som part de la solució i tenim a les mans donar una resposta que estigui a l'alçada, que redueixi la nostra petjada i ens ajudi a fer-nos més resilients, on la justícia climàtica i la justícia social siguin una proposta indestriable l'una de l'altra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers, president...* Francesc Vilaró Rigol, ingeniero de caminos que fue director general de Obras Hidráulicas de la Generalitat, escribió, en el año 2009, que en el 2008 vivieron meses de gran nerviosismo por la posibilidad de no poder garantizar el abastecimiento de agua a una población de 5 millones de habitantes, y quince años después la situación se repite.

En pleno siglo XXI, son 6 millones de personas y todos los usuarios agrícolas e industriales los que están bajo restricciones o en riesgo de padecerlas. Se vuelve a hablar de traer barcos, una solución cara e ineficiente que resulta una idea cuando menos primitiva en un mundo en el que la tecnología y las infraestructuras pueden ofrecer soluciones de futuro mucho más eficaces y sólidas. Hay que tener en cuenta que los veinte mil metros cúbicos que podrá transportar cada barco equivalen al consumo de solamente cien mil personas por día y los afectados son 6 millones. Por eso el anuncio de que se traerán barcos si al final es necesario, aunque parece que busca tranquilizar a la población, lo que da es una idea un poco espeluznante de lo difícil que está la situación real, que está desesperada.

Nunca deberíamos haber llegado a esto. Durante la sequía de 2008 se planificaron y anunciaron muchas obras, algunas controvertidas, como la interconexión del Ebro con el área de Barcelona, pero mientras no llovía y la situación era crítica se encontró la valentía para defenderlas. Luego llovió, y las obras que dos días antes se consideraban imprescindibles se guardaron en un cajón con alegría y sin pensar en el futuro ni en los catalanes: política cortoplacista de libro. Ya se ha dicho aquí, se cometieron errores. Bueno, el señor Illa no lo ha reconocido en absoluto; ha citado a todos los presidentes de la Generalitat menos al señor Montilla, que estaba en aquella época en el poder.

Montilla, en plena sequía, lo decía sin vergüenza alguna en unas declaraciones recogidas por *El Periódico* el 28 de mayo de 2008: estaba encantado de no hacer obras si llovía. Y así pasó: llovió y nos quedamos sin obras. Ciutadans insistió ya en el año 2008 –que ya estábamos aquí– en que no debían abandonarse, pero de nada sirvió. Ya no eran rentables electoralmente, así que ¿para qué se iba a complicar la vida el Govern de la Generalitat? ¿Por responsabilidad? Bueno, eso..., todos hemos visto que el PSC y el PSOE por votos o por una investidura hacen lo que sea. Que lo hagan por responsabilidad es algo que, de momento, no hemos podido ver.

Gobernaban entonces Partido Socialista, Esquerra Republicana e Iniciativa, que son los mismos que ahora se ofrecen para dar las soluciones a la sequía actual. Por-

que, además, no solamente la controvertida interconexión se quedó en un cajón, sino también las desalinizadoras de Blanes y de Cubelles, que debían haber sido ejecutadas en 2015 y desaparecieron de todos los presupuestos, de los de 2009 y de todos los siguientes. Ha habido presupuesto para montar embajadas en todo el mundo, para la televisión pública más cara y para propaganda, y ahora los mismos partidos anuncian las mismas soluciones, pero quince años más tarde. Las desalinizadoras ahora ya no van a poder funcionar antes de 2029 o 2030, y estábamos hablando de un problema identificado en el año 2008. Un año cualquiera, en el que no hay problemas de suministro, este tipo de obras es obvio que venden muy poco y tienen muy poco rédito electoral, pero la ciudadanía quizás merecería algo mejor que promesas electoralistas, ¿no? ¿No merecen acaso la responsabilidad de sus gobernantes?

Estamos ante la sequía más dura desde que tenemos registros, pero no va a ser la última y seguramente no va a ser la peor. La irregularidad de las lluvias es propia de nuestro clima mediterráneo y se agrava, además, con el cambio climático, por eso ha tenido sentido unir ambas cuestiones en este debate.

Y, en relación con el cambio climático, es muy importante, por un lado, el concepto de adaptación. Nos tenemos que preparar para afrontarlo, el cambio climático, y para adaptarnos a los cambios que inevitablemente vendrán. Uno de estos cambios a los que tenemos que adaptarnos es precisamente esta alarmante irregularidad y escasez de lluvias que padecemos. Y, por otro lado, e igualmente importante, está la mitigación o la lucha contra el cambio climático, que es intentar frenarlo o por lo menos no contribuir a acelerarlo. Y las administraciones como la Generalitat deben trabajar también para mitigar los efectos del cambio climático. Hemos hablado de la adaptación, que sería, por ejemplo, la sequía, y hemos de hablar también de la mitigación de los efectos.

Hay quien niega –y somos conscientes– el cambio climático. Los liberales creemos que el cambio climático existe y que la actividad del ser humano influye sobre el mismo, pero no lo creemos con la ciega adhesión ideológica a la causa que profesa la señora Albiach, de los comunes, o el señor Cornellà, de la CUP, sino que lo creemos porque existe un abrumador consenso científico sobre su existencia, la incidencia de la actividad humana en el mismo y la grave amenaza que puede suponer para el desarrollo humano que hemos alcanzado.

Existe también un consenso internacional sobre la necesidad de luchar contra el cambio climático en Europa y en otros foros políticos internacionales. Por eso creo que los españoles –y concretamente los catalanes– debemos arrimar el hombro para reducir las emisiones de CO₂, hacer un planeta más verde y tener un crecimiento sostenible. Y en Cataluña, como parte de España, de Europa y del mundo, estamos obligados a hacer lo que corresponda en nuestro ámbito, como es lógico, y Ciutadans esto lo tiene muy claro.

Sin embargo, tenemos tres problemas que simplemente anunciaré antes de darle paso a mi compañera Marina Bravo. Uno: que a ustedes, señores de Esquerra Republicana, de la CUP y de los *comuns* –y también en cierta forma la izquierda en general, se podría hablar–, les importa más usar el cambio climático como pancarta identitaria que como un problema de todos que todos estamos llamados a resolver. Hacen ustedes igual que con el feminismo, con la libertad de las personas LGTBI o con la justicia social que otras formaciones políticas también defendemos: crean dogmas específicos y categorías identitarias con el único objetivo de expulsar ideológicamente al adversario político que no compre todos y cada uno de sus muchas veces discutibles –por decirlo suavemente– postulados.

En segundo lugar, y muy importante, la solución del decrecimiento económico, señores de *comuns* y la CUP, hace insostenible el estado del bienestar. Ciutadans cree que no hay que elegir entre generar riqueza –que sostiene el estado del bienestar– y la salud del planeta. No hay que elegir, hay que conciliar ambos objetivos, y eso es posible mediante el desarrollo sostenible, la investigación y la innovación.

Las fórmulas que proponía el señor Cornellà, de la CUP, esa especie de planificación quinquenal para el decrecimiento..., la verdad es que pone un poco los pelos de punta.

Y tercero: el Gobierno de la Generalitat, lamentablemente, es, de todos los gobiernos autonómicos de España, quizás el más inmovilista, el más débil, y desde luego el más carente de estrategia a medio y largo plazo.

Ciudadans, con el mismo pragmatismo que encara el problema, propondrá las medidas necesarias para mitigarlo y para adaptarnos a él. Yo espero que algún día nosotros podamos ejecutar las medidas necesarias desde el Gobierno, porque estamos seguros de que, si depende de los partidos que han gobernado Cataluña en las últimas décadas, los desastrosos resultados que hemos obtenido hasta ahora desde luego no invitan al optimismo.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Doncs ara..., s'han repartit el temps amb la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, *consellers*, *president*, mi compañero Carlos Carrizosa ha resumido muy bien los tres principales problemas que tenemos en Cataluña para poder contribuir como deberíamos a mitigar el cambio climático y para adaptarnos con eficacia a los cambios que inevitablemente trae, como las situaciones de escasez de lluvia como la que tenemos encima: el primero, el postureo, que es además un postureo en clave identitaria, como bien ha dicho, y yo añadiría que incluso con un toque supremacista; el segundo, muy ligado a este Govern y también a los grupos que han promovido este Pleno, es el empeño por contraponer crecimiento y sostenibilidad, y, por último –y en parte también es consecuencia de los dos anteriores, pero de muchas otras cuestiones–, la falta de estrategia y de rumbo que acaba llegando a la parálisis más absoluta.

Y es una pena. Cataluña tiene capacidad de sobra para ser pionera en hacer frente al cambio climático. Tiene recursos, tiene un tejido empresarial potente y tiene una ciudadanía emprendedora y muy capaz. Si tuviéramos gobiernos que acompañasen, sin duda alguna sería líder; sin embargo, no dejamos de ver cómo se pierden oportunidades.

Tenemos proyectos innovadores de energía eólica marina muy prometedores, que luchan por salir adelante y por hacerlo bien, a los que no se les ponen más que dificultades. Tenemos compañías aéreas dispuestas a invertir dinero y recursos para que Cataluña sea un punto de referencia en la generación de combustibles sostenibles para la aviación –SAF–, y no reciben el más mínimo apoyo. O tenemos empresas de gestión de aguas que acumulan más de un siglo de conocimiento y experiencia mundial en soluciones frente a la escasez de agua, pero sus ideas y los proyectos que proponen se ponen permanentemente a la cola porque vienen de «malvadas» empresas privadas.

Y así nos va. Cataluña podría haber sido pionera en la lucha contra el cambio climático y hacer frente a la sequía, pero solo hemos conseguido ser pioneros en postureo. Ahí sí, ahí sí que somos pioneros. Fuimos la primera comunidad autónoma en tener una ley de lucha contra el cambio climático. Se ha dicho aquí. Creo que ha sido el *president* quien ha dicho que «cuatro años antes de que se aprobara la ley nacional en el Congreso»... Quizá por eso corríamos tanto, y solo por eso, porque también fuimos la primera en declarar la emergencia climática. Pero todo esto ¿para qué? Porque a la hora de la verdad nos han adelantado por todos los lados y llevamos más de una década de retraso tanto en mitigación como en adaptación al cambio climático; en adaptación, incluso quizá más. Una sucesión de gobiernos cortoplacistas y sin rumbo que ha dejado pasar cientos de oportunidades.

Empecemos por la mitigación. En mitigación uno de los vectores clave son las energías renovables, y luego también la electrificación del transporte. Y en Cataluña venimos de una década entera en la que solo se instaló un aerogenerador. Según los datos de la Asociación Empresarial Eólica, ni en 2014, ni en 2015, ni en 2016, ni en 2017, ni en 2019, ni en 2020, ni en 2021 se sumó un solo megavatio, es decir, ninguna nueva instalación ni ninguna ampliación de las plantas ya existentes procedente de aerogeneradores.

¿A alguien le puede parecer esto normal? Porque es que encima es que había montones de proyectos sobre la mesa, inversores dispuestos a poner recursos... Pero ¿alguien se acuerda de qué estábamos haciendo esos años 2015, 2016, 2017? Lamentablemente creo que todos nos acordamos. Y eso, en cuanto a mitigación.

Y en adaptación, en hacer frente a las sequías, aquí ya ha recordado mi compañero que la última gran obra hidráulica, la desalinizadora del Llobregat, se puso en servicio en 2009 y se había licitado en 2006. Esa fue la última decisión que se había tomado. Desde entonces, prácticamente nada: ni el Gobierno de Montilla, que se le ha olvidado al señor Illa, ni, por supuesto, quienes vinieron detrás.

Pero no solo los anteriores, no solo los gobiernos anteriores; también este Gobierno ha perdido un tiempo precioso. En verano de 2020 ya empezaban a saltar las alarmas. Hace cuarenta meses, la verdad es que es la sequía más dura a la que nos hemos hecho..., a la que tenemos que hacer frente. En el 2021 –y ahí Esquerra Republicana no solo estaba en el Gobierno, sino que ya estaba a cargo de las competencias en esta materia concreta– la situación de escasez era ya evidente. De hecho, poco después se tuvo que activar la prealerta, pero ya en 2021 había muchos proyectos y obras sobre la mesa que se podían poner en marcha. Eran obras que si llovía quizá no habrían sido imprescindibles para hoy, pero que, lloviera o no lloviera, nos ayudaban a estar mejor preparados en el futuro. Y ¿qué hizo este Govern? No hablo ya de los anteriores, hablo del que tenemos ahora. Pues esperar un poco y distraerse con otras cosas. A lo mejor así pensaba que se las podía ahorrar, como habían hecho antes, pues, todos los anteriores.

Y podemos hablar de obras concretas. Los animo a todos a hacer un ejercicio –al *president* también–: a coger el listado de obras que se incluyen en la Ley 9/2023, de medidas extraordinarias y urgentes para afrontar la situación de sequía excepcional, y ver cuántas se hubieran podido poner en marcha antes. Algunas tenían una tramitación sencilla; yo citaré alguna para que no se diga que lo decimos por decir.

Por ejemplo, la ampliación de los tratamientos en la estación de tratamiento de agua potable de los pozos de La Estrella. Esta obra..., en la última comparecencia se nos informaba de que empezaron en agosto y de que el plazo es de dieciocho meses. ¿Esta, en concreto, no la hubiera podido poner en marcha la *consellera* Jordà? Porque el proyecto estaba encima de la mesa. O la ampliación de la potabilizadora del Besós para doblar su caudal. O, en cuanto a regeneración, que es la apuesta estrella del Govern, nos decía en la comparecencia en comisión que también se había comenzado recientemente la ampliación de los tratamientos biológicos de la depuradora del Prat, que tardarían un par de años en estar listos; y, si tardan solo un par de años, ¿por qué no se habían puesto en marcha antes?

En resumen, el panorama de los tres partidos mayoritarios de este Parlamento, que no los más útiles, ahora mismo es el siguiente. Tenemos un partido que gobierna en la más absoluta minoría que pretende hacer creer a la ciudadanía que ha hecho todo lo posible, cuando ha tardado lo mismo o más que tardó el Gobierno de Montilla en reaccionar. Y tenemos dos partidos que ahora pretenden aparecer como salvadores que han tenido responsabilidades de gobierno en el pasado y que han tenido sobre la mesa de sus despachos obras que nos hubieran permitido tener más agua disponible hoy, pero que en su momento guardaron esos proyectos en un cajón y nos dejaron en herencia inacción y falta de previsión.

Y, aunque ahora nadie quiere aparecer como culpable y todo el mundo quiere aparecer como salvador, yo quiero repetir aquí hoy muy claramente lo mismo que hemos repetido tantas veces en este Parlament: nadie tiene la culpa de que no llueva, eso es cierto, pero no es cierto que nadie tenga la culpa de la situación en la que nos encontramos ahora mismo.

Incrementar el caudal de agua regenerada, renovar infraestructuras para evitar pérdidas o implementar sistemas tecnológicos que nos permitan una mejor gestión no son obras muy vistosas, sobre todo cuando hay lluvia, ni permiten grandes inauguraciones ni, en resumen, son rentables electoralmente; son actuaciones a las que solamente gobernantes responsables prestan atención y dedican recursos antes de que sea tarde. No hace falta, por lo tanto, que les diga cómo han sido nuestros gobernantes hasta ahora para que nos encontremos como estamos.

Y nuestros gobernantes en Cataluña no solo no han sido responsables; es que además no tienen rumbo, ni en esto ni en casi nada. Quieren conexiones aéreas directas con Tokio, pero no quieren un aeropuerto grande, que eso no es *cool*. Y quieren que haya esos vuelos con Tokio, pero no quieren que traigan turistas en los vuelos, tampoco. Yo, vamos, les invito a decírselo a alguna compañía: «Póngame un vuelo con Tokio, pero no me traiga a nadie, que luego cuando paseo por delante de la catedral me molestan los turistas.»

Quieren energía eólica, pero no quieren ver aerogeneradores. No los quieren ver ni en la tierra ni en el mar ni en el aire, si los hubiera. Y quieren cerrar las nucleares, pero ni han instalado la potencia renovable suficiente para sustituirla ni quieren interconexiones eléctricas de alta tensión, que los cables son tan poco *cool* como los aeropuertos grandes. Así que a este paso nos quedará apagar la luz, cosa que, por lo que hemos escuchado, haría feliz a los comunes y a la CUP, o quemar más gas, que es lo que lamentablemente muchos a los que nos preocupan de verdad las emisiones tememos que acabe pasando.

Las decisiones tienen consecuencias y las infraestructuras tienen impactos, pero cuando se tienen las cosas claras, una estrategia, un rumbo, cuando se tienen evidencias y datos que apoyan las decisiones, los impactos se pueden explicar y se pueden compensar.

Nosotros sí que queremos más vuelos y sí que queremos ampliación del aeropuerto. Pero es que además sabemos que podemos tener más vuelos y, a la vez, ser más sostenibles si invertimos, por ejemplo, en el desarrollo de nuevas tecnologías como el SAF. Y si puede ser que se instalen en Cataluña, pues, mucho mejor.

Y nosotros sí que queremos energías renovables, pero somos muy conscientes del peso que tiene la nuclear hoy en día para que Cataluña pueda producir energía libre de emisiones y para contribuir a la estabilidad del sistema. La chapita de «¿Nucleares? No, gracias» es muy chula, con ese sol sonriente, pero cuando se tienen responsabilidades, y si de verdad preocupan las emisiones, uno no se puede quedar ahí.

No se puede gobernar de espaldas a los datos y sin explicar las cosas como son. Y hoy en día el cincuenta y siete por ciento de la energía generada de Cataluña –el cincuenta y siete– viene de la energía nuclear, y solo el quince por ciento de renovables. Gracias a esta energía nuclear –gracias a esta energía nuclear– más del setenta por ciento de la energía producida en Cataluña es libre en emisiones.

Por supuesto, nosotros también queremos interconexiones con Aragón y con el resto de España y de Europa. Debemos aspirar, sí, a ser autosuficientes, pero las conexiones con el resto de España y el mundo nos hacen más eficientes y más fuertes.

Pero para tener claras todas estas cuestiones y avanzar hay que actuar, y actuar con un rumbo claro. Y en Cataluña se han ido sucediendo gobiernos que no han hecho más que demorar obras y decisiones, unas veces por incompetencia y otras veces por incapacidad de afrontar la impopularidad ante cualquier plataforma que en el territorio se oponga a un proyecto de interés público. Quizá también porque es

difícil defender las actuaciones con valentía cuando no se tiene un rumbo claro ni se toman en base a datos y a la evidencia.

Ciudadans, como ya hemos dicho, propondrá las medidas necesarias para afrontar el cambio climático y adaptarnos a él sin apriorismos, sin dogmatismos, con ciencia, datos y responsabilidad. Y ojalá, como ha dicho mi compañero, en un futuro podamos ejecutarlas, porque estamos seguros de que no será el Gobierno de Esquerra Republicana quien lo haga.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. President, membres del Govern, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Hace ahora casi un año celebramos una cumbre sobre la sequía convocada a instancias del señor Aragonès. Una cumbre que pretendía poner el foco en la gravedad del problema que ya teníamos entonces y que había sido anunciado por los expertos años atrás.

No obstante, y pese a las advertencias de dichos expertos, el Govern se puso de perfil. En aplicación de la ley del plan hidrológico nacional del año 2001, el Govern de la Generalitat de entonces aprobó en enero de 2020 el plan especial de actuación en situación de alerta y eventual sequía. Este plan, que conocemos como «plan de sequía», es la herramienta de la que se dotó el Govern, a través de la Agencia Catalana del Agua, para gestionar los episodios de escasez de agua en el territorio de las cuencas internas.

El plan de sequía tenía y tiene como objetivo hacer posible que la gestión de los escenarios de sequía se pueda hacer de manera anticipada y localizada. Y esto está bien, pero el problema es que dicho plan solo está concebido para gestionar y restringir la demanda de agua, ya sea del consumo de las personas o de los sectores económicos. Son medidas restrictivas, pero no hay acciones concretas que hagan posible incrementar el volumen de agua de boca.

Gestionar y restringir la demanda de agua; esta ha sido y continúa siendo la política en materia de agua de este Govern, un *govern* desbordado en plena sequía, porque ¿dónde ha estado el Govern todos estos años para incrementar y asegurar la oferta de agua? Y hago esta pregunta porque los catalanes nos contamos entre los ciudadanos de Europa que utilizamos con mayor responsabilidad el agua. En el Área Metropolitana de Barcelona el consumo medio es de ciento tres litros de agua por persona y día; es decir, uno de los consumos más eficientes en toda Europa.

Por tanto, señoras y señores, el problema no radica tanto en la demanda como en la oferta. Han equivocado las prioridades. Y se han equivocado porque les ha pillado la improvisación, porque han estado con la cabeza en otras cosas mientras Cataluña se iba secando ante sus ojos. Una década y media perdida.

Somos plenamente conscientes de que a ustedes no les gusta mirar atrás, pero creo sinceramente que es un ejercicio necesario y sano, no con el ánimo de reprochar, pero sí con la intención de que al menos no se repitan en el futuro los mismos errores del pasado. Porque antes de la actual situación de sequía hubo otra sequía de la que no sacaron consecuencias los distintos gobiernos de la Generalitat –ustedes tampoco. Durante quince años ha habido una sequía de inversiones, de inversiones necesarias para hacer frente a una situación crítica como la actual.

A ustedes, ante una situación de sequía, lo único que se les ocurrió en enero del 20 es hacer un plan especial con el que poder restringir el consumo de agua, nada más. Y, al igual que los anteriores gobiernos de la Generalitat, han confiado la solución de la sequía a unas lluvias que nunca han llegado. Han actuado más como chamanes danzando alrededor del fuego para que lloviera que como responsables públicos del agua.

Y cuando estaban en el tripartito, en la anterior sequía de 2007 y 2008, en cuanto volvió a llover con normalidad en 2009 metieron en un cajón todas las inversiones previstas entonces para incrementar la oferta de agua. Los gobiernos posteriores de *Convergència i Unió* hicieron lo mismo. Y a partir de entonces, año 2015, con ustedes otra vez en el Govern, esas inversiones continuaron en el cajón. Así durante una década.

Y eso que desde el año 2008 hay multitud de informes advirtiendo de escenarios de sequía extrema: informes realizados por la Agencia Catalana del Agua, por los servicios meteorológicos, por el Departament de Agricultura o por el Observatorio del Cambio Climático, organismos directamente dependientes de la Generalitat. Hasta 2015, la inversión brilló por su ausencia, y desde ese año la poca inversión prevista se ejecutó deficientemente.

Uno de sus clásicos es criticar al Gobierno central por el bajo nivel de ejecución presupuestaria para infraestructuras. Pero ¿y ustedes? Es que, en el caso del agua, como en otros, su dejación es flagrante. En 2019 se ejecutó el treinta y tres por ciento de lo previsto; en 2020, el treinta y cinco; en 2021, el treinta y tres, y en 2022, el treinta y cuatro por ciento. ¿Cómo se explica que, ante una situación que ya era grave, el grado de ejecución presupuestaria fuera tan bajo para una de las fuentes de nuestra vida y nuestra economía como es el agua? Porque de la política de agua depende, evidentemente, nuestro consumo vital, pero también el trabajo de miles de personas y de familias.

Por tanto, claro que nos vemos obligados a mirar hacia atrás, porque ahora, fruto de su inacción, la ciudadanía y las empresas se encuentran con restricciones y con sanciones.

Entre el año 2020 y mediados de 2023, cuando ya todo apuntaba al futuro que hoy estamos sufriendo, no invirtieron ni un euro en infraestructuras e instalaciones dirigidas a incrementar la oferta de agua –tuvieron parada la ampliación de la desaladora de Tordera, la nueva desaladora de Foix no pasó de un proyecto–, y, por supuesto, poco, muy poco para el incremento de sistemas de regeneración de agua. Y ahora todo son prisas.

Como decía antes, no solo ha habido sequía hídrica, sino también sequía de inversiones. Y si en el año 2020 se hubiesen puesto en marcha estos proyectos, si los hubieran sacado de los cajones donde dormían desde hace años, a buen seguro la sequía actual se hubiese podido afrontar de forma distinta. Ahora tendremos que esperar, según nos dicen, hasta los años 2028 y 2029. Y lo queremos ver, porque, sinceramente, por mucho que nos digan que las ejecutarán aunque vuelvan las lluvias, nosotros no nos fiamos, porque los precedentes no son positivos.

Hace mucho tiempo que sabíamos que las regiones mediterráneas íbamos a un ciclo de episodios de sequía más reiterados en el tiempo y cada vez más prolongados. Por tanto, no son responsables de que no llueva, pero sí de no haber hecho nada durante muchos años. Y ya no es que hayan hecho poco o nada, es que han deshecho lo previsto. Desde los distintos *governments* ha llegado al extremo de desprogramar lo que estaba contemplado que se ejecutara.

La desaladora de Cubelles se proyectó en 2006 y en 2008 se aprobó el primer proyecto, pero las inversiones se paralizaron. La desaladora de Tordera II fue incluida en el primer ciclo de planificación hidrológica de la Generalitat 2009-2015, pero las obras no se ejecutaron. Volvió a ser incluida en el segundo ciclo de planificación hidrológica 2016-2021, pero a pesar de los 165 millones de euros incluidos en los presupuestos de 2023 todavía hoy no es una realidad.

Ambas infraestructuras parece que ahora sí se van a realizar. Simplemente hemos tenido que esperar a entrar en la situación de sequía más severa que hayamos conocido para que sean una realidad. Eso sí, unas infraestructuras que en un inicio las pagará el Estado y luego estas cantidades se devolverán por los consumidores a través del recibo del agua. Jugada maestra por parte del Govern.

Otro ejemplo de esa inacción prolongada ha sido el abandono de la red de distribución de agua. En plena excepcionalidad por la sequía, hace un año, el Govern anunció una inversión de más de 2.400 millones de euros hasta 2027, pero esta inversión llega tarde. Cataluña somos una de las comunidades autónomas con mayor presupuesto público, pero la inversión en la red de abastecimiento e infraestructuras para generar agua de boca no han sido la prioridad de los últimos gobiernos de la Generalitat. Y ello lo demuestran noticias recientes que nos alertaban, por ejemplo, de que por la red de distribución se perdían más de 130.000 millones de litros anuales de agua o de que en el Barcelonés norte se pierden desde hace quince años 248.000 litros de agua potable al día –desde hace quince años, casi nada.

Otro ejemplo más de paralización de infraestructuras fue la conexión fallida de la red del Consorcio de Aguas de Tarragona y del sistema Ter-Llobregat. Durante la sequía de 2008, el Gobierno de España, presidido por José Luis Rodríguez Zapatero, aprobó un decreto ley que autorizaba a llevar agua desde el Ebro hasta Barcelona. Por vía de urgencia se adjudicaron las obras de la interconexión de las redes del Consorcio de Aguas de Tarragona y del Ter-Llobregat a través de una conducción de sesenta kilómetros de tubería, 164 millones de euros de presupuesto. Sin embargo, las obras, que inicialmente tenían que durar seis meses, nunca empezaron, y, según reconoció el entonces director del ACA, la presión social, política y territorial pudieron más que el carácter estructural de la obra. Una vez más les faltó valentía.

Ahora nos quedan los barcos. Ustedes supongo que habrán valorado esta cuestión, pero no sé si son muy conscientes –me temo que no– del deterioro que supondrá para la imagen de Cataluña esa fotografía de buques cisterna transportando la agua desde el puerto de Sagunto al puerto de Barcelona. De verdad, qué daño le han hecho ustedes a Cataluña, una comunidad rica y que tiene los conocimientos, las empresas y los recursos necesarios para haber podido evitar esa imagen.

Porque somos líderes en ingeniería medioambiental y en investigación y tecnología de gestión del agua, pero parece evidente que políticamente no tenemos el liderazgo en gestión y en anticipación, por no hablar del impacto económico y medioambiental del traslado de agua en buques de esa envergadura. ¿Cuántos barcos serán necesarios?, ¿durante cuánto tiempo? y ¿para qué tipo de uso?, y si con este método se puede garantizar la salud pública de las personas... Los catalanes tienen el derecho a saber esta información y a saber cuál será la factura de la improvisación de este Govern.

Además, con este ejemplo, como con muchos otros, no puedo evitar decirles que son ustedes una absoluta contradicción. Ya se lo dije también en el monográfico de energía, porque quienes dicen aspirar a una Cataluña independiente en realidad cada día nos están haciendo más dependientes, ahora también en materia de suministro de agua. Y todo por dos sencillas razones: la primera, por equivocar las prioridades, y la segunda, por la incapacidad de tomar decisiones difíciles por intereses políticos.

Déjenme que les señale una de estas decisiones difíciles que no se atreven a defender. La solución a los problemas del agua pasa, como dicen todos los expertos, por potenciar dos vías tecnológicas: la regeneración y la desalinización. Pero ¿qué sucede? Pues que la desalinización requiere cantidades intensivas de energía para llevarse a cabo, una energía que podría venir, no sin dificultad, de nuestras plantas nucleares o de las francesas, a través de líneas de muy alta tensión, o de Aragón, con sus energías renovables. Es decir, que esta energía se podría conseguir de varias formas, y todas ellas serían energía verde, sin huella de carbono.

Y digo esto porque hace unos días conocimos que en estos momentos la futura desaladora de Tordera II no dispone de la energía necesaria para funcionar porque los últimos gobiernos de la Generalitat han preferido la foto con las pancartas a la toma de decisiones difíciles al servicio de toda la población. Y, claro, como a ustedes no les gustan ni la energía nuclear ni las líneas de alta tensión ni las renovables, porque tampoco lo demuestran con hechos, ¿cómo lo piensan hacer? Porque

¿recuerdan cómo va la implantación de renovables en Cataluña? Es que solamente el dieciséis por ciento procede de energías renovables en estos momentos en Cataluña, y mientras tanto sus manías y prejuicios ideológicos nos conducen a la sed y al decrecimiento. ¿Pueden tener el coraje de tomar decisiones difíciles? Porque no quisiéramos ni imaginar que las nuevas desaladoras que se construyan se queden sin funcionar porque ustedes son incapaces de generar la energía que estas instalaciones necesitan.

La combinación de todas estas razones está sumiendo a Cataluña en una espiral muy negativa de la que nos va a costar mucho salir. Un ciclo de decadencia que se plasma en la crisis de nuestro sistema educativo, la dependencia energética, la inseguridad de las calles y, ahora, la gestión del agua, insisto, por poner solo unos ejemplos de a lo que conduce equivocar las prioridades y retrasar la toma de decisiones inevitables por intereses políticos.

Y así hemos estado, hasta que el pasado 1 de febrero se declaró el estado de emergencia por sequía hídrica en Cataluña. La entrada en emergencia por sequía afecta a más de 6 millones de catalanes. Una declaración de emergencia que engloba a 202 municipios de 14 comarcas, que representan el setenta y cinco por ciento del territorio de Cataluña. Una situación que contrasta con la de los embalses de la Confederación Hidrográfica del Ebro, cuyas reservas nada tienen que ver con las procedentes de las cuencas internas. El escenario de las próximas semanas no es alentador: si la actual situación de sequía no mejora –que no lo hará–, más municipios que ahora se encuentran en situación de excepcionalidad entrarán en fase de emergencia, agravándose, por tanto, las restricciones.

La gravedad de la situación hace inevitable que las infraestructuras aprobadas y programadas tiren adelante con celeridad pase lo que pase con la lluvia y huyendo de la tentación de desprogramarlas en caso de que vuelvan las precipitaciones. El catálogo de inversiones y medidas es de sobras conocido, no insistiré más; solo pedimos que se ejecuten lo más rápidamente posible. Ni el campo ni las ciudades pueden asumir retrasos burocráticos. Hagan, si hacen falta, las modificaciones presupuestarias necesarias. Con un presupuesto de 41.000 millones de euros hay margen de ajuste y de transferencia para el agua.

Y esperamos también que las ayudas a los ayuntamientos para llevar a cabo las obras de mejora en la red de distribución lleguen cuando tienen que llegar, y más teniendo en cuenta que ustedes se han quitado de encima la responsabilidad del control de los consumos de agua trasladándolo a los municipios y, encima, bajo amenaza de sanciones. Por consiguiente, celeridad en las ayudas a los ayuntamientos.

Pero todo esto básicamente son medidas a medio y largo plazo. A corto, su inacción durante años nos ha conducido a que ustedes tengan que tomar medidas con restricciones para los ciudadanos y los sectores empresariales. Su falta de previsión la pagarán los ciudadanos y los sectores económicos, como es costumbre con este Govern. Pues se lo voy a decir con claridad: nosotros no estamos de acuerdo con esta política. Seguramente a estas alturas de la película no quedaba más remedio que llevar a cabo restricciones, pero esto es una cosa, y otra distinta es que el problema de la falta de agua lo quieran resolver, como con otros problemas, a costa de los ciudadanos y de los sectores empresariales, y mucho menos sin diálogo y sin consenso con dichos sectores.

Por un lado, los ciudadanos van a ver limitados sus consumos; eso sí, el canon del agua lo van a tener que seguir pagando igual. Pues, visto lo visto, bien haría la ACA en suspender el pago del canon del agua, porque no solo no ha servido para financiar mejoras en la red de suministro, sino que además los ciudadanos van a seguir pagando un canon por un servicio que no se va a prestar con normalidad. Y esto solo puede tener sentido en sus marcos ideológicos, pero queda en el extrarradio del sentido común.

Por otro lado, los sectores económicos también van a sufrir restricciones. Estas restricciones van a implicar reducir la actividad económica, lo que conllevará inevitablemente pérdidas económicas y pérdidas de puestos de trabajo. Con la declaración de emergencia, la agricultura deberá reducir sus consumos de agua hasta un ochenta por ciento, y la ganadería, un cincuenta. Con estas restricciones, la agricultura y la ganadería lo tienen ya casi imposible. Por tanto, no va a bastar con aliviar las restricciones en el consumo de agua, van a necesitar importantes ayudas económicas. Se han anunciado para el sector primario 168 millones de euros, pero con todas las pérdidas que llevan acumuladas esa cifra no servirá para resolver ninguno de los problemas que sufre este sector desde hace años; un sector, el de la agricultura catalana, también abandonado por el Gobierno de España.

Miren, un ejemplo. En febrero de 2021, hace ya tres años, el Partido Popular presentó una propuesta en el Congreso para dedicar fondos del mecanismo de recuperación y resiliencia al aprovechamiento eficiente y sostenible del agua. Pedíamos, concretamente, a cargo de este programa, impulsar, aprobar y agilizar la ejecución del proyecto de modernización del riego del Canal de Urgell. ¿Qué votaron entonces PSC-PSOE, comunes y Podemos, hoy Sumar? En contra, lo tumbaron. Había 75.000 hectáreas de regadío y ciento veinte municipios afectados, pero votaron en contra. De hecho, el Gobierno de España ha dedicado al sector agroalimentario tan solo el 1,67 por ciento de los fondos Next Generation. Entre unos y otros, ¿cómo no va a estar al límite este sector?

Por otro lado, la industria tampoco lo va a tener fácil, con restricciones que suben al veinticinco por ciento. Esto va a acarrear problemas en el volumen de producción y recortes de personal en bastantes casos. Y, sin embargo, por parte del Govern no se contemplan medidas de ayuda ni tan siquiera para incentivar que la industria incremente el consumo de agua regenerada, evitando o al menos reduciendo que las restricciones afecten a los procesos productivos y, en última instancia, al empleo.

Es obvio, por tanto, que la industria va a necesitar ayudas y compensaciones, como también aquellas actividades cuya licencia de inicio de actividad sufra una moratoria hasta que se levante la emergencia por ser consumidores intensivos de agua. En tales casos, estas actividades necesitarán algún tipo de ayuda o compensación, porque en la mayoría de estos casos la inversión ya estará hecha, sin posibilidad alguna de recuperarla. Como comprenderán, en estos casos su mensaje no puede ser únicamente «disculpen las molestias», tienen que hacer alguna cosa más.

El turismo también será otro de los sectores damnificados que se verán afectados por la entrada en emergencia por sequía. Se les impone la prohibición de llenar o rellenar las piscinas de *campings* u hoteles, por lo que el Govern deberá poner de su parte para facilitar alternativas en las que ya está trabajando el propio sector. Por tanto, apoyo también, *conseller*, al sector turístico. Y apoyo también al sector del deporte, muy crítico con ustedes por cómo han tomado las decisiones.

Porque el problema de todas estas medidas que ustedes han tomado no ha sido solo la improvisación, sino que, como pasó durante el covid-19, todas estas medidas han sido anunciadas sin que el Govern haya tenido en cuenta la opinión de los sectores. En lugar de buscar complicidades y trabajar junto a los sectores, el Govern vuelve a darles la espalda y carga sobre los sectores económicos y sobre la sociedad en general el peso de su inacción. Mientras constrúan castillos en el aire con estados imaginarios se han olvidado durante quince años del estado real de Cataluña paralizándolo las infraestructuras de agua previstas, y no las han activado de nuevo hasta que ha sido demasiado tarde.

Pero los reproches del pasado no van a solucionar la situación del presente ni del futuro. El Partido Popular de Cataluña presentará el jueves una serie de medidas concretas y constructivas para paliar la situación actual y hacer de Cataluña en el futuro un referente mediterráneo en la gestión del ciclo del agua.

Las crisis en la vida pueden ser también oportunidades. Tenemos los conocimientos y la tecnología para desligar el ciclo natural del agua del ciclo de los usos humanos. Sabemos que debemos apostar por la desalinización y la regeneración, y que necesitaremos fuentes de energía potentes para que el trabajo de estas plantas no lastre nuestra productividad. Sabemos también que debemos invertir con fuerza en investigación e innovación y apoyar la transformación eficiente del riego agrícola, que consume el setenta y cinco por ciento del uso del agua en Cataluña.

Todo ello requiere gasto en el presupuesto, pero ese gasto en el presupuesto será una gran inversión, porque el dinero allí destinado nos hará mucho más competitivos y porque la gestión del agua puede ser un sector que cree muchos puestos de trabajo y nos haga referentes en el Mediterráneo.

Para ello también deben dejar de lado los prejuicios sobre el sector privado y abandonar sus miedos a tomar decisiones en algunos casos incómodas. Huyan de la tentación de aprovechar la actual sequía para cambiar el modelo económico, porque esto lastrará aún más nuestro futuro.

El pasado ya no podemos cambiarlo, pero de las decisiones que tomemos ahora depende el futuro de nuestra vida y de nuestra economía. Esperemos que sepan estar a la altura. Nosotros estaremos, como siempre, al lado de la responsabilidad y al lado de las necesidades de todos los catalanes.

Nada más.

Y muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, secretària d'Acció Climàtica –que almenys fins fa un moment la teníem aquí... Jo m'havia plantejat no respondre a l'extrema dreta, però no serà una resposta, simplement una explicació, president.

VOX afirmava que «el CO₂ es bueno». Doncs a veure, a veure com els hi puc explicar allò perquè ho entenguin. Jo crec que això ha de ser una mica com vostès, va de quantitat, no? Quan n'hi han molts com vostès, vostès són capaços de transformar una societat democràtica en irrespirable, i amb el CO₂ més o menys els hi passa el mateix. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, la lluita contra el canvi climàtic és, segurament, com deia el president, el principal repte que tenim com a país, com a societat i a nivell de la nostra humanitat, perquè és una amenaça a l'equilibri de la biosfera, de la sostenibilitat del planeta i del futur de les properes generacions. Les seves conseqüències es manifesten de manera explícita en fenòmens climàtics cada vegada més extrems que condicionen la vida i la salut de les persones i contribueixen de manera inequívoca a la regressió de la biodiversitat.

Cada vegada són i seran més habituals i persistents els períodes de sequera, els temporals extrems o les onades de calor, així com també algunes de les conseqüències que se'n deriven, com, per exemple, la pèrdua de collites, l'estrès hídric dels boscos i els ecosistemes que en depenen, els incendis forestals, les inundacions o l'augment del nivell del mar. Un fenomen i unes conseqüències que aniran molt més enllà de les estrictament mediambientals: ens afectarà de manera transversal a tots i cadascun dels sectors econòmics i de la nostra societat, impactant sobre l'agricultura i la ramaderia, sobre les infraestructures, sobre la planificació territorial, les indústries, el turisme, la mobilitat, els recursos naturals, la salut de les persones –especialment d'aquelles més vulnerables–, i agreujant la situació de milions de persones que esdevindran refugiats climàtics, entre altres.

L'objectiu ha de ser, per tant, passar de l'actual model global depredador de drets i recursos a un altre d'oportunitats, justícia social i sostenibilitat mediambiental. Per bé que fa tot just..., va ser tot just el juny del 2021 que Esquerra Republicana de Catalunya assumia per primer cop les responsabilitats en matèria d'acció climàtica i les competències d'aigua, el Govern ha estat treballant –i ho seguirà fent– d'acord amb la resta d'administracions públiques i la participació de la ciutadania i la resta d'agents implicats en el disseny i la implementació de polítiques públiques d'adaptació i mitigació del canvi climàtic.

Així, el compromís és inequívoc i es plasma, d'una banda, en el desplegament de la llei de canvi climàtic durant aquesta legislatura; un desplegament que possibilita disposar d'eines de participació com l'Assemblea Ciutadana pel Clima o d'eines de planificació com la Prospectiva Energètica de Catalunya, l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic o eines que tindrem properament, com el Plater o el pla de qualitat de l'aire o els pressupostos de carboni.

Una acció de govern que permet impulsar polítiques de foment de la biodiversitat a través de l'augment de recursos i del fons climàtic. Un fons, per cert, que el Govern ha garantit en la seva integritat malgrat la congelació de l'impost del CO₂ dels vehicles, fruit de les mesures per reduir l'impacte de la inflació a la ciutadania arran de l'augment dels preus, accelerat amb la guerra d'Ucraïna. I en breu es veurà, a més a més, incrementat pel desplegament de la fiscalitat verda catalana amb el nou impost d'emissions als grans vaixells, i que amb la futura agència de la natura de Catalunya disposarà d'un espai concret d'impuls, de coordinació i de governança.

Una acció de govern que té també com a eix fonamental la transició energètica i que ha posat fi a una dècada d'inacció en energies renovables. Amb la modificació del Decret 16/2019 posàvem fil a l'agulla en una transició energètica amb més recursos, més garanties de participació i consens amb els propietaris i amb el món local, més protecció agrícola i més protecció mediambiental. Una acceleració que és una realitat amb dades a la mà: més de 102.000 instal·lacions d'autoconsum, passant de nou megawatts autoritzats en deu anys a 1.700, i amb una previsió de tres mil al final de la legislatura; una posada en marxa de recursos mai vista per acompanyar particulars, institucions i pimes; l'impuls de cooperatives, comunitats energètiques i d'autoconsum per posar l'energia en mans de la gent, i la creació de l'Energètica com a eina clau per accelerar la transició energètica a Catalunya, amb una aposta per part del Govern per intentar incidir en el model energètic i transformar-lo.

Però, com dèiem abans, un dels impactes més visibles d'aquest canvi climàtic és la recurrència dels episodis de sequera, cada vegada més freqüents i persistents. I, en aquest sentit, des del Govern s'ha hagut de gestionar i fer front a aquesta crisi hídrica de magnitud mai vista des de que disposem de dades oficials: més de quaranta mesos de sequera i 6,7 milions de persones i més de cinc-cents municipis en excepcionalitat o emergència.

El setembre de 2021, quan ningú parlava encara de sequera, el Govern activava les primeres mesures del pla especial de sequera aprovat el 2020. I des de llavors –i cal recordar-ho– s'ha actuat amb dades, amb previsió i antelació a cadascun dels escenaris, de manera planificada, amb acord i diàleg amb tots els sectors. Amb diàleg, senyor Illa: més de tres-cents reunions amb ajuntaments i amb els agents socials. Vostè reclama diàleg? Crec que és diàleg. Senyora Paneque, vostè reclamava lleialtat institucional al món local: només el 2023, 230 milions d'euros d'ajudes al món local en alta, en baixa, en digitalització i en adaptació al canvi climàtic. (*Alguns aplaudiments.*) Això, jo crec..., cooperació i col·laboració amb el món local. Cent seixanta milions d'euros del pla de xoc a la pagesia i 168 milions d'euros per a la modernització dels regadius.

I, així mateix, el 2023 s'aprovava el pla de gestió amb tot el programa de mesures al voltant del cicle de l'aigua, amb una inversió de més de 2.400 milions d'euros. Un pla de gestió que, a sobre, s'ha adaptat en calendari amb tots els acords a què hem

arribat aquí al Parlament amb els diferents grups parlamentaris i que ens permet disposar d'un pla d'aigua regenerada que ens permetrà passar dels setanta als cent quaranta hectòmetres cúbics el 2027, i un pla d'aigua dessalada que ens permetrà passar, amb les dessaladores de la Tordera i del Foix, dels vuitanta als cent seixanta hectòmetres cúbics en pocs anys, i que conjuntament amb el pla de potabilitzadores faran possible que l'àrea metropolitana es pugui autoabastir, ja que en el conjunt regenerarem, potabilitzarem i dessalarem més de la meitat de la capacitat dels embassaments de Catalunya.

Exemples inequívocs d'un compromís de no fer pedaços, sinó de construir mesures estructurals i estratègiques per tal de preparar el nostre país, de preparar Catalunya; i preparar-lo, aquest cop sí –no com altres, com abans–, per a futurs escenaris de sequera i sequera extrema com el que estem vivint, i, per exemple, garantir aigua per al sector de la pagesia i la ramaderia. I fer-ho sense defugir debats de model i de la necessària nova cultura de l'aigua, rebutjant interconnexions de xarxes com el transvasament de l'Ebre i reduint el cabal del transvasament del Ter. Que, per cert, abans s'ha dit que no hi havia una aposta pel Ter; doncs és justament aquest Govern..., aquest 2023, en plena crisi, l'any que s'ha transvasat menys aigua del Ter a Barcelona, amb noranta hectòmetres cúbics.

I una reflexió també de pressupostos que em sembla òbvia, però, ja que tothom fa tantes propostes, doncs, també crec que és important recordar: les inversions s'estan fent, però sobretot s'hauran de fer o s'hauran de continuar fent. I per fer-les calen i caldran recursos, i per a aquests recursos ens caldran pressupostos. I, de la mateixa manera que la pluja no cau del cel, les inversions no arriben sense pressupostos. I això també està a les seves mans. (*Alguns aplaudiments.*)

Arribats aquí els proposo, com sempre hem fet des del meu grup i des del Govern, una proposta de treballar plegats. Els proposo que aprofitem aquest monogràfic, com ja ho hem fet tots, per exposar els nostres projectes polítics a la ciutadania, però que a partir d'aquí treballem per buscar acords i consensos; acords i consensos que només aconseguirem si cadascun de nosaltres sortim del nostre espai de confort, si abandonem els prejudicis, estigmes i dogmes que tenim, i entenem la pluralitat de les arestes i la complexitat del problema del qual..., aquest problema..., la problemàtica de la crisi, del canvi climàtic i de la sequera necessiten trobar les seves solucions. No és una solució senzilla, sinó que està carregada de complexitats i d'arestes complicades.

Assumim aquesta autocrítica necessària. Saben que a totes les meves intervencions els hi he parlat d'autocrítica i de la necessitat de reconèixer que hi han qüestions que es poden millorar. Un exemple, per exemple, és la voluntat del Govern per fer ajustos, els ajustos necessaris, al pla especial de sequera o al règim sancionador per tal de singularitzar-los i adaptar-los de manera quirúrgica a cada situació concreta que ens arriba, amb l'objectiu d'acompanyar els ens locals i el teixit productiu del país, tots, però especialment aquell que de moment ha estat l'únic o gairebé l'únic que ha notat en exclusiva les restriccions: el sector primari.

I crec que tenen molt més valor l'autocrítica, la recerca d'acords i la crítica constructiva que alguns dels discursos que portem molt temps sentint i que avui també hem pogut sentir. De fet, el monogràfic va de sequera i canvi climàtic, però els dos grans grups han defugit el conflicte de fons, que és el motiu pel qual hi ha sequera, que és el canvi climàtic, i s'han limitat a fer propostes, debat i crítica sobre la sequera, perquè els hi resulta molt més fàcil.

A nosaltres no ens hi trobaran. No farem partidisme ni de la urgent i necessària lluita contra el canvi climàtic ni de la sequera, sinó que des del convenciment de la solidesa del nostre projecte i de les nostres propostes constructives buscarem els acords necessaris per tal de construir polítiques de país que donin resposta a aquestes grans crisis de país, a les necessitats del present, però també a les oportunitats i possibilitats de futur.

Perquè abans els parlava de planificació i de model dient-los que eren elements imprescindibles en la resolució d'aquesta crisi. I és que hem hagut d'afrontar aquesta sequera amb un país que –cal dir-ho– no estava preparat per assumir-la, fruit dels anys de no planificació d'uns i amb les propostes d'uns altres que, per sortir-ne, ens proposen el mateix de sempre: el mateix del mateix creixement il·limitat basat en uns recursos finits. I em pregunto: amb una proposta tan bona, què pot sortir malament?

Anem a pams. Deuen estar d'acord amb mi que, si més no, és curiós que la crítica envers el nivell de preparació del país en la sequera, en l'estat de transició energètica, en les polítiques relacionades amb la lluita contra el canvi climàtic, vingui justament d'aquell grup polític que durant anys i anys ha impulsat i gestionat les polítiques de la sostenibilitat, les polítiques de territori, de mobilitat, d'energia, d'urbanisme, d'aigua i de canvi climàtic, entre altres.

Abans el senyor Batet ens parlava de com governar i de com tenir el país preparat. Doncs fem-ne un repàs, si vol; fem un repàs de com vostès governen i com vostès han preparat el país, de com Junts ha preparat el país per afrontar aquestes crisis. Jo em pregunto: com poden demanar celeritat en la llei de canvi climàtic, quan la van guardar cinc anys en un calaix i no la van desplegar? Com poden demanar celeritat en la descarbonització del país, quan han tingut trenta-dos anys les polítiques de medi ambient, de planificació territorial i de foment del transport públic? Com poden demanar els pressupostos de carboni, quan no van posar a l'abast del Comitè d'Experts sobre Canvi Climàtic ni un euro ni un tècnic per fer els estudis dels treballs necessaris?

Com poden demanar més energies renovables, quan en una dècada van dirigir les polítiques energètiques del país i no van posar ni un sol megawatt en funcionament? Com poden demanar inversions immediates en infraestructures de l'aigua, del cicle de l'aigua, quan han gestionat l'ACA catorze anys i, a més, van ser vostès qui van desprogramar les inversions en dessaladores que ara tant reclamen, en l'anterior pla de gestió de l'ACA? *(Alguns aplaudiments.)*

Com poden demanar la millora de la qualitat de l'aire i presentar una esmena, al mateix temps, a la totalitat de la llei d'emissions dels grans vaixells? Per cert, una llei que surt literalment de la llei de canvi climàtic, una llei que va comptar amb els seus vots i amb el conseller Rull com a conseller de Sostenibilitat en aquell moment.

O com poden posar-se de perfil l'any 2024 en una qüestió com el transvasament de l'Ebre? Com poden? Com poden abstenir-se al Parlament i dir que no el faran a Terres de l'Ebre? Estaria bé que d'una vegada sapiguem què pensa Junts del transvasament de l'Ebre. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, com que sé que això de deixar de banda el partidisme no és una cosa que vagi gaire amb vostès, els hi diré en paraules d'una persona que no és d'Esquerra Republicana; de fet, de dues persones. Narcís Prat, professor d'Ecologia a la Universitat de Barcelona i un dels autors de l'informe d'aigua i crisi climàtica a Catalunya el 2009, lamenta que anem tard perquè el pla de sequera del 2009 ja contemplava dessalinitzadores a la Tordera i al Foix i aquestes reutilitzacions d'aigua que tant es volen i vostès ens reclamen ara. O la Montse Termes, professora de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, que diu literalment: «El que ha fallat és no haver aplicat la planificació que vam elaborar en el seu moment quan tocava.» Potser que s'ho facin mirar, quan volen donar lliçons de tenir un país preparat.

Per tant, sí, ens agradaria tenir més desplegament de renovables; sí, ens agradaria que el país estigués més avançat i no haver de fer restriccions d'aigua. I també ens agradaria no haver d'impulsar moltes altres polítiques en les quals estem encara a la cua. Però no poden fer veure, vostès, que vostès no són responsables de la situació on som, quan justament som on som perquè vostès durant molts anys han actuat

amb una política de braços caiguts, de no planificació, de desinversió i de no execució en tots aquests àmbits.

I, sobre el model, m'he de dirigir al Partit Socialistes. El senyor Illa, de fet, ens parlava de generositat d'Espanya. Sí, sí, sí, ens ha costat molt, eh? De fet, la generositat d'Espanya amb les dues dessaladores ens ha costat deu mesos de pèrdua de temps per poder-les executar. Però hagués estat bé, si tanta generositat tenien i tant ens recorden que del canvi climàtic fa molt temps que ens n'avisen, que el Govern s'hagués ofert per fer aquestes dessaladores fa molts anys, perquè, de fet, el Govern s'ha ofert per fer-les a tot el llevant mediterrani –la de Sagunt n'és un exemple– i aquí ha hagut de ser el Govern de Catalunya qui els hi hagi anat a plantejar de fer-les.

I, escolti'm, vostè demana diàleg. M'imagino que tot es pot fer millor, però com que ara fa just gairebé un any que el Govern va portar el Decret 1/2023, de sequera, i des de llavors, si no ho recordo malament, ens hem reunit, si les sumem totes, les prèvies a l'acord de la cimera i totes les que hem fet després gairebé quinzenalment amb tots els grups parlamentaris..., jo em pregunto quin diàleg més es pot arribar a fer. A vegades el que és més sord no és, no?... aquell que no vol escoltar acaba sent el més sord. No per més diàleg acabarem posant-nos més d'acord. Però el que no poden dir és que no hi ha hagut diàleg i no hi ha hagut voluntat d'arribar a acords.

Sobre el model i el fons, jo els hi he dit molts cops: en un titular parlant de canvi climàtic –que avui n'han fet pocs, per cert– queda molt bé, però amb això no n'hi ha prou. El que hem de fer és canviar el model de creixement, el model de creixement que ens ha portat a aquesta situació d'insostenibilitat. Jo sé que els és incòmode, a vostès, perquè tenen massa interessos creats. Jo ja ho entenc, però cal afrontar-ho, i ho saben, que cal afrontar-ho. I com que vostès no volen canviar el model de creixement es limiten a plantejar solucions màgiques basades totes en la tecnologia. I és cert, la tecnologia ens ajudarà molt –molt–, però no resoldrà el problema. La tecnologia ens ajudarà a portar més aigua, ens ajudarà a portar més megawatts, ens ajudarà a tractar millor els residus, però necessitem que aquestes mesures tecnològiques, que són imprescindibles –i ho torno a dir, perquè després diguin que no..., són imprescindibles–, vagin acompanyades també d'un canvi de caràcter estructural, que amb l'aigua es tradueix no només en polítiques de més oferta, sinó també d'abordar la demanda.

I creiem, per responsabilitat, que és millor que l'abordem nosaltres que no que ens porti al límit la situació de canvi climàtic. No fer res, senyors del PSC, o tirar la pilota endavant no és una opció. I el model és important, perquè no podem estar demanant amb una mà lluitar contra el canvi climàtic i amb l'altra demanar l'ampliació de l'aeroport. No podem amb una mà lluitar contra la sequera i amb l'altra demanar un, dos, tres, quatre Hard Rocks al nostre país com a model de creixement.

No és compatible lluitar amb una mà contra el canvi climàtic i amb l'altra demanar més asfalt, com el Quart Cinturó. No és compatible lluitar contra la sequera i per l'altre costat no plantejar límits al creixement turístic. No és compatible lluitar contra el canvi climàtic i no defensar la implementació de les zones de baixes emissions. O no és compatible lluitar contra la sequera i, en plena sequera..., que ajuntaments estiguin plantejant piscines de surf en plena situació d'emergència i de sequera al nostre país. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostès volen seguir fent el mateix que han fet fins ara. Aquesta és la seva solució: no canviar res perquè tot continuï igual. I no crec, humilment, que aquelles polítiques que ens han portat fins aquí siguin les que ens resolguin els problemes que han generat, justament, aquestes polítiques.

En resum, i per finalitzar, crec que hem de reconèixer que aquest país no estava preparat en molts àmbits, però també crec que hem de reconèixer que aquest Govern està preparant el país en tots aquells àmbits en què no ho estava. S'estan planificant i executant inversions per preparar el país per a futures sequeres i per fer front al canvi climàtic, que ja és una realitat. I, en paral·lel, s'estan abordant els debats de fons,

els debats pertinents i les transformacions necessàries per adaptar-nos a la nova realitat socioeconòmica fruit del canvi climàtic, un canvi de model energètic i una nova cultura de l'aigua.

Fins ara ho hem fet amb diàleg constant amb vostès i amb tots els sectors. I ho volem continuar fent plegats, des de la responsabilitat compartida i lluny dels partidismes, però en cap cas renunciarem al futur, i el futur passa per models de desenvolupament econòmic garants dels drets de les persones i respectuosos amb el medi ambient.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui a la tarda, trenta minuts després de finalitzar aquest debat, és a dir, a un quart de vuit d'aquest vespre. La qualificació i la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà avui, un cop s'hagi reunit la Mesa en suspendre la sessió plenària. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins dijous a les dotze del migdia. La presentació i votació de les propostes de resolució seran dijous a la tarda, no abans de les quatre de la tarda.

Interpel·lació al Govern sobre les zones de baixes emissions

300-00442/13

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les zones de baixes emissions, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Jordi Terrades Santacreu. *(Pausa.)* Gràcies, diputats. Quan vulgui, diputat.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, avui hem escoltat que ens deia que probablement hi hauria acord amb aquest decret que el Govern vol aprovar. Tant de bo sigui així. Perquè algú posa en dubte que cal treballar per la millora de la qualitat de l'aire? Nosaltres no, conseller. Es posa en dubte que s'han de reduir les emissions i les partícules produïdes per la mobilitat? El meu grup parlamentari això no ho defensa.

De fet, voldria posar en valor el lideratge institucional que els ens locals han impulsat en aquests darrers anys. Ens hauríem de preguntar, doncs, per què tant d'enrenou amb un decret de zones de baixes emissions quan encara no l'ha aprovat definitivament el Govern. Des del nostre punt de vista la resposta és senzilla: perquè fins ara s'ha treballat d'esquena als ajuntaments i als ens locals. Els ajuntaments de l'Arc Metropolità, l'Àrea Metropolitana de Barcelona, han presentat alegacions a aquest decret. Em consta que ajuntaments com el d'Igualada, com el de Tarragona, com el de Lleida, com el de Reus, s'adheriran a les consideracions, a les alegacions que l'Arc Metropolità ha presentat.

Ens podríem preguntar per què tantes alegacions i per què aquesta dissonància, si en el fons tots afirmem que cal reduir les emissions d'òxids de nitrogen, les partícules PM10 que produeix la mobilitat en els nostres entorns. Perquè nosaltres creiem que, almenys fins avui, el Govern, eh?, la direcció general, pretén fer entrar el clau per la cabota.

L'Àrea Metropolitana de Barcelona fa anys que està elaborant propostes, regulant, malgrat que algunes d'aquestes regulacions han estat tombades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i ratificades pel Suprem. Avui mateix coneixíem una sentència que també ratifica sentències ja conegudes del propi Tribunal Superior

de Justícia de Catalunya, i, com li deia, l'àrea metropolitana feia propostes per a la millora de la qualitat de l'aire.

Vostè mateix reconeixia que aquestes propostes han ajudat a abaixar els nivells d'emissions. De fet, els municipis també de l'Arc Metropolità, amb aquesta... Avui ens ha volgut..., jo crec que ha fet una intervenció defensiva, abans d'aquesta interpellació. Suposo que em contestarà, també, a la rèplica que em farà, intentant introduir divisions entre l'Àrea Metropolitana de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i les ciutats de més de cinquanta mil habitants, que ja no només són a l'Arc Metropolità. Si fa això s'equivoquen, eh?, però, bé, en tot cas, és la seva posició.

Com li deia, els municipis de l'Arc Metropolità, al llarg d'aquests anys, amb la inacció que el departament corresponent estava fent –m'estic referint no al seu Govern, sinó a anteriors governs–, sí que han adoptat mesures, han regulat també. I gràcies a això, i fent servir les pròpies dades dels portals de la Generalitat, veiem que en els darrers quatre anys hi ha hagut una reducció en aquests àmbits pràcticament d'entre el trenta-cinc, quaranta per cent dels òxids de nitrogen i al voltant d'entre un cinc i un set per cent respecte a les partícules de PM10. Fins i tot l'Ajuntament de Sabadell he vist que ha instal·lat, més enllà de les estacions oficials, vuit estacions més de xarxa de vigilància per fer mesures en continu a la ciutat de les emissions.

Per tant, el que nosaltres li diem, conseller, és que cal treballar per consensuar un model que vagi bé a tothom respecte a les zones de baixes emissions. De fet, les ciutats de l'Arc Metropolità, en base a la llei de *cambio climático* i al reial decret que regulava les zones de baixes emissions, i fins i tot abans de que el Govern de la Generalitat comencés a moure's en aquest aspecte, van elaborar i consensuar un model propi de zones de baixes emissions que van presentar a la consellera d'Acció Climàtica –la seva predecessora, la senyora Jordà–, i en funció d'això fins i tot han aprovat ja ordenances que regulen les zones de baixes emissions. De fet, l'àrea metropolitana també té regulacions respecte a com elaborar les zones de baixes emissions.

El decret, que en aquests moments ja és sobre la taula, trenca les pròpies actuacions que l'Àrea Metropolitana de Barcelona estava fent i trenca el criteri d'ordenances de regulació que els ajuntaments de l'àrea metropolitana o les ciutats de més de cinquanta mil habitants, que algunes d'elles no formen part de l'Arc Metropolità, havien anat treballant, no?

Creiem que el decret o el predecret que vostès estan treballant no té en compte les diferents realitats socials, territorials, econòmiques i de transport de les diverses regions metropolitanes de Catalunya, de les ciutats de més de cinquanta mil habitants. Creiem que també hi ha una invasió de competències municipals. Volen establir percentatges mínims de superfície de zones de baixes emissions; nosaltres no ho veiem així, perquè haurien de ser els ajuntaments, en base al coneixement de la seva pròpia realitat territorial i social i la seva pròpia estructura, els que haurien de regular els percentatges de les zones de baixes emissions.

En el cas de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que té les característiques d'una metròpoli amb continu urbà, la segmentació territorial que planteja el decret el que fa, des del nostre punt de vista, és una autèntica regressió respecte al que en aquests moments ja s'ha implantat. I a les ciutats que no formen part del que seria..., col·loquialment parlem de la «primera corona metropolitana», hi ha molts factors, com li deia, que afecten les zones de baixes emissions. L'hi torno a repetir: aplicar amb caràcter general un paràmetre igual a totes les ciutats des del nostre punt de vista no és adequat.

No coincidim tampoc en qui podrà accedir i qui no a les zones de baixes emissions. Les normatives que els ajuntaments han aprovat creiem que són prou flexibles per permetre que tots aquells residents que estaran a les zones de baixes emissions puguin accedir-hi fins a la substitució del vehicle actual que tinguin, si no tenen etiqueta, o fins a la pèrdua de condició de residents, cosa que el decret que està treballant el Govern de la Generalitat impediria.

A més a més, nosaltres creiem –i ho afirmem des d'aquí– que el decret que vostès voldrien aprovar –i aquí els instem a modificar aquests criteris–..., el fet de restringir l'entrada als vehicles amb etiqueta B el que fa..., és una mesura que afecta clarament la ciutadania amb rendes més baixes, aquells ciutadans i ciutadanes, aquells catalans i catalanes que no poden canviar-se el vehicle de forma habitual.

Jo crec que qui ha fet això viu en un núvol, perquè el parc mòbil de Catalunya..., els vehicles que no tenen etiqueta i els que tenen etiqueta B en aquests moments representen pràcticament el cinquanta per cent del parc mòbil del país. Què els hi estem dient, als ciutadans i ciutadanes? Que no podran accedir a aquestes zones de baixes emissions? I als que viuen allà i han d'anar a treballar a polígons industrials o desplaçar-se a altres ciutats? Aquest és el missatge que el Govern de la Generalitat els hi vol donar? Perquè, en tot cas, hauria d'anar acompanyat de mesures econòmiques per facilitar el canvi de vehicles.

Li faig una pregunta directa, perquè això és un tema que..., mai hem aconseguit saber a què es destinen els recursos que s'obtenen per l'impost de CO₂ en els vehicles. Destinïn-ne una part justament a canviar, a ajudar a que es canviïn flotes antigues per flotes més noves que abaixin les emissions.

I l'altre gran tema: si volen fer una aposta clarament per una mobilitat sostenible, el que haurien de fer és solucionar els dèficits estructurals de transport públic, perquè si no tenim un bon transport públic –amb ferrocarril, però també amb bus– no arreglarem aquesta situació. I el que coneixem de les partides pressupostàries, del pressupost o de la formulació que el Govern fa del pressupost de la Generalitat, no va (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en aquesta direcció.

Per tant, tenen una equació que han de resoldre: el transport públic i facilitar el canvi de flota de vehicles –i acabo, presidenta– dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputat Terrades, bona tarda una altra vegada. No fa gaire, l'Assemblea General de les Nacions Unides ha resolt declarar el dret a un medi ambient net, saludable i sostenible, incloent-hi l'aire net, com un dret humà. I és, doncs, una evidència que l'aire net és essencial per a la salut humana i dels ecosistemes. Totes les persones tenim dret a respirar un aire net, lliure de qualsevol forma de contaminació que pugui resultar nociva per a la seva salut o per al planeta.

La contaminació és el primer problema de salut ambiental a Europa; també a Catalunya, on hi ha zones amb greus problemes de salut pública, especialment a la zona de protecció especial de Barcelona, que inclou l'àrea metropolitana i l'Arc Metropolità. Les dades, doncs, crec que deixen molt clar que és imprescindible reduir la contaminació de l'aire al conjunt del país, no només a la conurbació de Barcelona. I és per això que properament aprovarem el pla de qualitat de l'aire, que per primera vegada tindrà un abast general per a tot Catalunya, englobarà totes les partícules contaminants i inclourà, sí, les zones de baixes emissions, però també moltes altres mesures.

Aquest text l'hem tret dues vegades a exposició pública. El vam treure a exposició pública i hem rebut tantes aportacions que hem acceptat que s'hi ha produït algun canvi substancial i, per tant, l'hem tornat a treure a exposició pública perquè tothom hi pugui tornar a dir la seva. I acceptarem la immensa majoria de les alegacions, especialment les de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, perquè estem d'acord amb l'àrea metropolitana que aquest model funciona.

La prova és que les emissions a les zones de baixes emissions estan donant molt bons resultats. Aquest any –i ho he dit abans en la intervenció en el monogràfic–, per primer cop després de molts anys, el 23, Barcelona ha complert la directiva europea en totes les seves estacions. I tot degut a les mesures en mobilitat, a les mesures que s’han pres en mobilitat.

Cal reduir la mortalitat prematura i incrementar l’esperança de vida de la ciutadania, i això només ho podem fer reduint la contaminació. Per tant, només ho podem fer traient els cotxes dels carrers. Cada euro invertit en la millora de la qualitat de l’aire són més dies de vida per als nostres ciutadans i ciutadanes. El trànsit rodat és la principal font de contaminació atmosfèrica, també de soroll i de gasos amb efecte d’hivernacle a les grans ciutats. El setanta per cent de les emissions a la zona de protecció especial de Barcelona prové del trànsit rodat. Per tant, segur que deu convenir amb mi que les zones de baixes emissions són una mesura imprescindible per a la millora de la qualitat de l’aire.

I no ho diem només nosaltres, eh?, ho diuen la llei estatal de canvi climàtic, la directiva de qualitat de l’aire europea. Totes dues són d’obligat compliment; per cert, hi ha unes quantes sentències pendents de caure sobre diferents estaments d’aquest país per culpa d’això. També el reial decret pel qual es regulen les zones de baixes emissions. La nova directiva de la qualitat de l’aire de la Unió Europea equipara aquests valors límit amb els de l’OMS. Per tant, s’aprovarà aviat –que la ministra l’ha defensat moltes vegades–, s’aprovarà en els propers mesos, i encara abaixa els valors límit, encara més dels que hi havia fins ara.

Tenim sentències, com deia, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre l’NO2 i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre l’ozó troposfèric. Però també la tercera cimera de qualitat de l’aire ens dona el mandat de coordinar els ajuntaments, els municipis, el món local amb la Generalitat.

El model de zones de baixes emissions i peatges urbans de moltes ciutats europees, del qual nosaltres estem a la cua –per exemple, Londres, Milà, Estocolm o París–, ha marcat un rumb que segurament haurem d’imitar un dia o altre. Però és que, a més a més, és un model que hem vist que funciona. De l’any 19 al 23 hi ha una reducció dels nivells de diòxid de nitrogen a les estacions de trànsit de més del trenta-dos per cent. En aquest mateix període, als punts de mesurament del trànsit del Vallès, Terrassa, Sabadell, Montcada, Granollers i Mollet, la reducció és del dinou.

Aquest Govern, per tant, aposta per aquest sistema de zones de baixes emissions implantat a l’AMB, que és, com ho demostren les dades, tot un èxit. I treballem i seguirem treballant per fer extensiu aquest model d’èxit a una zona més àmplia com és la de l’Arc Metropolità. Perquè la diversitat de models no contribueix a una millora de la qualitat de l’aire. I, és més, la diversitat de models confon els ciutadans, no ens permet acomplir amb els valors normativament establerts i dificulta les zones de baixes emissions per al conjunt de la ciutadania –per tant, dificulta la seva efectivitat.

I ho fem sense deixar ningú enrere. I per això el pla de qualitat de l’aire contempla exempcions per nivell de renda, exempcions per a diferents tipus de vehicles –transport sanitari, transport per a persones de mobilitat..., serveis d’emergència–, també moratòries per a furgonetes i vehicles implicats en la distribució de mercaderies i per al transport públic. Per tant, la idea és no deixar ningú enrere: cap ciutadà ni cap ciutadana, però tampoc cap ens local.

El propi pla de qualitat de l’aire contempla mesures de suport que resultaran especialment útils als municipis que disposin de menys recursos, com ara la *Guia per a l’avaluació de la qualitat de l’aire per als ens locals*, l’elaboració d’una ordenança tipus per als municipis, una plataforma digital de suport municipal per a la gestió electrònica de les autoritzacions excepcionals d’accés de vehicles a les zones de baixes emissions o també la realització d’una campanya de sensibilització específica per a la implementació de les zones de baixes emissions.

Crec que podem dir que ho hem fet *amb* els municipis. Des de l'any 19 es va crear un grup de treball amb els municipis. S'ha realitzat un treball conjunt amb ells, més de quaranta reunions amb el món municipal. És evident que en algunes d'aquestes ja s'evidenciaven les diferències de criteris, però..., més de quaranta reunions. I el 18 de març del 22 vam fer la tercera cimera de la qualitat de l'aire, que, a diferència de les dues anteriors –la del 17 i la del 19–, va ser d'àmbit nacional. Pensem en tot el territori, en tot el país, comptant amb l'opinió de tothom i involucrant a tots els municipis de més de vint mil, però també diputacions, agents socials i econòmics. Però és que, a més a més, també hem creat les taules de qualitat de l'aire. Ja hem fet la de Tarragona, la de les Garrigues, i ara farem la d'Osona.

Per tant, per a aquest Govern la millora de la qualitat de l'aire és una prioritat de país. I això requereix, sense cap mena de dubte, el compromís i la determinació de tothom, i en aquest sentit estic convençut que ens acabarem posant d'acord amb tots els municipis de l'arc, tot i les seves reticències.

Des d'aquí només puc demanar que, encara que vostè digui que no, es posin d'acord; que es posin d'acord en quin és el model que vol el PSC, si el de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona o el de l'arc. I que, en lloc de fer alegacions i aturar la tramitació del pla, ajudin a la seva aprovació. Perquè el que està en joc no és el pla de qualitat de l'aire d'aquest Govern; el que està en joc és la salut dels nostres ciutadans.

Nosaltres seguirem com fins ara, teixint confiança i complicitat amb tots els agents implicats. La salut dels nostres veïns i veïnes segur que s'ho mereix.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Senyor conseller, sabia que intentaria parlar-me de l'àrea metropolitana com els bons i la resta d'ajuntaments com els dolents. Miri, la posició del PSC és molt clara, perquè en aquests moments tenim –perquè els ciutadans ens han atorgat la confiança– la gran responsabilitat de governar la immensa majoria d'ajuntaments de l'àrea metropolitana i moltes de les ciutats de més de cinquanta mil habitants de Catalunya.

I estem a favor dels ajuntaments del país, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, amb les seves especificitats territorials i de metròpoli urbana, i de les ciutats que vertebraven també el país. Perquè Catalunya ni comença a Barcelona ni acaba a Barcelona, Catalunya es complementa amb les diferents realitats territorials i urbanes que té el país.

I instem el Govern a asseure's a la taula, un cop més, per posar-se d'acord en el model que necessita l'Àrea Metropolitana de Barcelona i en el model que necessiten la resta de municipalitats i de realitats urbanes i metropolitanes de Catalunya, perquè no només hi ha una àrea metropolitana a Catalunya, n'hi han diverses.

Que necessitem aire net al país? Això no l'hi discuteixo, si estic d'acord amb vostè. Què es pensa que han fet els ajuntaments en aquests anys? Doncs treballar per disminuir els nivells de contaminació. O és que la contaminació només es produeix als carrers perimetrals o interns de les ciutats del país? O és que la Generalitat de Catalunya no gestiona carreteres per on passen milers de vehicles cada dia? O és que a les carreteres de la Generalitat els cotxes que hi passen no produeixen contaminació i partícules?

Com pensa que han fet les ordenances que regulen ja les zones de baixes emissions aquells municipis de més de cinquanta mil habitants? Doncs en base al *real decreto* que els obligava a fer aquestes zones de baixes emissions. Com es pensa que aquests ajuntaments han aconseguit fons europeus, els Next Generation, justament per regular les zones de baixes emissions? Doncs perquè hi creuen.

Ara, aquest model unívoc, uniforme a tot el país, és el que li estem discutint, o el que li discuteixen els alcaldes i alcaldesses al Govern. I, per tant, el que li demanem

és complicitat i consens amb el món local, i del món local amb el Govern de Catalunya –és en doble direcció.

Per tant, no intentar fer entrar la clau per la cabota i proposar mesures realistes: dotació pressupostària per al canvi de flotes, no perjudicar la ciutadania amb rendes més baixes, fins i tot... Vostè diu: «No, és que l'àrea metropolitana té un model...» L'àrea metropolitana també li està discutint al Govern aquesta aplicació radical, aquesta limitació dels vehicles amb etiqueta B. Perquè si el que fem és impedir..., ja l'hi torno a dir, que els vehicles que no tenen etiqueta, segons la Direcció General de Trànsit, i els que tenen etiqueta B no poden entrar a determinades zones dels nostres conglomerats urbans..., vostè té les mateixes dades que jo: el quaranta-vuit per cent dels vehicles en sortiran perjudicats. No, no em digui que no, que això és així. I, per tant, problemes. És a dir, si no aconseguim la complicitat també..., no ja només dels ens locals, sinó del conjunt de la ciutadania per aplicar aquestes mesures, difícilment tindrem èxit.

I acabo. Aposta pel transport públic dins i fora de l'àmbit metropolità. Més recursos per al metro. Ahir el metro de Barcelona ja va portar 1.600.000 usuaris –validacions... No veiem que vostès facin una aposta clara pel metro. Recursos per a la millora de freqüències del bus exprés.

I, per acabar, perquè he vist que avui vostè mateix o algun portaveu han fet referència a l'impost –perquè això ho discutirem un altre dia– dels vaixells... Diu: «No, que hi han alguns grups que van votar a favor de la llei de canvi climàtic i ara han presentat una esmena a la totalitat.» Repassi l'hemeroteca, el diari oficial del Parlament, i veurà com el meu grup parlamentari als articles que feien referència a aquest impost que vostès avui ens volen proposar hi vam votar en contra. I fins i tot algun grup que ara hi dona suport també hi va votar en contra.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Tampoc no m'estendré gaire. Jo ja l'hi he dit, eh? Bé, primera, no disposem de les mateixes dades, perquè la previsió que fa el sector de l'automòbil i l'experiència de les zones de baixes emissions de les rondes diuen que serà aproximadament un vint per cent, d'acord?, no un cinquanta, a les ciutats de més de cinquanta mil habitants. Aquesta és la previsió que mes a mes tenim.

Però, a més a més, ja l'hi he dit, hi ha exempcions per renda. Per tant, ningú en quedarà fora, d'acord? I aquesta és la intenció del pla. Evidentment que no podem fer les coses d'una altra manera. Però, a més a més, pel que fa a l'extensió del municipi, el pla ja contempla que es pugui justificadament reduir, no és obligatori fer un vint-i-cinc per cent. Si hi ha municipis amb una característica urbanística específica, justificant-ho es pot reduir.

O sigui, si el que posem en discussió només és que hi hagi un model únic per a tot el país, doncs, no ho entenc gaire, de veritat que no ho entenc gaire. Si fos: «No, no, és que en lloc del vint-i-cinc ha de ser el vint-i-tres.» Bé, podem discutir-ho. Segons les dades de l'anàlisi tècnica que hem fet nosaltres, menys del vint-i-cinc no va. Però posar en discussió que el país tingui un model únic jo no ho entenc gaire, perquè si cada municipi té el seu sistema serà molt difícil que un veí d'un poble vagi al poble del costat... Com ho farem? Es perdran, com s'estan perdent ja en alguns municipis que han implantat les zones de baixes emissions, que costa d'interpretar-ho. Per tant, crec que seria més senzill un sol sistema per a tothom. Això és el que creiem nosaltres.

No he entès la comparació de carreteres amb carrers. És a dir, al voltant de les carreteres de la Generalitat no hi viu gent apilonada en blocs d'edificis. Ara, si per anar de Girona a Santa Coloma vas per una carretera on no hi viu ningú i, a més a més, hi passen molts menys vehicles que al mig de Girona, on hi viu molta gent..., s'entén

que les zones de baixes emissions s'hagin de fer a les ciutats on viu la gent. S'entén, perquè si el que volem és que la gent respiri aire pur, on està contaminat sobretot és a les ciutats.

L'última cosa: a on van els diners de l'impost sobre el CO₂ dels vehicles? Crec que ho he explicat moltes vegades, em deu passar com en altres coses –en monogràfics també em passa, eh?–, que moltes vegades no m'escolten. L'impost recapta avui, en lloc dels 160 milions, 46. I la meitat d'aquests diners van al fons climàtic i la meitat van al fons de patrimoni natural. El que passa, que aquest Govern va prendre la decisió que els dos fossin de 80 milions i, per tant, es complementen amb tota la resta.

On van els diners del fons climàtic i on van els diners del fons de patrimoni natural? És públic. Ho expliquem cada any al final de l'any –cada any–, d'acord? I, per tant, amb els diners del fons climàtic –avui ho he tornat a explicar– fem la línia d'ajuts d'adaptació al canvi climàtic, fem línies de recerca a l'entorn del canvi climàtic, fem línies per a les empreses, fem línies... I ho he explicat abans i ho tornaré a explicar les vegades que calgui, eh? I amb el fons de patrimoni natural, el mateix: gestió forestal, parcs naturals, informadors... Ho he explicat abans. Si vol ho torno a explicar el dia que vulgui, però és públic, on van aquests diners.

Gràcies.

La presidenta

Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre.